

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 84

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 57

20 marca 2014

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 248/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 260/2012 w odniesieniu do przejścia na ogólnounijne polecenia przelewu i polecenia zapłaty ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 249/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie uchylenia rozporządzenia Rady (WE) nr 827/2004 zakazującego przywozu opastuna (*Thunnus obesus*) pochodzącego z Boliwii, Kambodży, Gwinei Równikowej, Gruzji i Sierra Leone oraz uchyłającego rozporządzenie (WE) nr 1036/2001 4
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 250/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. ustanawiające program na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (program Herkules III) i uchyłające decyzję nr 804/2004/WE 6
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina, uchyłające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 14
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 252/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 w odniesieniu do uprawnień wykonawczych i delegowanych powierzonych Komisji 35

Cena: 7 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 253/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 510/2011 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO ₂ z nowych lekkich samochodów dostawczych przewidzianego na 2020 r. ⁽¹⁾	38
★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 254/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie wieloletniego programu na rzecz konsumentów na lata 2014–2020 oraz uchylające decyzję nr 1926/2006/WE.....	42
★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 255/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98 w zakresie przywozu oliwy z oliwek i innych produktów rolnych z Turcji w odniesieniu do uprawnień delegowanych i wykonawczych, które zostaną przyznane Komisji	57
★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 256/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej, zastępujące rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 617/2010 oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 736/96	61
★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 257/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2368/2002 w odniesieniu do włączenia Grenlandii do systemu certyfikacji Procesu Kimberley	69

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania <i>online</i> na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾	72
---	----

DECYZJE

★ Decyzja Rady nr 136/2014/UE z dnia 20 lutego 2014 r. określająca zasady i procedury umożliwiające udział Grenlandii w systemie certyfikacji Procesu Kimberley	99
---	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 248/2014

z dnia 26 lutego 2014 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 260/2012 w odniesieniu do przejścia na ogólnounijne polecenia przelewu i polecenia zapłaty

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 ⁽³⁾, wraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 ⁽⁴⁾, stanowi ważny element procesu tworzenia jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA), w obrębie którego nie będzie różnicy między, dokonywanymi w euro, płatnościami krajowymi i płatnościami transgranicznymi. Głównym celem rozporządzenia (UE) nr 260/2012 jest przejście z krajowych schematów polecenia przelewu i polecenia zapłaty na zharmonizowane schematy polecenia przelewu SEPA i polecenia zapłaty SEPA, między innymi w drodze udostępnienia obywatelom Unii niepowtarzalnego międzynarodowego numeru rachunku bankowego

(IBAN), który może być wykorzystywany na potrzeby wszystkich denominowanych w euro transakcji polecenia przelewu SEPA i polecenia zapłaty SEPA.

(2) W rozporządzeniu (UE) nr 260/2012 określono, że przejście na SEPA powinno nastąpić do dnia 1 lutego 2014 r., tak by zapewnić dostawcom usług płatniczych oraz użytkownikom usług płatniczych wystarczająco dużo czasu na dostosowanie swoich procedur do wymogów technicznych związanych z przejściem na polecenia przelewu SEPA i polecenia zapłaty SEPA.

(3) Od chwili przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 260/2012 Komisja i Europejski Bank Centralny uważnie monitorowały postępy w procesie przejścia na SEPA. Odbłyły się liczne spotkania z przedstawicielami państw członkowskich, krajowych organów administracji oraz uczestników rynku. Europejski Bank Centralny regularnie publikował sprawozdania z postępów w procesie przejścia na SEPA, wykorzystując w tym celu dane dotyczące płatności gromadzone przez krajowe banki centralne. Sprawozdania te pokazują, że szereg państw członkowskich należących do strefy euro jest pod tym względem bardzo zaawansowanych i obecnie blisko 100 % poleceń przelewu jest w nich realizowanych zgodnie z wymogami SEPA. Zdecydowana większość dostawców usług płatniczych poinformowała, że spełnia już wymogi SEPA. W kilku innych państwach członkowskich wskaźniki przejścia na SEPA pozostają jednak w tyle w stosunku do oczekiwań. Jest tak zwłaszcza w przypadku polecenia zapłaty SEPA.

(4) W dniu 14 maja 2013 r. Rada ECOFIN w swoich konkluzjach po raz kolejny podkreśliła znaczenie przejścia na SEPA. Stwierdzono, że proces przejścia na SEPA jest jeszcze daleki od zakończenia i że jego terminowe zakończenie będzie wymagało natychmiastowego podjęcia wysiłków przez wszystkich uczestników rynku. Przyjęto plan działania, w którym handlowcy, spółki, MŚP i organy administracji publicznej wezwano do natychmiastowego podjęcia konkretnych działań wewnętrznych wymaganych w celu dostosowania ich procedur oraz poinformowania klientów o swoich numerach IBAN.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 18 lutego 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11).

- (5) Mimo znacznych wysiłków podjętych w ostatnich miesiącach przez Europejski Bank Centralny, państwa członkowskie, krajowe organy administracji oraz poszczególnych uczestników rynku, najnowsze statystyki na temat przejścia na SEPA pokazują, że ogółem w strefie euro wskaźnik przejścia na polecenia przelewu SEPA wzrósł z 40 % w czerwcu 2013 r. do około 64 % w listopadzie 2013 r., a w przypadku poleceń zapłaty SEPA wskaźnik ten osiągnął jedynie 26 %. Wprawdzie dane dotyczące poszczególnych krajów wskazują na zadowalające postępy w kilku państwach członkowskich, jednak znacząca ich grupa pozostaje znacznie w tyle w stosunku do oczekiwanego tempa przechodzenia na SEPA. Jest więc bardzo mało prawdopodobne, że z dniem 1 lutego 2014 r. wszyscy uczestnicy rynku będą spełniać wymogi SEPA.
- (6) Od dnia 1 lutego 2014 r. banki oraz inni dostawcy usług płatniczych będą zmuszeni odmawiać przetwarzania poleceń przelewu i poleceń zapłaty, które nie spełniają wymogów SEPA, gdyż wymagają tego od nich przepisy, aczkolwiek, jak to się dzieje obecnie, technicznie byłoby oni w stanie przetwarzać te płatności, kontynuując stosowanie dotychczasowych schematów płatności równoległe z poleceniem przelewu SEPA i poleceniem zapłaty SEPA. Dopóki nie nastąpi pełne przejście na polecenia przelewu SEPA i polecenia zapłaty SEPA, nie można więc wykluczyć opóźnień tych płatności. Problemy te mogą dotknąć wszystkich użytkowników usług płatniczych, a w szczególności MŚP i konsumentów.
- (7) Kwestią o zasadniczym znaczeniu jest uniknięcie niepotrzebnych zakłóceń w płatnościach wynikających z faktu, iż do dnia 1 lutego 2014 r. nie udało się dokonać pełnego przejścia na SEPA. Dostawcom usług płatniczych należy zatem zezwolić, przez ograniczony okres czasu, na dalsze przetwarzanie transakcji płatniczych przy wykorzystaniu ich dotychczasowych schematów płatności, równoległe ze stosowaniem schematów polecenia przelewu SEPA i polecenia zapłaty SEPA, tak jak to czynią obecnie. Należy zatem wprowadzić okres przejściowy, który umożliwi kontynuowanie przetwarzania płatności w różnych formatach. Biorąc pod uwagę aktualne wskaźniki przejścia na SEPA oraz oczekiwane dalsze tempo tego procesu, właściwy będzie jednorazowy, dodatkowy okres przejściowy wynoszący sześć miesięcy. Takie zastosowanie zasady praw nabytych w stosunku do dotychczasowych systemów płatności, które nie spełniają wymogów SEPA, należy traktować jako środek wyjątkowy i w związku z tym okres jego obowiązywania powinien być jak najkrótszy, gdyż szybkie i pełne przejście na SEPA jest niezbędne w celu osiągnięcia pełni korzyści płynących ze zintegrowanego rynku płatności. Istotne jest również ograniczenie okresu ponoszenia przez dostawców usług płatniczych kosztów związanych z dalszym utrzymywaniem dotychczasowych schematów płatności równoległe z systemem SEPA. Dostawcy usług płatniczych, którzy już w pełni zakończyli proces przejścia na SEPA, mogą rozważyć świadczenie w okresie przejściowym usług w zakresie konwersji dla tych użytkowników usług płatniczych, którzy jeszcze tego nie dokonali. W okresie przejściowym państwa członkowskie powinny zrezygnować z nakładania sankcji na dostawców usług płatniczych, którzy realizują płatności niespełniające wymogów SEPA, oraz na użytkowników usług płatniczych, którzy nie zakończyli jeszcze procesu przejścia na SEPA.
- (8) Kilku dużych użytkowników instrumentów polecenia zapłaty poinformowało już, że planuje przejść na SEPA dopiero tuż przed datą końcową. Wszelkie opóźnienia w tych procesach przejścia na SEPA mogą prowadzić do okresowych napięć dotyczących otrzymywanych płatności i przepływów środków pieniężnych, a tym samym zasobów środków finansowych, którymi dysponują przedsiębiorstwa. Takie późne przejście na SEPA na dużą skalę może również prowadzić do innych problemów, zwłaszcza wśród banków i dostawców oprogramowania, w przypadku których należy się liczyć z ograniczoną dostępnością ich usług. Wydłużenie okresu wprowadzania nowego systemu umożliwiłoby zastosowanie bardziej stopniowego podejścia. Uczestników rynku, którzy nie rozpoczęli jeszcze wdrażania koniecznych dostosowań służących spełnieniu wymogów SEPA, wzywa się do jak najszybszego podjęcia odpowiednich działań. Uczestnicy rynku, którzy rozpoczęli już dostosowywanie swoich procedur związanych z płatnościami, powinni jednak zakończyć proces przejścia na SEPA możliwie jak najszybciej.
- (9) W związku z nadrzędnym celem, jakim jest skoordynowane i zintegrowane przejście na SEPA, właściwe jest, by okres przejściowy miał zastosowanie zarówno do polecenia przelewu SEPA, jak i do polecenia zapłaty SEPA. Różne okresy przejściowe dla polecenia przelewu SEPA i polecenia zapłaty SEPA prowadziłyby do dezorientacji wśród konsumentów, dostawców usług płatniczych, MŚP oraz innych użytkowników usług płatniczych.
- (10) Ze względu na pewność prawa oraz w celu uniknięcia jakiegokolwiek przerwy w stosowaniu rozporządzenia (UE) nr 260/2012 konieczne jest, by niniejsze rozporządzenie weszło w życie w trybie pilnym i obowiązywało z mocą wsteczną od dnia 31 stycznia 2014 r.
- (11) Z uwagi na pilność sprawy konieczne jest odstąpienie od ośmiotygodniowego terminu, o którym mowa w art. 4 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.
- (12) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 260/2012,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 260/2012 otrzymuje brzmienie:

„1. W drodze odstępstwa od art. 6 ust. 1 i 2 dostawcy usług płatniczych mogą do dnia 1 sierpnia 2014 r. kontynuować przetwarzanie transakcji płatniczych w euro w formatach, które różnią się od formatów wymaganych dla poleceń przelewu i poleceń zapłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Państwa członkowskie stosują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń art. 6 ust. 1 i 2, ustanowione zgodnie z art. 11, od dnia 2 sierpnia 2014 r.

W drodze odstępstwa od art. 6 ust. 1 i 2, państwa członkowskie mogą zezwalać dostawcom usług płatniczych, do dnia 1 lutego 2016 r., na świadczenie usług w zakresie konwersji w odniesieniu do krajowych transakcji płatniczych, umożliwiając użytkownikom usług płatniczych, którzy są konsumentami, dalsze korzystanie z BBAN zamiast identyfikatora rachunku płatniczego określonego w pkt 1 lit. a) załącznika, pod warunkiem że zostanie zapewniona interoperacyjność poprzez techniczną i bezpieczną konwersję BBAN płatnika i odbiorcy w identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika. Ten identyfikator rachunku płatniczego dostarcza się inicjującemu transakcję użytkownikowi usług płatniczych, w stosownych przypadkach przed

wykonaniem płatności. W takich przypadkach dostawcy usług płatniczych nie pobierają od użytkownika usług płatniczych dodatkowych opłat lub innych prowizji związanych bezpośrednio lub pośrednio z usługami w zakresie konwersji.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą wsteczną od dnia 31 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 249/2014**z dnia 26 lutego 2014 r.****w sprawie uchylenia rozporządzenia Rady (WE) nr 827/2004 zakazującego przywozu opastuna (*Thunnus obesus*) pochodzącego z Boliwii, Kambodży, Gwinei Równikowej, Gruzji i Sierra Leone oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1036/2001**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom
narodowym,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia jest jedną z umawiających się stron Międzynarodowej konwencji o ochronie tuńczyka atlantyckiego („konwencja ICCAT”) od dnia 14 listopada 1997 r. w następstwie przyjęcia decyzji Rady 86/238/EWG ⁽²⁾.
- (2) Konwencja ICCAT stanowi ramy dla współpracy regionalnej w zakresie ochrony tuńczyka i gatunków tuńczykopodobnych oraz zarządzania nimi na Oceanie Atlantyckim i przylegających morzach. Na mocy konwencji ICCAT ustanowiono Międzynarodową Komisję ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego („ICCAT”), która przyjmuje środki dotyczące ochrony i zarządzania. Środki te mają moc wiążącą dla umawiających się stron.
- (3) W 1998 r. ICCAT przyjęła rezolucję 98-18 dotyczącą niedokumentowanych i nieuregulowanych połowów tuńczyka na dużą skalę przez statki połowiące takłami na obszarze objętym konwencją. Wspomniana rezolucja określiła procedury służące identyfikacji państw, których statki połowią tuńczyka i gatunki tuńczykopodobne w sposób obniżający skuteczność środków dotyczących ochrony i zarządzania przyjętych przez ICCAT. Rezolucja określiła również środki, które należy przyjąć, w tym, w razie konieczności, niedyskryminujące środki ograniczające handel, w celu uniemożliwienia statkom pochodzącym z tych państw kontynuowania tego rodzaju praktyk połowowych.

- (4) Po przyjęciu rezolucji 98-18 ICCAT zidentyfikowała Boliwię, Kambodżę, Gwineę Równikową, Gruzję i Sierra Leone jako państwa, których statki połowią opastuna (*Thunnus obesus*) w sposób obniżający skuteczność przyjętych przez nią środków dotyczących ochrony i zarządzania. ICCAT poparła swoje ustalenia danymi dotyczącymi połowów, handlu i aktywności statków.
- (5) W związku z powyższym ICCAT zaleciła, aby umawiające się strony podjęły odpowiednie środki, spójne z postanowieniami rezolucji 98-18, w celu zakazania przywozu opastuna i produktów z niego w jakiegokolwiek formie z tych krajów.
- (6) W 2004 r. przywóz do Unii opastuna pochodzącego z Boliwii, Kambodży, Gwinei Równikowej, Gruzji i Sierra Leone został zakazany w drodze rozporządzenia Rady (WE) nr 827/2004 ⁽³⁾.
- (7) Podczas 14. nadzwyczajnego posiedzenia w 2004 r. ICCAT przyjęła do wiadomości wysiłki poczynione przez Kambodżę, Gwineę Równikową i Sierra Leone w celu rozwiązania problematycznych kwestii i przyjęła zalecenia znoszące środki ograniczające handel nałożone na te trzy państwa.
- (8) W związku z tym rozporządzenie (WE) nr 827/2004 zostało zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 919/2005 ⁽⁴⁾ w celu zniesienia zakazu przywozu do Unii opastuna i produktów z niego z Kambodży, Gwinei Równikowej i Sierra Leone. W następstwie tej zmiany rozporządzenie (WE) nr 827/2004 zakazuje takiego przywozu już tylko z Boliwii i Gruzji.
- (9) Ponadto na 22. regularnym corocznym posiedzeniu w 2011 r. ICCAT przyjęła do wiadomości działania podjęte przez Boliwię i Gruzję i przyjęła zalecenie 11-19 znoszące zakaz przywozu opastuna i produktów z niego, które nadal obowiązywały w stosunku do tych dwóch państw.
- (10) W związku z powyższym należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 827/2004,

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 lutego 2014 r.

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 9 czerwca 1986 r. w sprawie przystąpienia Wspólnoty do Międzynarodowej konwencji o ochronie tuńczyka atlantyckiego, zmienionej Protokołem załączonym do Aktu Końcowego Konferencji Pełnomocników Państw — Stron Konwencji, podpisanego w Paryżu dnia 10 lipca 1984 r. (Dz.U. L 162 z 18.6.1986, s. 33).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 827/2004 z dnia 26 kwietnia 2004 r. zakazujące przywozu opastuna (*Thunnus obesus*) pochodzącego z Boliwii, Kambodży, Gwinei Równikowej, Gruzji i Sierra Leone oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1036/2001 (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, s. 21).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 919/2005 z dnia 13 czerwca 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 827/2004 w odniesieniu do zakazu przywozu opastuna pochodzącego z Kambodży, Gwinei Równikowej i Sierra Leone i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 826/2004 zakazujące przywozu opastuna z Gwinei Równikowej i Sierra Leone oraz rozporządzenie (WE) nr 828/2004 zakazujące przywozu miecznika z Sierra Leone (Dz.U. L 156 z 18.6.2005, s. 1).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Rozporządzenie (WE) nr 827/2004 traci moc.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 250/2014**z dnia 26 lutego 2014 r.****ustanawiające program na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (program Herkules III) i uchylające decyzję nr 804/2004/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 325,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia i państwa członkowskie postawiły sobie za cel przeciwdziałanie nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom naruszającym interesy finansowe Unii, w tym przemytowi i podrabianiu papierosów. Aby poprawić długoterminowy wpływ wydatkowania i uniknąć powielania działań, należy zapewnić ścisłą i regularną współpracę i koordynację działań na poziomie Unii oraz między organami państw członkowskich.
- (2) Działania mające na celu lepsze informowanie, szkolenia specjalistyczne, w tym analizy prawoporównawcze oraz pomoc techniczną i naukową, w znacznym stopniu przyczyniają się do ochrony interesów finansowych Unii, a jednocześnie do osiągnięcia równoważnego poziomu ochrony w całej Unii.
- (3) Wsparcie w przeszłości tego typu działań w drodze decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 804/2004/WE ⁽³⁾ (program Herkules), która została zmieniona i jej okres obowiązywania został przedłużony decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 878/2007/WE ⁽⁴⁾ (program Herkules II), pozwoliło na intensyfikację działań podejmowanych przez Unię

i państwa członkowskie w dziedzinie zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkich innych nielegalnych działań naruszających interesy finansowe Unii.

- (4) Komisja przeprowadziła przegląd osiągnięć programu Herkules II i zawarła w nim sprawozdanie z kosztów i wyników programu.
- (5) W 2011 r. Komisja przeprowadziła ocenę skutków, aby ocenić zasadność kontynuacji programu.
- (6) Kontynuacja i rozwinięcie podejmowanych na poziomie Unii i państw członkowskich działań na rzecz przeciwdziałania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom naruszającym interesy finansowe Unii, w tym zwalczania przemytu i podrabiania papierosów, również z uwzględnieniem nowych wyzwań w kontekście oszczędności budżetowych, wymaga przyjęcia nowego programu (zwanego dalej „programem”).
- (7) Program powinien być realizowany z uwzględnieniem zaleceń i środków wymienionych w komunikacie Komisji z dnia 6 czerwca 2013 r. zatytułowanym „Intensyfikacja walki z przemytem papierosów i innymi formami nielegalnego handlu wyrobami tytoniowymi — Kompleksowa strategia UE”.
- (8) Program powinien być realizowany w pełnej zgodności z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽⁵⁾. Zgodnie z tym rozporządzeniem dotacja ma wspierać finansowo działania mające przyczynić się do osiągnięcia celu polityki Unii, a nie mieć za wyłączny cel zakup sprzętu.
- (9) Udział w programie powinien być otwarty dla państw przystępujących, krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących korzystających ze strategii przedakcesyjnej oraz dla krajów partnerskich objętych europejską polityką sąsiedztwa, o ile te kraje osiągnęły wystarczający poziom zbliżenia odpowiedniego ustawodawstwa i metod administracyjnych do prawodawstwa i metod administracyjnych Unii, zgodnie z ogólnymi zasadami i warunkami uczestnictwa tych państw i krajów w programach unijnych, ustanowionych w odpowiednich umowach ramowych, decyzjach rady stowarzyszenia lub podobnych umowach, jak również dla państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) uczestniczących w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG).

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 7.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 11 lutego 2014 r.

⁽³⁾ Decyzja nr 804/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiająca wspólnotowy program działań na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Wspólnoty (program Herkules) (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 9).

⁽⁴⁾ Decyzja nr 878/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 2007 r. zmieniająca i przedłużająca okres obowiązywania decyzji nr 804/2004/WE ustanawiającej Wspólnotowy program działań na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Wspólnoty (program Herkules II) (Dz.U. L 193 z 25.7.2007, s. 18).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

- (10) Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie niezależne sprawozdanie ze środkówrealizacji programu oraz końcowe sprawozdanie z oceny dotyczące osiągnięcia celów programu. Ponadto Komisja powinna co roku przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje na temat rocznej realizacji programu, w tym wyniki finansowanych działań oraz informacje na temat spójności i komplementarności z innymi stosownymi programami i działaniami na poziomie Unii.
- (11) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Program powinien ułatwiać współpracę między państwami członkowskimi oraz między Komisją a państwami członkowskimi w celu ochrony interesów finansowych Unii, pozwalając na skuteczniejsze wykorzystanie zasobów niż byłoby to możliwe na poziomie krajowym. Działanie na poziomie Unii jest konieczne i uzasadnione, jako że wyraźnie pomaga państwom członkowskim w zbiorowej ochronie budżetu ogólnego Unii i budżetów krajowych i zachęca do wykorzystywania wspólnych struktur Unii do zacieśnienia współpracy i intensyfikacji wymiany informacji między właściwymi organami. Program nie powinien jednak wpływać na obowiązki państw członkowskich.
- (12) Program powinien trwać siedem lat, tak by jego czas trwania był jednolity z czasem trwania wieloletnich ram finansowych określonym w rozporządzeniu Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 ⁽¹⁾.
- (13) W celu zapewnienia pewnego stopnia elastyczności w przydziale środków finansowych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmian orientacyjnego przydziału tych środków finansowych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (14) Komisja powinna przyjmować roczne programy prac obejmujące finansowane działania, kryteria kwalifikacji i udzielania zamówień oraz wyjątkowe i należyte uzasadnione przypadki – takie jak przypadki dotyczące państw członkowskich narażonych na wysokie ryzyko w odniesieniu do finansowych interesów Unii – kiedy to stosuje się maksymalny poziom współfinansowania wynoszący 90 % kosztów kwalifikowalnych. Komisja powinna omawiać z państwami członkowskimi stosowanie niniejszego rozporządzenia na posiedzeniach Komitetu Doradczego ds. Koordynacji w zakresie Nadużyć Finansowych, ustanowionego na mocy decyzji Komisji 94/140/WE ⁽²⁾.
- (15) Państwa członkowskie powinny starać się zwiększyć swoje wkłady finansowe w ramach poziomu współfinansowania dotacji udzielanych na podstawie programu.
- (16) Komisja powinna podjąć niezbędne kroki dla zapewnienia, by roczne programy prac były spójne i komplementarne z innymi stosownymi programami finansowanymi przez Unię, w szczególności w dziedzinie cel, w celu zwiększenia ogólnego wpływu działań podejmowanych w ramach programu i uniknięcia wszelkiego nakładania się programu z innymi programami.
- (17) W niniejszym rozporządzeniu określono pulę środków finansowych na cały czas trwania programu, która ma stanowić główną kwotę odniesienia – w rozumieniu pkt 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ – dla Parlamentu Europejskiego i Rady podczas corocznej procedury budżetowej.
- (18) Należy chronić interesy finansowe Unii z zastosowaniem proporcjonalnych środków w całym cyklu wydatkowania, w tym zapobiegania nieprawidłowościom, ich wykrywania i prowadzenia dochodzeń w ich sprawie, odzyskiwania środków utraconych, nienależnie wypłaconych lub niewłaściwie wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładania sankcji administracyjnych i finansowych.
- (19) Należy uchylić decyzję nr 804/2004/WE. Należy przyjąć środki przejściowe, aby umożliwić wypełnienie zobowiązań finansowych dotyczących działań realizowanych na podstawie tej decyzji i określonych w niej obowiązków w zakresie sprawozdawczości.
- (20) Należy zapewnić płynne przejście bez przerwy pomiędzy programem Herkules II a programem i dostosować czas trwania programu do rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1311/2013. Program powinien być zatem stosowany od dnia 1 stycznia 2014 r.,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 94/140/WE z dnia 23 lutego 1994 r. ustanawiająca Komitet Doradczy ds. Koordynacji w Zakresie Nadużyć Finansowych (Dz.U. L 61 z 4.3.1994, s. 27).

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejszym ustanawia się wieloletni program działania „Herkules III” na rzecz wspierania działalności w dziedzinie zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkich innych nielegalnych działań naruszających interesy finansowe Unii (zwany dalej „programem”) na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

Artykuł 2

Wartość dodana

Program przyczynia się do wszystkich z poniższych elementów:

- a) rozwoju podejmowanych na poziomie Unii i państw członkowskich działań na rzecz przeciwdziałania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom naruszającym interesy finansowe Unii, w tym zwalczania przemytu i podrabiania papierosów;
- b) zacieśniania współpracy ponadnarodowej i koordynacji działań na poziomie Unii, pomiędzy organami państw członkowskich, Komisją i Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), a zwłaszcza w odniesieniu do podniesienia skuteczności i efektywności operacji transgranicznych;
- c) skutecznego zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom naruszającym interesy finansowe Unii, poprzez oferowanie wspólnych specjalistycznych szkoleń dla pracowników administracji krajowej i regionalnej oraz dla innych zainteresowanych stron.

Program umożliwia w szczególności uzyskanie oszczędności dzięki zbiorowym zamówieniom na sprzęt specjalistyczny i bazy danych wykorzystywane przez zainteresowane strony oraz dzięki specjalistycznym szkoleniom.

Artykuł 3

Cel ogólny

Celem ogólnym programu jest ochrona interesów finansowych Unii, a tym samym zwiększanie konkurencyjności unijnej gospodarki i zapewnianie ochrony pieniędzy podatników.

Artykuł 4

Cel szczegółowy

Celem szczegółowym programu jest zapobieganie nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom naruszającym interesy finansowe Unii oraz zwalczanie tych zjawisk.

Pomiaru realizacji celu szczegółowego dokonuje się między innymi poprzez odniesienie do poziomów docelowych i punktów odniesienia oraz z wykorzystaniem następujących kluczowych wskaźników skuteczności działania:

- a) liczba przypadków ujawnień, konfiskat i odzyskania w następstwie wykrycia nadużyć w wyniku wspólnych działań i operacji transgranicznych;
- b) wartość dodana i skuteczne wykorzystywanie współfinansowanego sprzętu technicznego;
- c) wymiana informacji między państwami członkowskimi o wynikach uzyskanych przy użyciu sprzętu technicznego;
- d) liczba i rodzaj działań szkoleniowych, w tym liczba szkoleń specjalistycznych.

Artykuł 5

Cele operacyjne

Ustanawia się następujące cele operacyjne programu:

- a) podniesienie aktualnych poziomów skuteczności zapobiegania nadużyciom finansowym i innym nielegalnym działaniom oraz skuteczności dochodzeń w tym zakresie poprzez zacieśnianie współpracy ponadnarodowej i multidyscyplinarnej;
- b) poprawa ochrony interesów finansowych Unii przed nadużyciami finansowymi poprzez ułatwianie wymiany informacji, doświadczeń i najlepszych praktyk, w tym wymiany personelu;
- c) intensywniejsze zwalczanie nadużyć finansowych i innych nielegalnych działań poprzez zapewnianie wsparcia technicznego i operacyjnego krajowym organom prowadzącym dochodzenia, a zwłaszcza organom celnym i organom ścigania;
- d) ograniczenie znanych obecnie rodzajów narażenia interesów finansowych Unii na nadużycia finansowe, korupcję i inne nielegalne działania, w celu ograniczenia rozwoju nielegalnej działalności gospodarczej w najważniejszych dziedzinach będących źródłem ryzyka, takich jak zorganizowane nadużycia finansowe, w tym przemyt i podrabianie papierosów;
- e) przyspieszenie rozwoju szczególnej ochrony prawnej i sądowej interesów finansowych Unii przed nadużyciami finansowymi poprzez propagowanie analiz prawnoporównawczych.

Artykuł 6

Organy kwalifikujące się do otrzymania finansowania

Każdy z poniższych organów kwalifikuje się do otrzymania finansowania w ramach programu:

- a) krajowe lub regionalne administracje kraju uczestniczącego, o którym mowa w art. 7 ust. 1, które wspierają wzmocnienie działań na poziomie Unii w dziedzinie ochrony jej interesów finansowych;
- b) instytuty badawcze i placówki oświatowe oraz podmioty o celu niezarobkowym, o ile zostały one założone i działają co najmniej od roku, w kraju uczestniczącym, o którym mowa w art. 7 ust. 1, oraz wspierają wzmocnienie działań na poziomie Unii w dziedzinie ochrony jej interesów finansowych.

Artykuł 7

Udział w programie

1. Krajami uczestniczącymi są państwa członkowskie i państwa, o których mowa w ust. 2 (zwane dalej „krajami uczestniczącymi”).

2. Udział w programie jest otwarty dla każdego z następujących państw:

- a) państw przystępujących, krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących korzystających ze strategii przedakcesyjnej, zgodnie z ogólnymi zasadami i warunkami uczestnictwa tych państw i krajów w programach unijnych, ustanowionymi w odpowiednich umowach ramowych, decyzjach rady stowarzyszenia lub podobnych umowach;
- b) krajów partnerskich objętych europejską polityką sąsiedztwa, o ile te kraje osiągnęły wystarczający poziom dostosowania odpowiedniego ustawodawstwa i metod administracyjnych do prawodawstwa i metod administracyjnych Unii. Zainteresowane kraje partnerskie uczestniczą w programie zgodnie z przepisami, które zostaną określone wraz z tymi krajami po ustanowieniu umów ramowych dotyczących ich udziału w programach unijnych;
- c) państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) uczestniczących w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), zgodnie z warunkami ustalonymi w Porozumieniu o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

3. Przedstawiciele państw biorących udział w procesie stabilizacji i stowarzyszenia dla krajów Europy Południowo-Wschodniej, Federacji Rosyjskiej, niektórych państw, z którymi Unia zawarła umowę o wzajemnej pomocy w kwestiach związanych z nadużyciami finansowymi, a także organizacji międzynarodowych i innych stosownych organizacji, mogą brać udział w działaniach organizowanych w ramach programu, jeżeli jest to przydatne do osiągnięcia celów ogólnych i szczegółowych, o których mowa odpowiednio w art. 3 i 4. Przedstawiciele ci uczestniczą w programie zgodnie ze stosownymi przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012.

Artykuł 8

Działania kwalifikowalne

Na warunkach określonych w rocznych programach prac, o których mowa w art. 11, w ramach programu zapewnia się odpowiednie wsparcie finansowe wszystkim z następujących działań:

- a) świadczenia specjalistycznej pomocy technicznej na rzecz właściwych organów państw członkowskich poprzez:
 - (i) udostępnianie specyficznej wiedzy, specjalistycznego i zaawansowanego technicznie sprzętu oraz skutecznych narzędzi informatycznych ułatwiających współpracę ponadnarodową oraz współpracę z Komisją;
 - (ii) zapewnianie niezbędnego wsparcia i ułatwianie prowadzenia dochodzeń, w szczególności ustanawiania wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych i podejmowania operacji transgranicznych;
 - (iii) wspieranie zdolności państw członkowskich w zakresie przechowywania i niszczenia zajętych papierosów oraz niezależne usługi analityczne na potrzeby analizy zajętych papierosów;
 - (iv) zwiększanie wymiany personelu w odniesieniu do konkretnych projektów, w szczególności w dziedzinie zwalczania przemytu i podrobienia papierosów;
 - (v) zapewnianie organom ścigania w państwach członkowskich wsparcia technicznego i operacyjnego w zwalczaniu nielegalnej działalności transgranicznej i nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii, w tym w szczególności wsparcia dla organów celnych;
 - (vi) budowanie zdolności w zakresie technologii informacyjnych we wszystkich krajach uczestniczących poprzez tworzenie i udostępnianie specyficznych baz danych i narzędzi informatycznych ułatwiających dostęp do danych i ich analizę;
 - (vii) intensyfikację wymiany danych, tworzenie i udostępnianie narzędzi informatycznych na potrzeby dochodzeń oraz monitorowanie działań wywiadowczych;
- b) organizacji ukierunkowanych, specjalistycznych szkoleń, warsztatów szkoleniowych z zakresu analizy ryzyka oraz, w stosownych przypadkach, konferencji, w celu:
 - (i) dalszego propagowania lepszego zrozumienia mechanizmów unijnych i krajowych;
 - (ii) wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk między stosownymi organami krajów uczestniczących, w tym między wyspecjalizowanymi organami ścigania, a także przedstawicielami organizacji międzynarodowych, o których mowa w art. 7 ust. 3;
 - (iii) koordynowania działań krajów uczestniczących i przedstawicieli międzynarodowych organizacji, o których mowa w art. 7 ust. 3;

- (iv) rozpowszechniania wiedzy, w szczególności na temat skuteczniejszej identyfikacji ryzyka do celów dochodzeniowych;
 - (v) rozwijania działalności badawczej na wysokim poziomie, w tym analiz;
 - (vi) poprawy współpracy pomiędzy osobami wykonującymi zawód a kadrą naukową;
 - (vii) dalszego podnoszenia świadomości pracowników wymiaru sprawiedliwości i innych środowisk prawniczych w zakresie ochrony interesów finansowych Unii;
- c) wszelkich innych działań, nieobjętych lit. a) lub b) niniejszego artykułu, przewidzianych w rocznych programach prac, o których mowa w art. 11, jakie są niezbędne do osiągnięcia celu ogólnego, celu szczegółowego i celów operacyjnych programu ustanowionych odpowiednio w art. 3, 4 i 5.
- a) dotacji;
 - b) zamówień publicznych;
 - c) zwrotu kosztów uczestnictwa w działaniach organizowanych w ramach programu, poniesionych przez przedstawicieli, o których mowa w art. 7 ust. 3.
3. Zakup sprzętu nie może być jedynym elementem umowy o udzielenie dotacji.
4. Poziom współfinansowania w przypadku dotacji udzielanych w ramach programu nie może przekraczać 80 % kosztów kwalifikowalnych. W wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, określonych w rocznych programach prac, o których mowa w art. 11, takich jak przypadki dotyczące państw członkowskich narażonych na wysokie ryzyko w odniesieniu do interesów finansowych Unii, poziom współfinansowania nie może przekraczać 90 % kosztów kwalifikowalnych.

ROZDZIAŁ II

RAMY FINANSOWE

Artykuł 9

Pula środków finansowych

1. Pula środków finansowych na realizację programu na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. wynosi 104 918 000 EUR, w cenach bieżących.

Roczne środki zatwierdzane są przez Parlament Europejski i Radę w granicach wieloletnich ram finansowych.

2. W ramach puli środków finansowych przeznaczonych na program zostają przydzielone kwoty orientacyjne na działania kwalifikowalne wymienione w art. 8, w granicach wielkości procentowych określonych w załączniku dla każdego rodzaju działania. Komisja może odejść od orientacyjnych przydziałów środków finansowych określonych w załączniku, ale nie może zwiększyć przydzielonej części puli środków finansowych o więcej niż 20 % dla każdego rodzaju działania.

Gdyby przekroczenie tego limitu 20 % okazało się konieczne, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 14 w celu zmiany orientacyjnych przydziałów środków finansowych określonych w załączniku.

Artykuł 10

Rodzaje interwencji finansowej i współfinansowanie

1. Komisja realizuje program zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012.

2. Wsparcie finansowe w ramach programu przeznaczone na działania kwalifikowane wymienione w art. 8 przyjmuje jedną z następujących postaci:

Artykuł 11

Roczne programy prac

W celu realizacji programu Komisja przyjmuje roczne programy prac. W programach tych zapewnia się konsekwentną realizację celu ogólnego, celu szczegółowego i celów operacyjnych ustanowionych odpowiednio w art. 3, 4 i 5 oraz przedstawia się w zarysie spodziewane wyniki, metodę realizacji oraz ich całkowitą kwotę. W odniesieniu do dotacji roczne programy prac obejmują finansowane działania, kryteria kwalifikacji i udzielenia zamówienia oraz maksymalny poziom współfinansowania.

Zasoby przydzielone na działania informacyjne w ramach programu służą także komunikacji instytucjonalnej w zakresie priorytetów politycznych Unii, o ile są one powiązane z celem ogólnym ustanowionym w art. 3.

Artykuł 12

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja podejmuje odpowiednie środki zapewniające, w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, poprzez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, poprzez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje administracyjne i finansowe.

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy są uprawnieni do kontroli, na podstawie dokumentów oraz na miejscu, wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe na podstawie programu.

3. OLAF może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽²⁾, w celu ustalenia, czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie naruszające interesy finansowe Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub umową w sprawie zamówienia finansowaną w ramach programu.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, umowy o współpracy z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi, umowy w sprawie zamówienia, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji wynikające z wdrażania niniejszego rozporządzenia zawierają przepisy wyraźnie uprawniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich kontroli i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

ROZDZIAŁ III

MONITOROWANIE, OCENA I UPRAWNIENIA PRZEKAZANE

Artykuł 13

Monitorowanie i ocena

1. Komisja co roku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje o realizacji programu, w tym także o osiągnięciu celów programu i wynikach. Informacje te dotyczą również współpracy i koordynacji działań między Komisją a państwami członkowskimi oraz spójności i komplementarności z innymi stosownymi programami i działaniami na poziomie Unii. Komisja stale rozpowszechnia, również na odpowiednich stronach internetowych, wyniki działań wspieranych w ramach programu, aby zwiększyć przejrzystość wykorzystywania środków finansowych.

2. Komisja przeprowadza szczegółową ocenę programu i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie:

a) do dnia 31 grudnia 2017 r., niezależne śródkresowe sprawozdanie z oceny dotyczące osiągnięcia celów wszystkich działań, wyników i skutków, efektywności i skuteczności wykorzystania zasobów oraz wartości dodanej dla Unii, pod kątem decyzji o przedłużeniu, modyfikacji lub zawieszeniu działań; w śródkresowym sprawozdaniu z oceny uwzględnia się ponadto możliwość uproszczenia, kwestie wewnętrznej i zewnętrznej spójności programu, dalszej zasadności wszystkich celów programu, a także wkład działań w realizację unijnych priorytetów w zakresie inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu; uwzględnia się także wyniki oceny dotyczącej osiągnięcia celów programu Herkules II;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

b) do dnia 31 grudnia 2021 r., końcowe sprawozdanie z oceny dotyczące osiągnięcia celów programu, w tym także jego wartości dodanej; ponadto długookresowe skutki i trwałość efektów programu są oceniane pod kątem podjęcia decyzji o ewentualnym wznowieniu, modyfikacji lub zawieszeniu jakiegokolwiek kolejnego programu.

3. Wszystkie kraje uczestniczące i inni beneficjenci przekazują Komisji wszelkie dane i informacje niezbędne do zwiększenia przejrzystości i rozliczalności oraz umożliwienia monitorowania i oceny programu, w tym informacje dotyczące współpracy i koordynacji działań, zgodnie z ust. 1 i 2.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 9, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 21 marca 2014 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 9, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 9 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Uchylenie

Decyzja nr 804/2004/WE traci moc.

Jednakże zobowiązania finansowe dotyczące działań realizowanych na podstawie tej decyzji oraz określone w niej obowiązki w zakresie sprawozdawczości nadal podlegają przepisom tej decyzji, do czasu wypełnienia tych zobowiązań i obowiązków.

*Artykuł 16***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

ORIENTACYJNY PRZYDZIAŁ ŚRODKÓW FINANSOWYCH

Orientacyjny przydział środków finansowych na działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 jest następujący:

Rodzaje działania	Udział w budżecie (w %)
a) Pomoc techniczna	Nie mniej niż 70
b) Szkolenia	Nie więcej niż 25
c) Wszelkie inne działania, nieobjęte art. 8 lit. a) lub b)	Nie więcej niż 5

Oświadczenie Komisji w sprawie art. 13

Bez uszczerbku dla rocznej procedury budżetowej, w ramach ustrukturyzowanego dialogu z Parlamentem Europejskim Komisja ma zamiar przedstawić roczne sprawozdanie na temat wprowadzenia w życie rozporządzenia – zawierające w załączniku podział budżetu od stycznia 2015 r. – oraz program prac właściwej komisji w Parlamencie Europejskim w związku ze sprawozdaniem o ochronie interesów finansowych Wspólnoty.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 251/2014**z dnia 26 lutego 2014 r.****w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina, uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 i art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 ⁽³⁾ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 122/94 ⁽⁴⁾ okazały się skuteczne w regulowaniu sektora win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów na bazie wina i aromatyzowanych koktajli na bazie wina, („aromatyzowane produkty sektora wina”). Niemniej w świetle innowacji technologicznych, rozwoju rynków i zwiększających się oczekiwań konsumentów konieczne jest uaktualnienie przepisów dotyczących definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych niektórych aromatyzowanych produktów sektora wina, przy jednoczesnym uwzględnieniu tradycyjnych metod wyrobu.
- (2) W wyniku wejścia w życie traktatu lizbońskiego konieczne są kolejne zmiany w celu dostosowania uprawnień przekazanych Komisji na mocy rozporządzenia (EWG) nr 1601/91 do treści art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Ze względu na zakres tych zmian należy uchylić rozporządzenie (EWG) nr 1601/91 i zastąpić je niniejszym

rozporządzeniem. W rozporządzeniu (WE) nr 122/94 wprowadzono przepisy dotyczące środków aromatyzujących i dodawania alkoholu mające zastosowanie do niektórych aromatyzowanych produktów sektora wina, i aby zapewnić jasność, przepisy te należy włączyć do niniejszego rozporządzenia.

- (3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 ⁽⁵⁾ ma zastosowanie do prezentacji i etykietowania aromatyzowanych produktów sektora wina, o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej.
- (4) Aromatyzowane produkty sektora wina mają istotne znaczenie dla konsumentów, producentów oraz sektora rolniczego Unii. Środki mające zastosowanie do aromatyzowanych produktów sektora wina powinny przyczyniać się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, zapobiegania oszukańczym praktykom oraz osiągnięcia przejrzystości rynku i uczciwej konkurencji. Poprzez takie działania środki te będą służyć ochronie renomy, którą unijne aromatyzowane produkty sektora wina zyskały na rynku wewnętrznym i światowym, nadal uwzględniając tradycyjne praktyki stosowane przy wytwarzaniu tych napojów oraz zwiększone zapotrzebowanie na ochronę i informowanie konsumenta. Wskazane jest również uwzględnienie innowacji technologicznych w odniesieniu do produktów, w przypadku których innowacje takie służą poprawie jakości, nie naruszając tradycyjnego charakteru danego aromatyzowanego produktu sektora wina.
- (5) Wyrób aromatyzowanych produktów sektora wina stanowi znaczny rynek zbytu dla sektora rolniczego Unii, co musi znaleźć odzwierciedlenie w uregulowaniach prawnych.
- (6) W interesie konsumentów niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do wszystkich aromatyzowanych produktów sektora wina wprowadzanych do obrotu w Unii niezależnie od tego, czy zostały wytworzone w państwach członkowskich czy w państwach trzecich. W celu zachowania i zwiększenia renomy unijnych aromatyzowanych produktów sektora wina na rynku światowym przepisy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć również zastosowanie do aromatyzowanych produktów sektora wina wytwarzanych w Unii na wywóz.

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 67.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 17 lutego 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 z dnia 10 czerwca 1991 r. ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopodobnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych (Dz.U. L 149 z 14.6.1991, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 122/94 z dnia 25 stycznia 1994 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1601/91 w sprawie definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopodobnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych (Dz.U. L 21 z 26.1.1994, s. 7).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

- (7) Aby zapewnić jasność i przejrzystość prawa Unii regulującego sektor aromatyzowanych produktów sektora wina, konieczne jest wyraźne zdefiniowanie produktów objętych tym prawem, kryteriów dotyczących wyrobu, opisu, prezentacji i etykietowania aromatyzowanych produktów sektora wina, a w szczególności kryteriów dotyczących nazw handlowych. Należy również określić szczegółowe przepisy dotyczące dobrowolnego wskazania miejsca pochodzenia w uzupełnieniu przepisów zawartych w rozporządzeniu (UE) nr 1169/2011. Ustanowienie takich zasad zapewniłoby uregulowanie wszystkich etapów łańcucha wyrobu oraz ochronę i odpowiednie informowanie konsumentów.
- (8) Definicje aromatyzowanych produktów sektora wina powinny nadal uwzględniać tradycyjne praktyki w zakresie jakości, lecz powinny zostać uaktualnione i udoskonalone w związku z rozwojem technologicznym.
- (9) Aromatyzowane produkty sektora wina powinny być wytwarzane zgodnie z określonymi zasadami i ograniczeniami, które gwarantują spełnienie oczekiwań konsumentów w zakresie jakości i metod wyrobu. Aby spełnić normy międzynarodowe obowiązujące w przedmiotowej dziedzinie, należy ustalić metody wyrobu, przy czym Komisja powinna zasadniczo wziąć pod uwagę metody zalecane i opublikowane przez Międzynarodową Organizację ds. Winorośli i Wina (OIV).
- (10) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 ⁽¹⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 ⁽²⁾ powinny być stosowane do aromatyzowanych produktów sektora wina.
- (11) Ponadto, aby spełnić oczekiwania konsumentów i zachować zgodność z tradycyjnymi praktykami w zakresie jakości, alkohol etylowy stosowany do wyrobu aromatyzowanych produktów sektora wina powinien być wyłącznie pochodzenia rolniczego. Zapewni to również rynek zbytu dla podstawowych produktów rolnych.
- (12) W związku ze znaczeniem i złożonością branży aromatyzowanych produktów sektora wina wskazane jest ustanowienie w odniesieniu do opisu i prezentacji tych produktów szczegółowych przepisów uzupełniających przepisy zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 1169/2011. Te szczegółowe przepisy powinny również zapobiegać niewłaściwemu wykorzystywaniu nazw handlowych aromatyzowanych produktów sektora wina w przypadku produktów, które nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia.
- (13) W celu poprawy czytelności dla konsumentów powinna istnieć możliwość uzupełniania nazw handlowych określonych w niniejszym rozporządzeniu zwyczajową nazwą produktu w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.
- (14) Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 ⁽³⁾ ma zastosowanie między innymi do przetworzonych produktów rolnych przeznaczonych do spożycia, które obejmują również aromatyzowane produkty sektora wina. Zatem aromatyzowane produkty sektora wina spełniające kryteria określone w tym rozporządzeniu i w aktach przyjętych na jego podstawie mogą być wprowadzane do obrotu jako ekologiczne aromatyzowane produkty sektora wina.
- (15) Stosując politykę w zakresie jakości oraz w celu zapewnienia wysokiego poziomu jakości aromatyzowanych produktów sektora wina posiadających oznaczenie geograficzne, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjęcia surowszych przepisów niż ustanowione w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do wytwarzania, opisu, prezentacji i etykietowania wytwarzanych na ich terytorium aromatyzowanych produktów sektora wina posiadających takie oznaczenie, o ile takie przepisy są zgodne z prawem Unii.
- (16) Biorąc pod uwagę fakt, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 ⁽⁴⁾, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ⁽⁵⁾ i przepisy dotyczące oznaczeń geograficznych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽⁶⁾ nie stosują się do aromatyzowanych produktów sektora wina, należy określić szczegółowe przepisy dotyczące ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina. Oznaczenia geograficzne powinny być stosowane w celu określenia aromatyzowanych produktów sektora wina jako pochodzących z terytorium danego kraju lub regionu czy miejsca na tym terytorium, w przypadku gdy daną jakość, renomę czy inne cechy aromatyzowanego produktu sektora wina przypisuje się zasadniczo jego pochodzeniu geograficznemu. Takie oznaczenia geograficzne powinny być rejestrowane przez Komisję.
-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenia (WE) nr 2232/96 oraz (WE) nr 110/2008 oraz dyrektywę 2000/13/WE (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 34).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16).
- ⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).
- ⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

- (17) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić procedurę rejestracji, zgodności, zmiany i ewentualnego unieważnienia oznaczeń geograficznych państw trzecich i Unii.
- (18) Organy państw członkowskich powinny być odpowiedzialne za zapewnianie zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz należy poczynić odpowiednie ustalenia umożliwiające Komisji monitorowanie i weryfikowanie tej zgodności.
- (19) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określania procesów wyrobu umożliwiających otrzymywanie aromatyzowanych produktów sektora wina, kryteriów wytyczania obszarów geograficznych i zasad, ograniczeń i wyłączeń dotyczących wyrobu na takich obszarach, warunków, na jakich specyfikacja produktu może zawierać dodatkowe wymogi; określenia przypadków, w których każdy producent może złożyć wniosek o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego i ograniczeń dotyczących rodzaju wnioskodawcy, który może złożyć wniosek o taką ochronę; określenia warunków, jakie należy spełnić w związku z wnioskiem o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego, rozpatrywania wniosków przez Komisję, procedury sprzeciwu oraz procedury zmiany specyfikacji i unieważnienia oznaczenia geograficznego; określenia warunków mających zastosowanie do wniosków transgranicznych; określenia terminu składania wniosku lub zgłoszenia, daty, od której obowiązuje ochrona i od której wchodzi w życie zmiana ochrony; określenie warunków dotyczących zmian specyfikacji produktu, w tym warunków, na jakich daną zmianę należy uznać za drobną, oraz warunków mających zastosowanie do wniosków o zatwierdzenie oraz o zmianę specyfikacji produktu o chronionym oznaczeniu geograficznym, gdy nie wiążą się one ze zmianami jednolitego dokumentu; ograniczeń dotyczących chronionej nazwy, charakteru i typu informacji podlegających zgłoszeniu w ramach wymiany informacji pomiędzy państwami członkowskimi i Komisją, sposobów zgłaszania, zasad dotyczących praw dostępu do informacji lub udostępniania systemów informacyjnych oraz zasad publikacji informacji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (20) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do metod analizy służących do określania składu aromatyzowanych produktów sektora wina; podjęcia decyzji w sprawie objęcia ochroną oznaczeń geograficznych lub w sprawie odrzucenia wniosku o taką ochronę; decyzji w sprawie unieważnienia ochrony oznaczeń geograficznych i istniejących oznaczeń geograficznych; decyzji w sprawie wniosku o zmianę specyfikacji w przypadku drobnych zmian w specyfikacjach produktu; informacji, które mają być podane w specyfikacji produktu w odniesieniu do określenia oznaczenia geograficznego; sposobów publikacji decyzji o objęciu ochroną lub odrzuceniu oznaczeń geograficznych; zasad dotyczących składania wniosków transgranicznych; zasad dotyczących kontroli i weryfikacji, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie, procedury, w tym dopuszczalności, dotyczącej badania wniosków o ochronę lub dotyczącej zatwierdzania zmiany oznaczenia geograficznego i procedury, w tym dopuszczalności, dotyczącej wniosków o sprzeciw, odwołanie lub przekształcenie i składania informacji odnoszących się do istniejących oznaczeń geograficznych; kontroli administracyjnych i fizycznych, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie; oraz zasad dotyczących przekazywania informacji niezbędnych do stosowania przepisu dotyczącego wymiany informacji między państwami członkowskimi a Komisją, w tym ustaleń dotyczących zarządzania informacjami podlegającymi zgłoszeniu, jak również zasad dotyczących treści, formy, czasu, częstotliwości i terminów zgłoszeń i ustaleń dotyczących przekazywania lub udostępniania informacji i dokumentów państwom członkowskim, właściwym organom w państwach trzecich lub ogółowi, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (21) Komisja powinna w drodze aktów wykonawczych i ze względu na ich specyficzny charakter, działając bez zastosowania przepisów rozporządzenia (UE) nr 182/2011, opublikować jednolity dokument w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, podjąć decyzję o tym, czy odrzucić wniosek o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego jako niedopuszczalny, oraz ustanowić i prowadzić rejestr oznaczeń geograficznych chronionych na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym poprzez wpisywanie do tego rejestru stosowanych już oznaczeń geograficznych lub ich usuwanie z niego.
- (22) Przy przechodzeniu od przepisów ustanowionych w rozporządzeniu (EWG) nr 1601/91 do ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu mogą pojawić się trudności, których w niniejszym rozporządzeniu nie przewidziano. W tym celu należy przekazać Komisji uprawnienie do przyjmowania niezbędnych środków przejściowych.
- (23) Należy przewidzieć wystarczającą ilość czasu oraz odpowiednie mechanizmy, aby ułatwić niezakłócone przejście od przepisów ustanowionych w rozporządzeniu (EWG) nr 1601/91 do ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. W każdym razie wprowadzanie do obrotu istniejących zapasów powinno być dozwolone po rozpoczęciu stosowania niniejszego rozporządzenia do czasu ich wyczerpania.
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (24) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, czyli określenie przepisów dotyczących definicji, opisu, prezentacji i etykietowania aromatyzowanych produktów sektora wina, jak również ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiar i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące definicji, opisu, prezentacji i etykietowania aromatyzowanych produktów sektora wina, jak również ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina.
2. Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 ma zastosowanie do prezentacji i etykietowania aromatyzowanych produktów sektora wina, o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej.
3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich aromatyzowanych produktów sektora wina wprowadzanych do obrotu w Unii niezależnie od tego, czy zostały wytworzone w państwach członkowskich czy w państwach trzecich, oraz do produktów wytworzonych w Unii w celach wywozu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „nazwa handlowa” oznacza nazwę każdego z aromatyzowanych produktów sektora wina określonych w niniejszym rozporządzeniu;
- 2) „opis” oznacza wykaz cech szczególnych aromatyzowanego produktu sektora wina;
- 3) „oznaczenie geograficzne” oznacza określenie wskazujące na pochodzenie danego aromatyzowanego produktu sektora wina z danego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, w przypadku gdy określoną jakość, renomę bądź inne cechy tego produktu zasadniczo przypisuje się jego pochodzeniu geograficznemu.

ROZDZIAŁ II

DEFINICJA, OPIS, PREZENTACJA I ETYKIETOWANIE AROMATYZOWANYCH PRODUKTÓW SEKTORA WINA

Artykuł 3

Definicja i klasyfikacja aromatyzowanych produktów sektora wina

1. Aromatyzowane produkty sektora wina są produktami otrzymywanymi z produktów sektora wina, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013, do których dodano aromaty. Produkty te dzielą się na następujące kategorie:

- a) wina aromatyzowane;
 - b) aromatyzowane napoje na bazie wina;
 - c) aromatyzowane koktajle na bazie wina.
2. Wino aromatyzowane oznacza napój:
- a) otrzymywany z jednego lub kilku produktów z winogron określonych w części IV pkt 5 załącznika II oraz w części II pkt 1 i 3–9 załącznika VII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, z wyjątkiem wina „Retsina”;
 - b) w którym produkty z winogron, o których mowa w lit. a), stanowią co najmniej 75 % całkowitej objętości;
 - c) do którego mógł zostać dodany alkohol;
 - d) do którego mogły zostać dodane barwniki;
 - e) do którego mógł zostać dodany moszcz winogronowy, częściowo sfermentowany moszcz winogronowy lub oba te produkty;
 - f) który mógł zostać dosłodzony;
 - g) który ma rzeczywistą zawartość alkoholu według objętości nie mniejszą niż 14,5 % obj. i nie większą niż 22 % obj. oraz całkowitą zawartość alkoholu według objętości nie mniejszą niż 17,5 % obj.

3. Aromatyzowany napój na bazie wina oznacza napój:

- a) otrzymywany z jednego lub kilku produktów z winogron określonych w części II pkt 1, 2 i 4–9 załącznika VII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, z wyjątkiem win wytwarzanych z dodaniem alkoholu oraz wina „Retsina”;
- b) w którym produkty z winogron, o których mowa w lit. a), stanowią co najmniej 50 % całkowitej objętości;
- c) do którego nie dodano żadnego alkoholu, chyba że załącznik II stanowi inaczej;
- d) do którego mogły zostać dodane barwniki;

- e) do którego mógł zostać dodany moszcz winogronowy, częściowo sfermentowany moszcz winogronowy lub oba te produkty;
- f) który mógł zostać dosłodzony;
- g) o rzeczywistej zawartości alkoholu według objętości nie mniejszej niż 4,5 % obj. i mniejszej niż 14,5 % obj.

4. Aromatyzowany koktajl winopodobny oznacza napój:

- a) otrzymywanym z jednego lub kilku produktów z winogron określonych w części II pkt 1, 2 i 4–11 załącznika VII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, z wyjątkiem win wytwarzanych z dodaniem alkoholu oraz wina „Retsina”;
- b) w którym produkty sektora wina, o których mowa w lit. a), stanowią co najmniej 50 % całkowitej objętości;
- c) do którego nie dodano żadnego alkoholu;
- d) do którego mogły zostać dodane barwniki;
- e) który mógł zostać dosłodzony;
- f) o rzeczywistej zawartości alkoholu według objętości powyżej 1,2 % obj. i mniejszej niż 10 % obj.

Artykuł 4

Procesy wyrobu i metody analizy aromatyzowanych produktów sektora wina

1. Aromatyzowane produkty sektora wina są wytwarzane zgodnie z wymogami, ograniczeniami i opisami określonymi w załącznikach I i II.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 33 aktów delegowanych dotyczących określenia dopuszczalnych procesów wyrobu w celu uzyskiwania aromatyzowanych produktów sektora wina, przy uwzględnieniu oczekiwań konsumentów.

Ustalając dopuszczalne procesy wyrobu, o których mowa w akapicie pierwszym, Komisja uwzględni procesy wyrobu zalecane i opublikowane przez OIV.

3. W razie potrzeby Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych metody analizy służące do określania składu aromatyzowanych produktów sektora wina. Podstawą tych metod są wszelkie odnośne metody zalecane i opublikowane przez OIV, chyba że byłyby one nieskuteczne lub niewłaściwe w kontekście wyznaczonego celu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

W oczekiwaniu na przyjęcie przez Komisję tych metod, metodami, jakie należy stosować, są metody dozwolone w danym państwie członkowskim.

4. Praktyki i ograniczenia enologiczne określone zgodnie z art. 74, art. 75 ust. 4 i art. 80 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 mają zastosowanie do produktów sektora wina wykorzystywanych do wyrobu aromatyzowanych produktów sektora wina.

Artykuł 5

Nazwy handlowe

1. Nazwy handlowe określone w załączniku II stosuje się do każdego aromatyzowanego produktu sektora wina wprowadzonego do obrotu w Unii, pod warunkiem że spełnia on ustalone w tym załączniku wymogi dotyczące odpowiedniej nazwy handlowej. Nazwy handlowe mogą być uzupełniane poprzez nazwy zwyczajowe, zgodnie z definicją w art. 2 ust. 2 lit. o) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

2. Jeżeli aromatyzowane produkty sektora wina spełniają wymogi ustalone dla więcej niż jednej nazwy handlowej, stosowanie tylko jednej z tych nazw handlowych jest dozwolone, chyba że załącznik II stanowi inaczej.

3. Napoju alkoholowego niespełniającego wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu nie można opisywać, prezentować ani etykietować przy użyciu wyrazów lub wyrażeń, takich jak: „podobny”, „typu”, „w stylu”, „wytworzony”, „o smaku”, ani żadnych terminów podobnych do nazw handlowych.

4. Nazwy handlowe mogą być uzupełnione lub zastąpione oznaczeniem geograficznym chronionym na mocy niniejszego rozporządzenia.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 26 nazwy handlowe nie mogą być uzupełniane chronionymi nazwami pochodzenia ani chronionymi oznaczeniami geograficznymi dozwolonymi dla produktów sektora wina.

Artykuł 6

Dodatkowe opisy nazw handlowych

1. Nazwy handlowe, o których mowa w art. 5, mogą być również uzupełnione następującymi określeniami dotyczącymi zawartości cukru w aromatyzowanym produkcie sektora wina:

- a) „bardzo wytrawny”: w przypadku produktów o zawartości cukru poniżej 30 gramów na litr oraz, w odniesieniu do kategorii win aromatyzowanych i w drodze odstępstwa od art. 3 ust. 2 lit. g), o minimalnej całkowitej objętościowej zawartości alkoholu równej 15 % obj.;
- b) „wytrawny”: w przypadku produktów o zawartości cukru poniżej 50 gramów na litr oraz, w odniesieniu do kategorii win aromatyzowanych i w drodze odstępstwa od art. 3 ust. 2 lit. g), o minimalnej całkowitej objętościowej zawartości alkoholu równej 16 % obj.;

- c) „półwytrawny”: w przypadku produktów o zawartości cukru między 50 a 90 gramów na litr;
- d) „półsłodki”: w przypadku produktów o zawartości cukru między 90 a 130 gramów na litr;
- e) „słodki”: w przypadku produktów o zawartości cukru 130 gramów na litr lub większej.

Zawartość cukru podana w lit. a)–e) akapitu pierwszego wyrażona jest jako cukier inwertowany.

Określeniom „półsłodki” i „słodki” może towarzyszyć wskazanie zawartości cukru, wyrażonej w gramach cukru inwertowanego na litr.

2. W przypadku gdy nazwa handlowa uzupełniona jest określeniem „musujący/musująca” lub zawiera takie określenie, ilość użytego wina musującego nie jest mniejsza niż 95 %.

3. Nazwy handlowe mogą być również uzupełnione informacją odnoszącą się do głównego użytego aromatu.

Artykuł 7

Wskazanie miejsca wytworzenia

W przypadku gdy wskazane jest miejsce wytworzenia aromatyzowanych produktów sektora wina, odpowiada ono miejscu, w którym aromatyzowany produkt sektora wina jest wytwarzany. Miejsce wytworzenia wskazuje się słowami „wyprodukowane w [...]” lub równoważnym sformułowaniem i uzupełnia się nazwą odpowiedniego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.

Artykuł 8

Stosowanie języka przy prezentacji i etykietowaniu aromatyzowanych produktów sektora wina

1. Nazw handlowych zaznaczonych w załączniku II kursywą nie tłumaczy się ani na etykiecie, ani w prezentacji aromatyzowanych produktów sektora wina.

Dodatkowe określenia przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, jeśli wyrażone są słownie, podawane są w przynajmniej jednym języku urzędowym Unii.

2. Nazwa oznaczenia geograficznego chronionego na mocy niniejszego rozporządzenia podawana jest na etykiecie w języku lub językach, w których jest zarejestrowana, nawet w przypadku, gdy oznaczenie geograficzne zastępuje nazwę handlową zgodnie art. 5 ust. 4.

Jeżeli do zapisu nazwy oznaczenia geograficznego chronionego na mocy niniejszego rozporządzenia używany jest alfabet inny niż łaciński, nazwa ta może również pojawić się w jednym lub kilku językach urzędowych Unii.

Artykuł 9

Bardziej restrykcyjne zasady ustanowione przez państwa członkowskie

Stosując politykę w zakresie jakości w stosunku do aromatyzowanych produktów sektora wina posiadających oznaczenie

geograficzne chronione na mocy niniejszego rozporządzenia i wytwarzanych na ich własnym terytorium lub do ustanawiania nowych oznaczeń geograficznych, państwa członkowskie mogą, w odniesieniu do wytwarzania i opisu, ustanawiać przepisy surowsze niż te, o których mowa w art. 4 i w załącznikach I i II, pod warunkiem że są one zgodne z prawem Unii.

ROZDZIAŁ III

OZNACZENIA GEOGRAFICZNE

Artykuł 10

Treść wniosków o objęcie nazwy ochroną

1. Wnioski o objęcie ochroną nazw jako oznaczeń geograficznych obejmują dokumentację techniczną zawierającą:

- a) nazwę, która ma być chroniona;
- b) nazwę i adres wnioskodawcy;
- c) specyfikację produktu, o której mowa w ust. 2; oraz
- d) jednolity dokument streszczający specyfikację produktu, o której mowa w ust. 2.

2. Aby kwalifikować się do posiadania oznaczenia geograficznego chronionego na mocy niniejszego rozporządzenia, produkt musi być zgodny ze specyfikacją produktu, która zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) nazwę, która ma być chroniona;
- b) opis produktu, w szczególności jego najważniejsze cechy analityczne oraz wskazanie jego cech organoleptycznych;
- c) w stosownych przypadkach – szczególne procesy wyrobu i specyfikacje, a także odpowiednie ograniczenia obowiązujące w przypadku wyrobu tego produktu;
- d) wytyczenie granic danego obszaru geograficznego;
- e) szczegóły określające związek, o którym mowa w art. 2 pkt 3;
- f) obowiązujące wymogi ustanowione w prawie unijnym lub krajowym lub, jeżeli tak przewidziały państwa członkowskie, przez organizację zarządzającą chronionym oznaczeniem geograficznym przy uwzględnieniu faktu, że wymogi te powinny być obiektywne, niedyskryminujące i zgodne z prawem Unii;
- g) wskazanie głównego surowca, z którego uzyskuje się aromatyzowany produkt sektora wina;
- h) nazwę i adres organów lub jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu oraz ich szczegółowe zadania.

Artykuł 11

Wniosek o objęcie ochroną w odniesieniu do obszaru geograficznego w państwie trzecim

1. W przypadku gdy wniosek o objęcie ochroną dotyczy obszaru geograficznego w państwie trzecim, oprócz elementów przewidzianych w art. 10, zawiera on dowód, że dana nazwa jest chroniona w kraju pochodzenia.
2. Wniosek o objęcie ochroną przesyłany jest Komisji albo bezpośrednio przez wnioskodawcę, albo za pośrednictwem władz zainteresowanego państwa trzeciego.
3. Wniosek o objęcie ochroną składany jest w jednym z języków urzędowych Unii lub dołącza się do niego uwierzytelnione tłumaczenie na jeden z tych języków.

Artykuł 12

Wnioskodawcy

1. Wniosek o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego może złożyć każda zainteresowana grupa producentów lub w wyjątkowych przypadkach jeden producent. Do wniosku o objęcie ochroną mogą przyłączyć się inne zainteresowane strony.
2. Producenci mogą składać wnioski o objęcie ochroną jedynie w odniesieniu do aromatyzowanych produktów sektora wina, które produkują.
3. W przypadku nazwy określającej transgraniczny obszar geograficzny można złożyć wspólny wniosek o objęcie ochroną.

Artykuł 13

Wstępna procedura krajowa

1. Pochodzące z Unii wnioski o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego aromatyzowanych produktów sektora wina są przedmiotem wstępnej procedury krajowej na podstawie ust. 2–7 niniejszego artykułu.
2. Wniosek o objęcie ochroną składa się w państwie członkowskim, z którego terytorium pochodzi oznaczenie geograficzne.
3. Państwo członkowskie sprawdza wniosek o objęcie ochroną w celu stwierdzenia, czy spełnia on warunki określone w niniejszym rozdziale.

Państwo członkowskie przeprowadza krajową procedurę, zapewniając odpowiednią publikację wniosku o objęcie ochroną oraz przewidując okres przynajmniej dwóch miesięcy od daty publikacji na zgłoszenie sprzeciwu wobec zaproponowanej ochrony przez każdą osobę fizyczną lub prawną, mającą uzasadniony interes, mającą siedzibę lub zamieszkałą na terytorium danego państwa, poprzez przedstawienie odpowiednio uzasadnionego oświadczenia danemu państwu członkowskiemu.

4. Jeśli państwo członkowskie uważa, że oznaczenie geograficzne nie spełnia odpowiednich wymogów lub że jest zasadniczo niezgodne z prawem Unii, to odrzuca wniosek.

5. Jeśli państwo członkowskie uważa, że spełnione są odpowiednie wymogi, to:

- a) publikuje jednolity dokument oraz specyfikację produktu przynajmniej w internecie; oraz
- b) przekazuje Komisji wniosek o objęcie ochroną zawierający:
 - (i) nazwę i adres wnioskodawcy;
 - (ii) specyfikację produktu, o której mowa w art. 10 ust. 2; oraz
 - (iii) jednolity dokument, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. d);
 - (iv) deklarację państwa członkowskiego stwierdzającą, że wniosek złożony przez wnioskodawcę spełnia wymagania; oraz
 - (v) odesłanie do publikacji, o której mowa w lit. a).

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), przekazywane są w jednym z języków urzędowych Unii lub dołącza się do nich uwierzytelnione tłumaczenie na jeden z tych języków.

6. Państwa członkowskie przyjmą do dnia 28 marca 2015 r. przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne niezbędne do wykonania niniejszego artykułu.

7. W przypadku gdy dane państwo członkowskie nie ma krajowego prawodawstwa dotyczącego ochrony oznaczeń geograficznych, może ono, wyłącznie na zasadach przejściowych, objąć nazwę ochroną na podstawie warunków niniejszego rozdziału na szczeblu krajowym. Taka ochrona staje się skuteczna z dniem złożenia wniosku w Komisji i wygasa w dniu, w którym na mocy tego rozdziału zostanie podjęta decyzja co do rejestracji nazwy lub odmowy jej ochrony.

Artykuł 14

Rozpatrywanie wniosków przez Komisję

1. Komisja podaje do wiadomości publicznej datę złożenia wniosku o objęcie ochroną.
2. Komisja sprawdza, czy wnioski o objęcie ochroną, o których mowa w art. 13 ust. 5, spełniają warunki określone w niniejszym rozdziale.
3. Jeśli Komisja uważa, że warunki określone w niniejszym rozdziale są spełnione, podejmuje – w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 34 ust. 2 – decyzję o publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. d), oraz odesłania do publikacji specyfikacji produktu, o której mowa w art. 13 ust. 5 lit. a).

4. Jeśli Komisja uważa, że warunki określone w niniejszym rozdziale nie są spełnione, podejmuje – w drodze aktów wykonawczych – decyzję o odrzuceniu wniosku. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 15

Procedura sprzeciwu

W ciągu dwóch miesięcy od daty publikacji przewidzianej w art. 14 ust. 3 każde państwo członkowskie lub państwo trzecie, lub każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, które złożyło wniosek o objęcie ochroną lub na terytorium państwa trzeciego, może zgłosić sprzeciw wobec zaproponowanego objęcia ochroną poprzez przedstawienie Komisji odpowiednio uzasadnionego oświadczenia odnoszącego się do warunków kwalifikowalności ustanowionych w niniejszym rozdziale.

W przypadku osoby fizycznej lub prawnej mającej siedzibę lub miejsce pobytu w państwie trzecim, takie oświadczenie należy złożyć, bezpośrednio lub za pośrednictwem władz zainteresowanego państwa trzeciego, w terminie dwóch miesięcy, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 16

Decyzja o objęciu ochroną

Na podstawie posiadanych informacji i po zakończeniu procedury sprzeciwu, o której mowa w art. 15, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – obejmuje ochroną oznaczenia geograficznego spełniającego warunki określone w niniejszym rozdziale i zasadniczo zgodnego z prawem Unii, lub odrzuca wniosek, który nie spełnia tych warunków. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 17

Homonimy

1. Nazwa, w odniesieniu do której złożono wniosek o ochronę, homonimiczna lub częściowo homonimiczna w stosunku do nazwy już zarejestrowanej na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia, jest rejestrowana z należyтым uwzględnieniem miejscowego i tradycyjnego użycia oraz ryzyka błędnego zrozumienia.

2. Nie rejestruje się nazwy homonimicznej prowadzącej do błędnego przekonania konsumenta, że produkty pochodzą z innego terytorium, nawet jeśli nazwa ta odpowiada faktycznemu terytorium, regionowi lub miejscu pochodzenia danych produktów.

3. Stosowanie zarejestrowanej nazwy homonimicznej uwarunkowane jest istnieniem rzeczywistego wystarczającego rozróżnienia między później rejestrowaną nazwą homonimiczną a nazwą już zarejestrowaną, z uwzględnieniem koniecz-

ności równego traktowania zainteresowanych producentów i uniknięcia sytuacji, w której konsument mógłby zostać wprowadzony w błąd.

Artykuł 18

Podstawy odmowy objęcia ochroną

1. Nazwy, które stały się nazwami rodzajowymi, nie są obejmowane ochroną jako oznaczenie geograficzne.

Do celów niniejszego rozdziału „nazwa, która stała się nazwą rodzajową” oznacza nazwę aromatyzowanego produktu sektora wina, która – pomimo że związana jest z miejscem lub regionem, w którym dany produkt był pierwotnie wytworzony lub wprowadzany do obrotu – stała się nazwą zwyczajową danego aromatyzowanego produktu sektora wina w Unii.

W celu ustalenia, czy nazwa stała się nazwą rodzajową, czy też nie, brane są pod uwagę wszystkie odpowiednie czynniki, w szczególności:

- a) bieżąca sytuacja w Unii, zwłaszcza w obszarach konsumpcji;
- b) odpowiednie prawo unijne lub krajowe.

2. Nazwa nie jest chroniona jako oznaczenie geograficzne, jeśli w świetle reputacji i renomy znaku towarowego ochrona mogłaby wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia aromatyzowanego produktu sektora wina.

Artykuł 19

Związek ze znakami towarowymi

1. Jeśli dane oznaczenie geograficzne jest objęte ochroną na mocy niniejszego rozporządzenia, odmawia się rejestracji znaku towarowego, którego użycie wchodzi w zakres art. 20 ust. 2, dotyczącego aromatyzowanego produktu sektora wina, jeśli złożenie wniosku o rejestrację znaku towarowego nastąpiło po dacie przedłożenia Komisji wniosku o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego oraz oznaczenie geograficzne zostało następnie objęte ochroną.

Znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem akapitu pierwszego są unieważniane.

2. Nie naruszając przepisów art. 17 ust. 2, znak towarowy, którego użycie wchodzi w zakres art. 20 ust. 2, o który zawnioskowano lub który zarejestrowano bądź ustanowiono przez używanie na terytorium Unii, jeżeli taka możliwość dopuszczona jest przez stosowne prawodawstwo, przed datą przedłożenia Komisji wniosku o ochronę oznaczenia geograficznego, może pozostać w użyciu, a jego okres stosowania może zostać przedłużony niezależnie od ochrony oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak jest podstaw do jego unieważnienia lub cofnięcia, jak określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE⁽¹⁾ lub w rozporządzeniu Rady (WE) nr 207/2009⁽²⁾.

W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie oznaczenia geograficznego równoległe do stosowania danego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1).

Artykuł 20

Ochrona

1. Oznaczenia geograficzne chronione na mocy niniejszego rozporządzenia mogą być stosowane przez wszelkie podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu aromatyzowane produkty sektora wina, które zostały wytworzone zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu.

2. Oznaczenia geograficzne chronione na mocy niniejszego rozporządzenia oraz aromatyzowane produkty sektora wina, w odniesieniu do których używa się tych chronionych nazw zgodnie ze specyfikacją produktu, podlegają ochronie przed:

a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystaniem chronionej nazwy w celach handlowych:

(i) w odniesieniu do porównywalnych produktów niezgodnych ze specyfikacją produktu objętego chronioną nazwą; lub

(ii) jeśli takie zastosowanie wykorzystuje renomę oznaczenia geograficznego;

b) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli prawdziwe pochodzenie produktu lub usługi jest podane, lub przed umieszczeniem chronionej nazwy w tłumaczeniu, w formie transkrybowanej lub transliterowanej, w tym z towarzyszącym jej określeniem takim jak: „w stylu”, „typu”, „zgodnie z metodą”, „jak wytworzone w”, „imitacja”, „o smaku”, „podobne do” i tym podobne;

c) wszelkim innym nieprawdziwym lub wprowadzającym w błąd oznaczeniem miejsca pochodzenia, źródła, charakteru lub zasadniczych cech produktu, na wewnętrznym lub zewnętrznym opakowaniu, w materiałach reklamowych lub dokumentach związanych z danym produktem sektora wina, oraz pakowaniem produktu w pojemnik, który mógłby błędnie sugerować miejsce pochodzenia produktu;

d) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.

3. Oznaczenia geograficzne chronione na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą stawać się w Unii nazwami rodzajowymi w rozumieniu art. 18 ust. 1.

4. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki administracyjne i sądowe, aby zapobiegać bezprawnemu stosowaniu chronionych na mocy niniejszego rozporządzenia oznaczeń geograficznych, o którym mowa w ust. 2, i powstrzymać takie stosowanie.

Artykuł 21

Rejestr

Komisja – w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 34 ust. 2 – sporządza i prowadzi publicznie dostępny elektroniczny

rejestr oznaczeń geograficznych chronionych na mocy niniejszego rozporządzenia dla aromatyzowanych produktów sektora wina.

Do rejestru, o którym mowa w akapicie pierwszym, można jako oznaczenia geograficzne chronione na mocy niniejszego rozporządzenia wpisywać oznaczenia geograficzne odnoszące się do produktów państw trzecich chronionych w Unii na mocy porozumień międzynarodowych, w których Unia uczestniczy jako umawiającą się strona.

Artykuł 22

Wyznaczanie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za kontrole w odniesieniu do zobowiązań ustanowionych w niniejszym rozdziale na podstawie kryteriów określonych w art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004 ⁽¹⁾.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby każdy podmiot spełniający wymogi niniejszego rozdziału miał prawo do bycia objętym systemem kontroli.

3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o właściwym organie lub organach, o których mowa w ust. 1. Komisja podaje ich nazwy i adresy do publicznej wiadomości i uaktualnia je okresowo.

Artykuł 23

Weryfikacja zgodności ze specyfikacją produktu

1. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych chronionych na mocy niniejszego rozporządzenia odnoszących się do obszaru geograficznego znajdującego się w Unii coroczna weryfikacja zgodności ze specyfikacją produktu w trakcie wyrobu i rozlewu aromatyzowanego produktu sektora wina oraz po jego rozlewie prowadzona jest przez:

a) właściwy organ lub organy, o których mowa w art. 22; lub

b) jeden lub kilka organów kontrolnych odpowiedzialnych za weryfikację w rozumieniu art. 2 akapit drugi pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, działających jako organy kontrolujące produkty na podstawie wymogów określonych w art. 5 tego rozporządzenia.

Koszty takiej weryfikacji są ponoszone przez podmioty gospodarcze podlegające jej.

2. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych chronionych na mocy niniejszego rozporządzenia dotyczących obszaru geograficznego znajdującego się w państwie trzecim coroczna weryfikacja zgodności ze specyfikacją produktu w trakcie wyrobu i rozlewu aromatyzowanego produktu sektora wina oraz po jego rozlewie prowadzona jest przez:

a) jeden lub kilka organów publicznych wyznaczonych przez państwo trzecie; lub

b) jedną lub kilka jednostek certyfikujących.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

3. Jednostki, o których mowa w ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. b), spełniają wymogi normy EN ISO/IEC 17065:2012 (Ocena zgodności – Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi) i są akredytowane na podstawie tych norm.

4. Organ lub organy określone w ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a), które weryfikują zgodność ze specyfikacją produktu, gwarantują stosowny obiektywizm i bezstronność oraz mają do dyspozycji wykwalifikowany personel i zasoby potrzebne do realizacji swoich zadań.

Artykuł 24

Zmiany w specyfikacji produktu

1. Wnioskodawca spełniający warunki art. 12 może wystąpić o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu posiadającego oznaczenie geograficzne chronione na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności aby uwzględnić rozwój wiedzy naukowo-technicznej lub ponownie wytyczyć obszar geograficzny, o którym mowa w art. 10 ust. 2 lit. d). Wnioski zawierają opis i uzasadnienie zmian, o które się występuje.

2. W przypadku gdy proponowana zmiana obejmuje jedną lub kilka zmian do jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. d), art. 13–16 stosuje się odpowiednio do wniosku o zmianę specyfikacji. Jeżeli jednak proponowana zmiana jest drobna, Komisja – w drodze aktów wykonawczych – podejmuje decyzję, czy zatwierdzić wniosek bez stosowania procedury ustanowionej w art. 14 ust. 2 i art. 15, a w przypadku zgody przystępuje do publikacji elementów, o których mowa w art. 14 ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 25

Unieważnienie ochrony

Komisja może z własnej inicjatywy lub na odpowiednio uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma uzasadniony interes, w drodze aktów wykonawczych podjąć decyzję o unieważnieniu ochrony oznaczenia geograficznego, jeśli zgodność z odpowiednią specyfikacją produktu nie jest już zapewniona. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Art. 13–16 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 26

Istniejące oznaczenia geograficzne

1. Oznaczenia geograficzne aromatyzowanych produktów sektora wina wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (EWG) nr 1601/91 oraz wszelkie inne oznaczenia geograficzne przedstawione państwu członkowskiemu i zatwierdzone przez to państwo do dnia 27 marca 2014 r. są automatycznie chronione jako oznaczenia geograficzne na mocy niniejszego rozporządzenia. Komisja wpisuje te oznaczenia geograficzne

w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 34 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, do rejestru określonego w art. 21 niniejszego rozporządzenia.

2. W odniesieniu do obowiązujących oznaczeń geograficznych, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie przekazują Komisji:

a) dokumentację techniczną określoną w art. 10 ust. 1;

b) krajowe decyzje o zatwierdzeniu.

3. Istniejące oznaczenia geograficzne, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do których nie przedłożono do dnia 28 marca 2017 r. informacji, o których mowa w ust. 2, tracą ochronę na mocy niniejszego rozporządzenia. Komisja podejmuje – w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez stosowania procedury, o której mowa w art. 34 ust. 2 – odpowiednie kroki formalne w celu usunięcia tych nazw z rejestru określonego w art. 21.

4. Artykułu 25 nie stosuje się do obowiązujących oznaczeń geograficznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Do dnia 28 marca 2018 r. Komisja może z własnej inicjatywy – w drodze aktów wykonawczych – podjąć decyzję o unieważnieniu ochrony istniejących oznaczeń geograficznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeśli nie spełniają one warunków ustanowionych w art. 2 pkt 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 27

Oplaty

Państwa członkowskie mogą pobierać opłaty na pokrycie kosztów ponoszonych przez nie w związku z rozpatrywaniem wniosków o objęcie ochroną, pisemnych zgłoszeń zastrzeżeń, wniosków o zmianę w specyfikacji i wniosków o unieważnienie na mocy niniejszego rozdziału.

Artykuł 28

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia szczególnych cech wyrobu na wyznaczonym obszarze geograficznym Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 dotyczących:

a) kryteriów wyznaczania obszaru geograficznego; oraz

b) zasad, ograniczeń i odstępstw dotyczących wyrobu na wyznaczonym obszarze geograficznym.

2. W celu zapewnienia jakości i identyfikowalności produktów Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu określenia warunków, na jakich specyfikacja produktu może zawierać dodatkowe wymogi oprócz tych, o których mowa w art. 10 ust. 2 lit. f).

3. W celu zagwarantowania praw lub uzasadnionego interesu producentów lub podmiotów gospodarczych Komisja jest uprawniona do przyjęcia następujących aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu określenia:

- a) przypadków, w jakich każdy producent może złożyć wniosek o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego;
- b) ograniczeń dotyczących rodzaju wnioskodawcy, który może złożyć wniosek o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego;
- c) warunków, jakie należy spełnić w związku z wnioskiem o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego, rozpatrywania wniosków przez Komisję, procedury sprzeciwu oraz procedury zmiany specyfikacji i unieważnienia oznaczenia geograficznego;
- d) warunków mających zastosowanie do wniosków transgranicznych;
- e) terminu składania wniosku lub zgłoszenia;
- f) terminu, od którego obowiązuje ochrona;
- g) warunków, na jakich zmianę należy uznać za drobną w rozumieniu art. 24 ust. 2;
- h) terminu wejścia w życie zmiany;
- i) warunków mających zastosowanie do wniosków o zatwierdzenie oraz o zmianę specyfikacji produktu o oznaczeniu geograficznym chronionym na mocy niniejszego rozporządzenia, gdy nie wiążą się one z jakimikolwiek zmianami jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. d).

4. W celu zagwarantowania odpowiedniej ochrony Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu określenia ograniczeń dotyczących chronionej nazwy.

Artykuł 29

Uprawnienia wykonawcze

1. Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – wszelkie konieczne środki związane z niniejszym rozdziałem w odniesieniu do:
- a) informacji, które należy podać w specyfikacji produktu w odniesieniu do związku, o którym mowa w art. 2 pkt 3, między obszarem geograficznym a produktem końcowym;
 - b) sposobów udostępniania opinii publicznej wyników decyzji o objęciu ochroną lub odrzuceniu wniosku, o których mowa w art. 16;
 - c) składania wniosków transgranicznych;

- d) kontroli i weryfikacji, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie, w tym badań.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

2. Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – wszelkie konieczne środki związane z niniejszym rozdziałem w zakresie procedury rozpatrywania wniosków o objęcie ochroną lub o zatwierdzenie zmian oznaczenia geograficznego, w tym dopuszczalności tych wniosków, jak również w zakresie procedury rozpatrywania wniosków dotyczących sprzeciwu, unieważnienia, zmiany charakteru ochrony oraz przedkładania informacji dotyczących istniejących chronionych oznaczeń geograficznych, w tym dopuszczalności, w szczególności w odniesieniu do:

- a) wzorów dokumentów i formatu przekazywania danych;
- b) terminów;
- c) szczegółowych informacji dotyczących faktów, dowodu i dokumentów towarzyszących, które należy składać wraz z wnioskiem lub zgłoszeniem.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 30

Niedopuszczalny wniosek lub zgłoszenie

W przypadku gdy wniosek lub zgłoszenie przedłożone na mocy niniejszego rozdziału zostaną uznane za niedopuszczalne, Komisja – w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez stosowania procedury, o której mowa w art. 34 ust. 2 – podejmuje decyzję o odrzuceniu ich jako niedopuszczalnych.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 31

Kontrola i weryfikacja aromatyzowanych produktów sektora wina

1. Państwa członkowskie odpowiadają za kontrolę aromatyzowanych produktów sektora wina. Przyjmują one środki konieczne do zapewnienia zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia, a w szczególności wyznaczają właściwy organ lub organy odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli w odniesieniu do zobowiązań ustanowionych przez niniejsze rozporządzenie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004.

2. W razie konieczności Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące kontroli administracyjnych i fizycznych, przeprowadzanych przez państwa członkowskie, w odniesieniu do zobowiązań wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 32**Wymiana informacji**

1. Państwa członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia oraz do zapewnienia zgodności z zobowiązaniami międzynarodowymi dotyczącymi aromatyzowanych produktów sektora wina. W stosownych przypadkach informacje te mogą być przekazywane lub udostępniane właściwym organom państw trzecich i mogą być podawane do wiadomości publicznej.

2. Aby zapewnić szybkie, skuteczne, dokładne i racjonalne pod względem kosztów przekazywanie informacji, o których mowa w ust. 1, Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 33 aktów delegowanych określających:

- a) charakter i rodzaj informacji, które mają być przekazywane;
- b) metody przekazywania informacji;
- c) przepisy dotyczące praw dostępu do informacji lub udostępnianych systemów informacyjnych;
- d) warunki i sposoby publikacji informacji.

3. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje:

- a) przepisy dotyczące dostarczania informacji niezbędnych do stosowania niniejszego artykułu;
- b) uzgodnienia w zakresie zarządzania informacjami, które mają być przekazywane oraz przepisy dotyczące treści, formy, harmonogramu, częstotliwości i terminów powiadamiania;
- c) uzgodnienia w zakresie przekazywania lub udostępniania informacji i dokumentów państwom członkowskim, właściwym organom w państwach trzecich lub do wiadomości publicznej.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 33**Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 2, art. 28, art. 32 ust. 2 i art. 36 ust. 1, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 27 marca 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 2, art. 28, art. 32 ust. 2 i art. 36 ust. 1,

mogą zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 ust. 2, art. 28, art. 32 ust. 2 oraz art. 36 ust. 1 wchodzi w życie tylko wtedy, kiedy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub kiedy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 34**Procedura komitetowa**

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Aromatyzowanych Produktów Sektora Wina. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku aktów wykonawczych, o których mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy i art. 29 ust. 1 lit. b), jeżeli komitet nie wyda opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu delegowanego i ma zastosowanie art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 35**Uchylenie**

Rozporządzenie (EWG) nr 1601/91 zostaje uchylone z dniem 28 marca 2015 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36**Środki przejściowe**

1. Aby ułatwić przejście od przepisów przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 1601/91 do przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu Komisja jest uprawniona do przyjęcia, w stosownych przypadkach, aktów delegowanych zgodnie z art. 33 dotyczącym przyjmowania środków mających na celu zmianę niniejszego rozporządzenia lub wprowadzenie odstępstw od niniejszego rozporządzenia, które pozostaje w mocy do dnia 28 marca 2018 r.

2. Aromatyzowane produkty sektora wina, które nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia, ale które zostały wytworzone zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1601/91 przed dniem 27 marca 2014 r., mogą być nadal wprowadzane do obrotu do czasu wyczerpania zapasów.

3. Aromatyzowane produkty sektora wina spełniające wymogi art. 1–6 i art. 9 niniejszego rozporządzenia, które zostały wytworzone przed dniem 27 marca 2014 r., mogą być wprowadzane do obrotu do wyczerpania zapasów, o ile takie produkty spełniają wymogi rozporządzenia (EWG)

1601/91 w odniesieniu do wszelkich kwestii nieuregulowanych art. 1–6 i art. 9 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 37

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 28 marca 2015 r. Art. 36 ust. 1 i 3 stosuje się jednak od dnia 27 marca 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJE, WYMAGANIA I OGRANICZENIA TECHNICZNE

1) Aromatyzowanie

a) Do aromatyzowania win aromatyzowanych dopuszczone są następujące produkty:

- (i) naturalne substancje aromatyczne lub preparaty aromatyczne zdefiniowane w art. 3 ust. 2 lit. c) i d) rozporządzenia (WE) nr 1334/2008;
- (ii) substancje aromatyzujące zdefiniowane w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1334/2008, które:
 - są identyczne z waniliną,
 - mają zapach lub smak migdałów,
 - mają zapach lub smak moreli,
 - mają zapach lub smak jaj; oraz
- (iii) aromatyczne zioła lub przyprawy korzenne bądź aromatyzujące środki spożywcze.

b) Do aromatyzowania aromatyzowanych napojów na bazie wina i aromatyzowanych koktajli na bazie wina dopuszczone są następujące produkty:

- (i) substancje aromatyczne lub preparaty aromatyczne zdefiniowane w art. 3 ust. 2 lit. b) i d) rozporządzenia (WE) nr 1334/2008; oraz
- (ii) aromatyczne zioła lub przyprawy lub aromatyzujące środki spożywcze.

Dodanie takich substancji nadaje gotowemu produktowi cechy organoleptyczne inne niż cechy organoleptyczne wina.

2) Słodzenie

Do słodzenia aromatyzowanych produktów sektora wina dopuszczone są następujące produkty:

- a) cukier półbiały, cukier biały, cukier rafinowany, dekstroza, fruktoza, syrop glukozowy, cukier płynny, inwertowany, cukier płynny, syrop cukru inwertowanego, jak zdefiniowano w dyrektywie Rady 2001/111/WE ⁽¹⁾;
- b) moszcz winogronowy, zagęszczony moszcz winogronowy i rektyfikowany zagęszczony moszcz winogronowy, określone w części II pkt 10, 13 i 14 załącznika VII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;
- c) cukier palony, który jest produktem uzyskanym wyłącznie w wyniku kontrolowanego podgrzewania sacharozy bez dodawania zasad, kwasów mineralnych lub innych dodatków chemicznych;
- d) miód określony w dyrektywie Rady 2001/110/WE ⁽²⁾;
- e) syrop carob;
- f) wszelkie inne naturalne substancje węglowodanowe mające podobny skutek co wyżej wymienione produkty.

3) Dodawanie alkoholu

Przy przygotowaniu niektórych win aromatyzowanych oraz niektórych aromatyzowanych napojów na bazie wina dozwolone jest użycie następujących produktów:

- a) alkohol etylowy pochodzenia rolniczego określony w załączniku I pkt 1 do rozporządzenia (WE) nr 110/2008, w tym winogronowy;
- b) alkohol winny lub alkohol z suszonych winogron;
- c) destylat winny lub destylat z suszonych winogron;
- d) destylat pochodzenia rolniczego określony w załączniku I pkt 2 do rozporządzenia (WE) nr 110/2008;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/111/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do niektórych cukrów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 53).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47).

- e) okowita z wina gronowego określona w załączniku II pkt 4 do rozporządzenia (WE) nr 110/2008;
- f) okowita z wyłoków z winogron określona w załączniku II pkt 6 do rozporządzenia (WE) nr 110/2008;
- g) napoje spirytusowe destylowane z fermentowanych suszonych winogron.

Alkohol etylowy używany do rozcieńczenia lub rozpuszczenia barwników, środków aromatyzujących lub wszelkich innych dopuszczalnych dodatków stosowanych w przygotowywaniu aromatyzowanych produktów sektora wina jest pochodzenia rolniczego i stosuje się go w ściśle określonych niezbędnych dawkach i nie jest uznawany, dla celów wyrobu aromatyzowanego produktu sektora wina, za dodatek alkoholu.

4) Dodatki i barwienie

Do aromatyzowanych produktów sektora wina stosują się przepisy dotyczące dodatków do żywności, w tym barwników, określone w rozporządzeniu (WE) nr 1333/2008.

5) Dodawanie wody

W celu przygotowania aromatyzowanych produktów sektora wina zezwala się na dodanie wody, pod warunkiem że jest ona stosowana w dawkach niezbędnych:

- do przygotowania esencji aromatyzujących,
- do rozpuszczenia barwników i środków słodzących,
- do dostosowania końcowego składu produktu.

Jakość dodanej wody musi odpowiadać dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE ⁽¹⁾ i dyrektywie Rady 98/83/WE ⁽²⁾, dodana woda nie powinna zmieniać charakteru produktu.

Woda może być destylowana, demineralizowana, permutytowana lub zmiękczona.

6) W celu przygotowania aromatyzowanych produktów sektora wina zezwala się na dodanie ditlenku węgla.

7) Zawartość alkoholu

„Objętościowa zawartość alkoholu” oznacza stosunek objętości czystego alkoholu zawartego w danym produkcie w temperaturze 20 °C do całkowitej objętości tego produktu w tej samej temperaturze.

„Rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu” oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu zawartych w temperaturze 20 °C w 100 jednostkach objętości danego produktu w tej temperaturze.

„Potencjalna objętościowa zawartość alkoholu” oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu w temperaturze 20 °C, który może być wyprodukowany w drodze całkowitej fermentacji cukrów zawartych w 100 jednostkach objętości danego produktu w tej temperaturze.

„Całkowita objętościowa zawartość alkoholu” oznacza sumę rzeczywistej i potencjalnej objętościowej zawartości alkoholu.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (Dz.U. L 164 z 26.6.2009, s. 45).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 32).

ZAŁĄCZNIK II

NAZWY HANDLOWE I OPISY AROMATYZOWANYCH PRODUKTÓW SEKTORA WINA

A. NAZWY HANDLOWE I OPISY WIN AROMATYZOWANYCH

1) Wino aromatyzowane

Produkty zgodne z definicją zawartą w art. 3 ust. 2.

2) Aperitif na bazie wina

Wino aromatyzowane, do którego mógł zostać dodany alkohol.

Używanie nazwy „aperitif” w tym kontekście nie wpływa na jej używanie do określenia produktów nieobjętych zakresem niniejszego rozporządzenia.

3) Wermut

Wino aromatyzowane:

— do którego dodano alkohol, oraz

— którego charakterystyczny aromat uzyskano przez użycie odpowiednich substancji, pochodzących w szczególności z gatunków *Artemisia*.

4) Gorzkie wino aromatyzowane

Wino aromatyzowane o charakterystycznym gorzkim aromacie, do którego dodano alkohol.

Po nazwie handlowej „gorzkie wino aromatyzowane” podaje się nazwę głównej substancji nadającej gorzki aromat.

Nazwa handlowa „gorzkie wino aromatyzowane” może być uzupełniona lub zastąpiona następującą nazwą:

— „wino chininowe”, w którym głównym środkiem aromatyzującym jest naturalny aromat chininy,

— „wino gorzkie” („*Bitter vino*”), w którym głównym środkiem aromatyzującym jest korzeń goryczki żółtej i które zostało zabarwione dopuszczalnym żółtym lub czerwonym barwnikiem; używanie wyrazu „gorzkie” w tym kontekście nie wpływa na jego używanie do definiowania produktów nieobjętych zakresem niniejszego rozporządzenia,

— „*Americano*”, w którym smak jest wynikiem obecności naturalnych substancji aromatyzujących uzyskanych z piołunu i korzeni goryczki i które zostało zabarwione dopuszczalnym barwnikiem żółtym lub czerwonym.

5) Wino aromatyzowane jajeczne

Wino aromatyzowane:

— do którego dodano alkohol,

— do którego dodano wysokiej jakości żółtko jaj lub jego ekstrakty,

— które zawiera cukier w przeliczeniu na cukier inwertowany powyżej 200 gramów, oraz

— do którego przy przygotowywaniu dodaje się co najmniej 10 gramów żółtka jaj na litr mieszaniny.

Nazwie handlowej „wino aromatyzowane jajeczne” może towarzyszyć nazwa „*cremovo*”, kiedy taki produkt zawiera wino z chronioną nazwą pochodzenia „Marsala” w proporcji nie mniejszej niż 80 %.

Nazwie handlowej „wino aromatyzowane jajeczne” może towarzyszyć nazwa „*cremovo zabaione*”, kiedy taki produkt zawiera wino z chronioną nazwą pochodzenia „Marsala” w proporcji nie mniejszej niż 80 % i zawiera żółtko jaj w ilości nie mniejszej niż 60 gramów na litr.

6) *Vákevã viiniglõgi/Starkvinsglõgg*

Wino aromatyzowane:

— do którego dodano alkohol, oraz

— o charakterystycznym smaku, który uzyskiwany jest poprzez stosowanie goździków lub cynamonu.

B. NAZWY HANDLOWE I OPISY AROMATYZOWANYCH NAPOJÓW na bazie wina

1) Aromatyzowany napój na bazie wina

Produkty zgodne z definicją zawartą w art. 3 ust. 3.

2) Aromatyzowany napój na bazie wina wzmocniony

Aromatyzowany napój na bazie wina:

- do którego dodano alkohol,
 - który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.,
 - który został dosłodzony,
 - który jest otrzymywany z białego wina,
 - do którego dodano destylat z suszonych winogron, oraz
 - który poddano aromatyzacji wyłącznie ekstraktem kardamonu,
- lub
- do którego dodano alkohol,
 - który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.,
 - który został dosłodzony,
 - który jest otrzymywany z czerwonego wina, oraz
 - do którego dodano preparaty aromatyczne uzyskiwane wyłącznie z przypraw korzennych, żeń-szenia, orzechów, esencji owoców cytrusowych oraz ziół aromatycznych.

3) *Sangría/Sangria*

Aromatyzowany napój na bazie wina:

- który jest otrzymywany z wina,
- który jest aromatyzowany naturalnymi ekstraktami lub esencjami z owoców cytrusowych i który może zawierać sok z takich owoców,
- do którego mogły zostać dodane przyprawy korzenne,
- do którego mógł zostać dodany ditlenek węgla,
- który nie został zabarwiony,
- który ma rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 4,5 % obj., ale mniejszą niż 12 % obj., oraz
- który może zawierać cząstki stałe pulpy owoców cytrusowych lub skórki, a jego kolor musi pochodzić wyłącznie od użytego surowca.

Nazwa „*Sangría*” lub „*Sangria*” może być wykorzystywana jako nazwa handlowa jedynie wówczas, gdy produkt jest wytwarzany w Hiszpanii lub Portugalii. W przypadku gdy produkt wytwarzany jest w innych państwach członkowskich, nazwa „*Sangría*” lub „*Sangria*” może być wykorzystywana jedynie jako uzupełnienie nazwy handlowej „aromatyzowany napój na bazie wina”, pod warunkiem że towarzyszyć jej będzie sformułowanie: „wyprodukowane w ...”, po którym następuje nazwa państwa członkowskiego produkującego napój bądź mniejszego regionu, w którym produkuje się napój.

4) *Clarea*

Aromatyzowany napój na bazie wina, który otrzymuje się z białego wina z zachowaniem takich samych warunków jak w przypadku napoju „*Sangría/Sangria*”.

Nazwa „*Clarea*” może być wykorzystywana jako nazwa handlowa jedynie wówczas, gdy produkt jest wytwarzany w Hiszpanii. W przypadku gdy produkt wytwarzany jest w innych państwach członkowskich, nazwa „*Clarea*” może być wykorzystywana jedynie jako uzupełnienie nazwy handlowej „aromatyzowany napój na bazie wina”, pod warunkiem że towarzyszyć jej będzie sformułowanie: „wyprodukowane w ...”, po którym następuje nazwa państwa członkowskiego produkującego napój bądź mniejszego regionu, w którym produkuje się napój.

5) *Zurra*

Aromatyzowany napój na bazie wina otrzymywany poprzez dodanie brandy lub okowity z wina gronowego, określonych w rozporządzeniu (WE) nr 110/2008, do napojów *Sangría/Sangria* i *Clarea*, z możliwością dodania kawałków owocu. Rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu musi wynosić co najmniej 9 % obj., ale mniej niż 14 % obj.

6) *Bitter soda*

Aromatyzowany napój na bazie wina:

— który jest otrzymywany z „*bitter vino*”, którego zawartość w gotowym produkcie nie może być mniejsza niż 50 % objętości,

— do którego dodano ditlenek węgla lub wodę nasyconą ditlenkiem węgla, oraz

— który ma rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 8 % obj., ale mniejszą niż 10,5 % obj.

Używanie wyrazu „gorzki” w tym kontekście pozostaje bez wpływu na jego używanie do definiowania produktów nieobjętych zakresem niniejszego rozporządzenia.

7) *Kalte Ente*

Aromatyzowany napój na bazie wina:

— który jest otrzymywany ze zmieszania wina, wina półmusującego lub gazowanego wina półmusującego z winem musującym lub gazowanym winem musującym,

— do którego dodano naturalne substancje cytrynowe lub ich ekstrakty,

— który ma rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.

Gotowy produkt nie może zawierać mniej niż 25 % objętości wina musującego lub gazowanego wina musującego.

8) *Glühwein*

Aromatyzowany napój na bazie wina:

— który jest otrzymywany wyłącznie z czerwonego lub białego wina,

— który jest przyprawiony głównie cynamonem lub goździkami, oraz

— który ma rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.

Dodawanie wody jest zakazane, z wyjątkiem ilości wody wynikającej z zastosowania załącznika I pkt 2.

W przypadku gdy do wytworzenia użyto wina białego, nazwa handlowa „*Glühwein*” musi być uzupełniona słowami wskazującymi na białe wino, takimi jak słowo „białe”.

9) *Viiniglögi/Vinglögg/Karštas vynas*

Aromatyzowany napój na bazie wina:

— który jest otrzymywany wyłącznie z czerwonego lub białego wina,

— który jest przyprawiony głównie cynamonem lub goździkami, oraz

— który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.

W przypadku gdy do wytworzenia użyto wina białego, nazwa handlowa „*Viiniglögi/Vinglögg/Karštas vynas*” musi być uzupełniona słowami wskazującymi na białe wino, takimi jak słowo „białe”.

10) *Maiwein*

Aromatyzowany napój na bazie wina:

— otrzymywany z wina z dodatkiem roślin *Galium odoratum* (L.) Scop. (*Asperula odorata* L.) lub wyciągu z nich w taki sposób, aby zapewnić dominujący smak *Galium odoratum* (L.) Scop. (*Asperula odorata* L.), oraz

— który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.

11) *Maitrank*

Aromatyzowany napój na bazie wina:

- otrzymywany z białego wina, w którym rośliny *Galium odoratum* (L.) Scop. (*Asperula odorata* L.) zostały poddane maceracji lub do którego dodano wyciąg z nich, z dodatkiem pomarańczy lub innych owoców, z możliwością dodania ich w formie soku, koncentratu lub wyciągu, z maksymalnym dosłodzeniem do 5 % zawartości cukru, oraz
- który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.

12) *Pelin*

Aromatyzowany napój na bazie wina:

- który jest otrzymywany z białego lub czerwonego wina oraz z określonej mieszanki ziół,
- który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 8,5 % obj., oraz
- który ma zawartość cukru wyrażoną w cukrze inwertowanym 45–50 gramów na litr oraz całkowitą kwasowość, wyrażoną w przeliczeniu na kwas winowy, nie mniejszą niż 3 gramy na litr.

13) *Aromatizovaný dezert*

Aromatyzowany napój na bazie wina:

- który jest otrzymywany z białego lub czerwonego wina, cukru oraz z określonej mieszanki ziół,
- który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 9 % obj., ale mniejszą niż 12 % obj., oraz
- który ma zawartość cukru wyrażoną w cukrze inwertowanym wynoszącą 90–130 gramów na litr oraz całkowitą kwasowość, wyrażoną w przeliczeniu na kwas winowy, nie mniejszą niż 2,5 grama na litr.

Nazwa „*Aromatizovaný dezert*” może być wykorzystywana jako nazwa handlowa jedynie wówczas, gdy produkt jest wytwarzany w Republice Czeskiej. W przypadku gdy produkt wytwarzany jest w innych państwach członkowskich, nazwy „*Aromatizovaný dezert*” można używać jedynie jako uzupełnienia nazwy handlowej „aromatyzowany napój na bazie wina”, pod warunkiem że towarzyszy jej sformułowanie „wyprodukowane w...”, po którym następuje nazwa państwa członkowskiego produkującego napój bądź mniejszego regionu, w którym produkuje się napój.

C. NAZWY HANDLOWE I OPISY AROMATYZOWANYCH KOKTAJLI WINOPODOBNYCH

1) Aromatyzowany koktajl winopodobny

Produkt zgodny z definicją określoną w art. 3 ust. 4.

Używanie nazwy „koktajl” w tym kontekście nie ma wpływu na jej używanie do określania produktów nieobjętych zakresem niniejszego rozporządzenia.

2) Koktajl na bazie wina

Aromatyzowany koktajl winopodobny:

- w którym proporcja zagęszczonego moszczu winogronowego nie przekracza 10 % całkowitej objętości gotowego produktu,
- który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu mniejszą niż 7 % obj., oraz
- w którym zawartość cukru, wyrażonego jako cukier inwertowany, jest mniejsza niż 80 gramów na litr.

3) Aromatyzowany półmusujący koktajl gronowy

Aromatyzowany koktajl winopodobny:

- który jest otrzymywany wyłącznie z moszczu winogronowego,
- który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu mniejszą niż 4 % obj., oraz
- który zawiera ditlenek węgla uzyskany wyłącznie z fermentacji użytych produktów.

4) Musujący koktajl winny

Aromatyzowany koktajl winopodobny, który jest zmieszany z winem musującym.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EWG) nr 1601/91	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1–4	art. 3 i załącznik II
art. 2 ust. 5	art. 6 ust. 1
art. 2 ust. 6	art. 6 ust. 2
art. 2 ust. 7	—
art. 3	art. 4 ust. 1 i załącznik I
art. 4 ust. 1–3	art. 4 ust. 1 i załącznik I
art. 4 ust. 4	art. 4 ust. 3
art. 5	art. 4 ust. 2
art. 6 ust. 1	art. 5 ust. 1 i 2
art. 6 ust. 2 lit. a)	art. 5 ust. 4
art. 6 ust. 2 lit. b)	art. 20 ust. 1
art. 6 ust. 3	art. 5 ust. 5
art. 6 ust. 4	art. 9
art. 7 ust. 1 i 3	—
art. 7 ust. 2	art. 5 ust. 3
art. 8 ust. 1	—
art. 8 ust. 2	art. 5 ust. 1 i 2
art. 8 ust. 3	art. 6 ust. 3
—	art. 7
art. 8 ust. 4 akapit pierwszy i drugi	—
art. 8 ust. 4 akapit trzeci	załącznik I pkt 3 akapit drugi
art. 8 ust. 4a	—
art. 8 ust. 5–8	art. 8
art. 8 ust. 9	—
art. 9 ust. 1–3	art. 31
art. 9 ust. 4	art. 32
art. 10	art. 11
art. 10a	art. 2 pkt 3 i art. 10–30

Rozporządzenie (EWG) nr 1601/91	Niniejsze rozporządzenie
art. 11	art. 1 ust. 3
art. 12–15	art. 33 i 34
—	art. 35
art. 16	art. 36
art. 17	art. 37
załącznik I	załącznik I pkt 3 lit. a)
załącznik II	—

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 252/2014**z dnia 26 lutego 2014 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 w odniesieniu do uprawnień wykonawczych i delegowanych powierzonych Komisji**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 774/94 ⁽²⁾ powierzono Komisji uprawnienia w celu wykonania niektórych przepisów tego rozporządzenia.
- (2) Na skutek wejścia w życie Traktatu z Lizbony uprawnienia przekazane Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 774/94 powinny zostać dostosowane do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (3) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych innych niż istotne elementów rozporządzenia (WE) nr 774/94 należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przyjmowania zmian do przedmiotowego rozporządzenia, w przypadku dostosowania wielkości kontyngentów i innych warunków związanych z nimi ustaleń, w szczególności w drodze decyzji Rady o zawarciu umowy z jednym lub z większą liczbą państw trzecich. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (4) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania rozporządzenia (WE) nr 774/94, w odniesieniu do przyjmowania przepisów niezbędnych do zarządzania ustaleniami związanymi z kontyngentami, o których mowa w tym rozporządzeniu, należy przekazać Komisji

uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽³⁾.

- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 774/94,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 774/94 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje przepisy niezbędne do zarządzania ustaleniami związanymi z kontyngentami, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, oraz w stosownych przypadkach:

- a) przepisy gwarantujące właściwy rodzaj, miejsce wytworzenia i pochodzenie produktu;
- b) przepis dotyczący uznawania dokumentu umożliwiającego weryfikację gwarancji, o których mowa w lit. a); oraz
- c) przepisy dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz i terminu ich ważności.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8b ust. 2.

Artykuł 8

W celu wykonania zobowiązań międzynarodowych i w przypadku gdy wielkości kontyngentów i inne warunki związanych z nimi ustaleń, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, są dostosowywane przez Parlament Europejski i Radę lub przez Radę, w szczególności w drodze decyzji Rady o zawarciu umowy z jednym lub większą liczbą państw trzecich, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 8a dotyczących zmian niniejszego rozporządzenia wynikających z dostosowania”;

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 lutego 2014 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 z dnia 29 marca 1994 r. otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości (Dz.U. L 91 z 8.4.1994, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

2) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 8a

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 9 kwietnia 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed zakończeniem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 8 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski lub Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 8b

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta zostaje zakończona bez rezultatu w momencie, gdy w terminie wyznaczonym na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniosek taki złoży przynajmniej jedna czwarta członków komitetu.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 stycznia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).“.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
D. KOURKOULAS
Przewodniczący

Oświadczenie Komisji w sprawie ujednolicenia

Przyjęcie niniejszego rozporządzenia będzie skutkować dużą liczbą zmian odnośnych aktów. Aby zwiększyć czytelność tych aktów, Komisja proponuje możliwie szybko ich ujednolicenie, gdy rozporządzenie zostanie przyjęte, nie później niż dnia 30 września 2014 r.

Oświadczenie Komisji w sprawie aktów delegowanych

W kontekście niniejszego rozporządzenia Komisja przypomina swoje zobowiązane, wyrażone w pkt 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, by udostępniać Parlamentowi wszystkie informacje i dokumentację dotyczącą spotkań z ekspertami krajowymi w ramach swoich prac dotyczących opracowywania aktów delegowanych.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 510/2011**z dnia 26 lutego 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 510/2011 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO₂ z nowych lekkich samochodów dostawczych przewidzianego na 2020 r.****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011⁽³⁾ Komisja jest zobowiązana do dokonania przeglądu – z zastrzeżeniem potwierdzenia jego wykonalności – warunków osiągnięcia do 2020 r. docelowego poziomu emisji wynoszącego 147 g CO₂/km, w tym wzoru zawartego w załączniku I do tego rozporządzenia oraz odstępstw przewidzianych w jego art. 11. Pożądane jest, by niniejsze rozporządzenie było możliwie najbardziej neutralne z punktu widzenia konkurencyjności oraz społecznie sprawiedliwe i zgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju.
- (2) Zważywszy na powiązanie między emisjami CO₂ a zużyciem paliwa, określenie warunków zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich samochodów dostawczych może również przyczynić się – w sposób racjonalny pod względem kosztów – do zmniejszenia zużycia paliwa i związanych z tym kosztów ponoszonych przez właścicieli takich pojazdów.

- (3) Należy wyjaśnić, że do celów weryfikacji zgodności z docelowym poziomem 147 g CO₂/km emisje CO₂ powinny być w dalszym ciągu mierzone zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2007⁽⁴⁾ i zgodnie z przepisami wykonawczymi do niego oraz przy zastosowaniu innowacyjnych technologii.
- (4) Zgodnie z analizą techniczną przeprowadzoną dla celów oceny skutków technologii potrzebne do osiągnięcia docelowego poziomu emisji wynoszącego 147 g CO₂/km są dostępne, a wymagane zmniejszenie emisji można osiągnąć niższym kosztem, niż to oszacowano w poprzedniej analizie technicznej przeprowadzonej przed przyjęciem rozporządzenia (UE) nr 510/2011. Ponadto zmniejszył się również dystans między obecnymi średnimi indywidualnymi emisjami CO₂ z nowych lekkich samochodów dostawczych a docelowym poziomem 147 g CO₂/km. Co za tym idzie, potwierdzona została wykonalność osiągnięcia tego poziomu docelowego do 2020 r.
- (5) Mając na uwadze fakt, że konieczność zapewnienia zgodności z docelowymi indywidualnymi poziomami emisji określonymi na podstawie użyteczności pojazdu oraz duże obciążenia administracyjne wynikające z procedury przyznawania odstępstwa miałyby nieproporcjonalny wpływ na najmniejszych producentów, a korzyści w zakresie zmniejszonych emisji CO₂ z pojazdów sprzedawanych przez tych producentów byłyby znikome, z zakresu docelowych indywidualnych poziomów emisji i opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji powinni zostać wyłączeni producenci, którzy są odpowiedzialni za mniej niż 1 000 nowych lekkich samochodów dostawczych rejestrowanych rocznie w Unii.
- (6) Procedura przyznawania odstępstw drobnym producentom powinna zostać uproszczona w celu dopuszczenia większej elastyczności w odniesieniu do terminów składania wniosków o odstępstwo przez tych producentów oraz wydawania decyzji w ich sprawie przez Komisję.
- (7) Aby umożliwić przemysłowi motoryzacyjnemu realizowanie długoterminowych inwestycji i innowacji, pożądane jest zapewnienie wskazówek co do tego, jakie zmiany powinny być wprowadzone do rozporządzenia (UE) nr 510/2011 w odniesieniu do okresu po 2020 r. Wskazówki te powinny być oparte na ocenie niezbędnej wielkości redukcji, zgodnie z unijnymi długoterminowymi celami w zakresie klimatu i skutkami dla rozwoju

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s. 109.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 11 lutego 2014 r.⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 z dnia 11 maja 2011 r. określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 145 z 31.5.2011, s. 1).⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1).

racjonalnych pod względem kosztów technologii zmniejszania emisji CO₂ stosowanych w lekkich samochodach dostawczych. Do 2015 r. Komisja powinna przeprowadzić przegląd tych aspektów i przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące dokonanych ustaleń. W sprawozdaniu tym powinny być zawarte, w odpowiednich przypadkach, wnioski dotyczące zmiany rozporządzenia (UE) nr 510/2011 w zakresie ustalenia wartości docelowych emisji CO₂ dla nowych lekkich samochodów dostawczych po roku 2020, w tym ewentualnego ustalenia realistycznego i osiągalnego celu na rok 2025 w oparciu o kompleksową ocenę skutków regulacji, która uwzględni utrzymanie konkurencyjności przemysłu i zależnych od niego innych gałęzi przemysłu, realizując jednocześnie wyraźną redukcję emisji zgodną z długoterminowymi celami Unii w dziedzinie zmiany klimatu. Przygotowując takie wnioski, Komisja powinna zapewnić, by były one możliwie najbardziej neutralne z punktu widzenia konkurencyjności, społecznie sprawiedliwe i zgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju.

(8) Emisje gazów cieplarnianych związane z zaopatrzeniem w energię oraz produkcją i unieszkodliwianiem pojazdów są istotnymi elementami obecnego ogólnego śladu węglowego z transportu drogowego, a ich znaczenie może bardzo wzrosnąć w przyszłości. Należy zatem podjąć działania programowe w celu wskazania producentom optymalnych rozwiązań, uwzględniając w szczególności emisje gazów cieplarnianych powiązane z produkcją energii dostarczanej do pojazdów – takich jak energia elektryczna i paliwa alternatywne – i zapewniając, by emisje powstające podczas produkcji nie niwelowaly korzyści związanych z lepszym wykorzystaniem energii przy eksploatacji pojazdów, które jest celem rozporządzenia (UE) nr 510/2011.

(9) Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 510/2011 Komisja jest zobowiązana do opublikowania sprawozdania na temat dostępności danych dotyczących powierzchni postojowej i ładowności oraz ich wykorzystaniu jako parametrów użyteczności dla określenia indywidualnych docelowych poziomów emisji CO₂ wyrażonych wzorami zawartymi w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 510/2011. Pomimo że dane te są dostępne i w ocenie skutków dokonano oceny ich ewentualnego wykorzystania, uznano, że najbardziej racjonalne kosztowo będzie rozwiązanie, w którym parametrem użyteczności stosowanym w przypadku docelowych wartości emisji na 2020 r. dla lekkich samochodów dostawczych pozostanie masa w stanie gotowości do jazdy.

(10) Należy utrzymać podejście w zakresie określania docelowej wartości emisji opartą na liniowej zależności między użytecznością lekkiego samochodu dostawczego i jego docelowymi poziomami emisji CO₂ wyrażonymi wzorem zawartym w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 510/2011, ponieważ takie rozwiązanie pozwala zachować różnorodność rynku lekkich samochodów

dostawczych oraz zdolność producentów do sprostania różnym potrzebom konsumentów, a tym samym uniknąć nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji. Należy jednak zaktualizować to podejście, tak by odzwierciedlało ono najnowsze dostępne dane dotyczące rejestracji nowych lekkich samochodów dostawczych.

(11) W ocenie skutków Komisja zbadała dostępność danych dotyczących powierzchni postojowej i ich wykorzystanie jako parametru użyteczności we wzorze zawartym w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 510/2011. Na podstawie tej oceny Komisja stwierdziła, że parametrem użyteczności stosowanym we wzorze na 2020 r. powinna być masa.

(12) Na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 ⁽¹⁾ Komisja została zobowiązana do przeprowadzenia oceny skutków w celu dokonania przeglądu procedur badań, tak by odzwierciedlały one rzeczywiste emisje CO₂ z samochodów. Rozporządzenie (UE) nr 510/2011 rozszerza ten przegląd procedur badań w celu uwzględnienia w nim lekkich samochodów dostawczych. Należy zmienić stosowany obecnie nowy europejski cykl jezdny w celu zapewnienia, by odzwierciedlał on rzeczywiste warunki jazdy, oraz uniknięcia zbyt niskiego szacowania rzeczywistego poziomu emisji CO₂ i zużycia paliwa. Jak najszybciej należy uzgodnić nową, bardziej realistyczną i miarodajną procedurę kontrolną. Działania w tym kierunku polegają na opracowaniu światowej zharmonizowanej procedury badań lekkich pojazdów dostawczych (WLTP) w ramach Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych, ale nie zostały one jeszcze zakończone. Aby zapewnić, by indywidualne poziomy emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych oraz nowych lekkich samochodów dostawczych były bliższe ich wartości rzeczywistej w zwykłych warunkach użytkowania, WLTP należy stosować na jak najwcześniejszym etapie. W związku z tym w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 510/2011 określone zostały wartości dopuszczalne emisji na 2020 r. mierzone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 i załącznikiem XII do rozporządzenia Komisji (WE) nr 692/2008 ⁽²⁾. Po zmianie procedur kontrolnych wartości graniczne określone w załączniku I do rozporządzenia (UE) 510/2011 powinny zostać dostosowane w celu zapewnienia porównywalnych ograniczeń dla producentów i klas pojazdów. W tym celu Komisja powinna przeprowadzić solidną analizę korelacji między nowym europejskim cyklem jezdny a nowym cyklem testów WLTP, tak aby odzwierciedlała ona rzeczywiste warunki jazdy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 z dnia 18 lipca 2008 r. wykonujące i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 199 z 28.7.2008, s. 1).

- (13) W celu zapewnienia, by rzeczywisty światowy poziom emisji był odpowiednio odzwierciedlony, a mierzone wartości CO₂ były ściśle porównywalne, Komisja powinna zapewnić, by w procedurze kontrolnej elementy, które mają duży wpływ na mierzony poziom emisji CO₂, były ściśle określone, aby uniemożliwić producentom wykorzystywanie elastyczności istniejącej w cyklu testowym. Należy zająć się różnicami między wartościami emisji CO₂ podanymi w homologacji typu a emisjami z pojazdów przeznaczonych do sprzedaży, w tym przez uwzględnienie procedury kontrolnej w zakresie zgodności eksploatacyjnej, która powinna zapewnić niezależną kontrolę reprezentatywnej próbki pojazdów przeznaczonych do sprzedaży; należy też zająć się sposobami postępowania w przypadkach wykazanych istotnych rozbieżności między badanymi poziomami emisji CO₂ a pierwotnymi wartościami emisji CO₂ podanymi w homologacji typu.
- (14) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie określenie warunków osiągnięcia założonego na rok 2020 zmniejszenia emisji CO₂ z nowych lekkich samochodów dostawczych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 510/2011,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 510/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Poczynając od roku 2020, niniejsze rozporządzenie ustanawia docelowy średni poziom emisji CO₂ dla nowych lekkich samochodów dostawczych rejestrowanych w Unii na poziomie 147 g CO₂/km, mierzony zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 i przepisami wykonawczymi do niego oraz przy zastosowaniu innowacyjnych technologii.”;
- 2) w art. 2 dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „4. Art. 4, art. 8 ust. 4 lit. b) i c), art. 9 oraz art. 10 ust. 1 lit. a) i c) nie mają zastosowania do producentów, którzy wraz ze wszystkimi powiązanymi z nimi przedsiębiorstwami są odpowiedzialni za mniej niż 1 000 nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych w Unii w poprzednim roku kalendarzowym.”;
- 3) w art. 11 ust. 3 skreśla się ostatnie zdanie;
- 4) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Na wniosek dostawcy lub producenta uwzględnia się ograniczenie emisji CO₂ uzyskane dzięki zastosowaniu technologii innowacyjnych lub zestawowi technologii innowacyjnych (»innowacyjne pakiety technologiczne«).
- Całkowity udział tych technologii w zmniejszeniu docelowego indywidualnego poziomu emisji producenta nie może być wyższy niż 7 g CO₂/km.”;
- b) w ust. 2 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
- „2. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegółowe przepisy dotyczące procedury zatwierdzania technologii innowacyjnych lub innowacyjnych pakietów technologicznych, o których mowa w ust. 1, do dnia 31 grudnia 2012 r. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Takie szczegółowe przepisy muszą być zgodne z art. 12 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 443/2009 oraz opierać się na następujących kryteriach dotyczących technologii innowacyjnych.”;
- 5) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja dokona przeglądu docelowych indywidualnych poziomów emisji oraz warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu, jak również innych aspektów niniejszego rozporządzenia, w celu ustalenia docelowego poziomu emisji CO₂ dla nowych lekkich samochodów dostawczych na okres po roku 2020. W tym względzie ocena niezbędnej wielkości redukcji musi być spójna z innymi długoterminowymi celami w zakresie klimatu i skutkami dla rozwoju oszczędnych technologii ograniczania emisji CO₂ stosowanych w lekkich samochodach dostawczych. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające wyniki tego przeglądu. Sprawozdanie to zawiera wszelkie stosowne wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia, w tym ewentualne określenie realistycznego i osiągalnego celu, na podstawie kompleksowej oceny skutków uwzględniającej utrzymanie konkurencyjności przemysłu w zakresie lekkich samochodów dostawczych i zależnych od niego gałęzi przemysłu. Przygotowując takie wnioski, Komisja powinna zapewnić, by były one możliwie najbardziej neutralne z punktu widzenia konkurencyjności, społecznie sprawiedliwe i zgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju.”;
- b) w ust. 6 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) uchyla się akapit drugi;
- (ii) akapit czwarty zastępuje się następującymi dwoma akapitami:

„Komisja określa – w drodze aktu wykonawczego – parametry korelacyjne niezbędne do odzwierciedlenia wszelkich zmian w regulacyjnej procedurze kontrolnej pomiaru indywidualnych poziomów emisji CO₂, o której mowa w rozporządzeniu (WE) nr 715/2007 i rozporządzeniu Komisji (WE) nr 692/2008 (*). Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 15 i z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w art. 16 i 17 w celu dostosowania wzorów zawartych w załączniku I, z zastosowaniem metody przyjętej zgodnie z akapitem pierwszym, zapewniając jednocześnie, by w ramach starych i nowych procedur kontrolnych producentom i pojazdom o różnej użyteczności stawiane były wymogi w zakresie redukcji o porównywalnym stopniu surowości.

(*) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 z dnia 18 lipca 2008 r. wykonujące i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 199 z 28.7.2008, s. 1).”;

6) w art. 14 dodaje się ustęp w brzmieniu:

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

„2a. W przypadku niewydania opinii przez komitet, o którym mowa w ust. 1, Komisja nie może przyjąć projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;

7) w załączniku I w pkt 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) od roku 2020:

orientacyjny indywidualny poziom emisji
$$CO_2 = 147 + a \cdot (M - M_0)$$

gdzie:

M = masa pojazdu w kilogramach (kg)

M₀ = wartość przyjęta zgodnie z art. 13 ust. 5

a = 0,096.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady
D. KOURKOULAS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 254/2014**z dnia 26 lutego 2014 r.****w sprawie wieloletniego programu na rzecz konsumentów na lata 2014–2020 oraz uchylające decyzję nr 1926/2006/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego artykuł 169,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W komunikacie Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowanym „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” („strategia Europa 2020”) wzywa się do wzmocnienia pozycji obywateli, aby umożliwić im pełne uczestnictwo w rynku wewnętrznym, co wymaga zwiększenia ich możliwości i zaufania do transgranicznego nabywania towarów i usług, w szczególności przez internet.
- (2) Unia przyczynia się do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów oraz umieszczenia konsumentów w sercu rynku wewnętrznego poprzez wspieranie i uzupełnianie polityk państw członkowskich w zakresie zapewniania obywatelom pełnych możliwości osiągnięcia korzyści na rynku wewnętrznym, przy zapewnieniu im bezpieczeństwa i należytej ochrony ich interesów prawnych i ekonomicznych za pomocą konkretnych działań.
- (3) Wieloletni program na rzecz konsumentów na lata 2014–2020 („program”) powinien przyczynić się do zapewnienia konsumentom wysokiego poziomu ochrony, a także powinien w pełni wspierać realizację

ambitnych celów strategii Europa 2020 pod względem wzrostu i konkurencyjności poprzez uwzględnienie zidentyfikowanych w strategii Europa 2020 konkretnych zagadnień dotyczących agendy cyfrowej dla Europy w celu zapewnienia, aby cyfryzacja doprowadziła do rzeczywistego zwiększenia satysfakcji konsumentów, trwałego wzrostu gospodarczego poprzez przejście do bardziej zrównoważonych modeli konsumpcji, włączenia społecznego poprzez uwzględnienie szczególnej sytuacji konsumentów podatnych na zagrożenia oraz potrzeb starzejącego się społeczeństwa, a także inteligentnych regulacji, między innymi poprzez działania monitorujące rynek konsumencki, które mają ułatwiać tworzenie inteligentnych i ukierunkowanych regulacji.

- (4) Komunikat Komisji z dnia 22 maja 2012 r. zatytułowany „Europejski program na rzecz konsumentów – Zwiększanie zaufania i pobudzanie wzrostu gospodarczego” („program na rzecz konsumentów”) określa ramy strategiczne dla unijnej polityki ochrony konsumentów w nadchodzących latach poprzez wspieranie interesów konsumentów we wszystkich politykach Unii. Celem programu na rzecz konsumentów jest stworzenie strategii, za pomocą której działania polityczne będą efektywnie i skutecznie wspierać konsumentów przez całe ich życie poprzez zapewnianie bezpieczeństwa udostępnianych im produktów i usług, informowanie i edukowanie konsumentów, wspieranie reprezentujących ich podmiotów, umacnianie ich praw, umożliwianie dostępu do wymiaru sprawiedliwości i dochodzenia roszczeń, a także zapewnienie egzekwowania przepisów dotyczących konsumentów.
- (5) Niedawne spowolnienie gospodarcze obnażyło szereg niedociągnięć i przypadków braku spójności na rynku wewnętrznym, co miało niekorzystny wpływ na zaufanie konsumentów i obywateli. Chociaż należy uznać ograniczenia budżetowe, jakim podlega obecnie funkcjonowanie Unii, to jednak Unia powinna zapewnić odpowiednie środki finansowe umożliwiające realizację celów programu i powinna wspierać w związku z tym strategię Europa 2020.
- (6) Usunięcie pozostałych nieuzasadnionych i nieproporcjonalnych przeszkód w prawidłowym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego oraz zwiększenie zaufania obywateli do systemu, w szczególności przy zakupach transgranicznych, są warunkiem ukończenia tworzenia rynku wewnętrznego. Unia powinna dążyć do stworzenia właściwych warunków, aby umocnić pozycję konsumentów, wyposażając ich w wystarczające narzędzia, wiedzę i kompetencje do podejmowania rozsądnych i świadomych decyzji, a także podnosząc poziom świadomości konsumentów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 89.

⁽²⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 217.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 lutego 2014 r.

- (7) W niniejszym rozporządzeniu uwzględnia się otoczenie gospodarcze, społeczne i techniczne oraz pojawiające się wyzwania, które są z nim powiązane. W szczególności celem działań finansowanych w ramach programu będzie podejmowanie kwestii związanych z globalizacją, cyfryzacją, rosnącym poziomem złożoności decyzji, jakie muszą podejmować konsumenci, potrzebą przejścia do bardziej zrównoważonych modeli konsumpcji, starzeniem się społeczeństwa, wykluczeniem społecznym oraz sytuacją konsumentów podatnych na zagrożenia. Priorytetową kwestią jest włączanie interesów konsumentów do wszystkich polityk Unii zgodnie z art. 12 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Koordynacja z innymi politykami i programami Unii stanowi kluczowy element służący zapewnieniu pełnego uwzględnienia interesów konsumentów w innych politykach. W celu promowania synergii oraz unikania nakładania się działań należy przewidzieć w ramach innych funduszy i programów unijnych wsparcie finansowe dla włączania interesów konsumentów do dziedzin, których dotyczą te fundusze i programy.
- (8) Program powinien zapewniać wysoki poziom ochrony wszystkim konsumentom, ze szczególnym uwzględnieniem konsumentów podatnych na zagrożenia, aby uwzględnić ich szczególne potrzeby i zwiększyć ich zdolności, do czego wzywa rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie strategii na rzecz wzmocnienia praw szczególnie wrażliwych konsumentów ⁽¹⁾. W szczególności program powinien zapewnić, aby konsumenci podatni na zagrożenia mieli dostęp do informacji o towarach i usługach, co da im równe szanse dokonywania swobodnych i świadomych wyborów, zwłaszcza że konsumenci podatni na zagrożenia mogą mieć trudności w uzyskaniu dostępu do informacji dla konsumentów i zrozumieniu ich, a tym samym mogą być wprowadzani w błąd.
- (9) Program powinien w szczególności uwzględniać kwestię dzieci, w tym poprzez współpracę z zainteresowanymi stronami w celu zapewnienia zobowiązania ich do kierowania do małoletnich odpowiedzialnej reklamy, w szczególności w celu zwalczania wprowadzających w błąd reklam internetowych.
- (10) Działania powinny zostać ustanowione w programie, który zapewni unijne ramy ich finansowania. Zgodnie z art. 54 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽²⁾ niniejsze rozporządzenie ma stanowić podstawę prawną tych działań i realizacji programu. Niniejsze rozporządzenie stanowi
- rozwiniecie oraz kontynuację działań finansowanych na mocy decyzji nr 1926/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾.
- (11) Ważne jest, aby poprawić ochronę konsumentów. Aby osiągnąć ten cel ogólny, należy ustanowić cele szczegółowe w dziedzinie bezpieczeństwa, informowania i edukowania konsumentów oraz wsparcia dla organizacji konsumenckich na poziomie Unii, praw i dochodzenia roszczeń, a także egzekwowania praw konsumentów. Znaczenie i wpływ środków podejmowanych w ramach programu należy systematycznie poddawać monitorowaniu i ocenie, aby ułatwić bardziej przemyślane kształtowanie polityki w interesie konsumentów. W celu oceny polityki ochrony konsumentów, a zwłaszcza konkretnych skutków przyjętych środków, należy opracować wskaźniki, których wartość należy jednak rozpatrywać w szerszym kontekście.
- (12) Ważne jest, aby zwiększyć zaufanie konsumentów. Aby osiągnąć ten cel, należy zwiększyć zakres działania, w szczególności poprzez odpowiednie wsparcie finansowe dla organizacji konsumenckich na poziomie Unii oraz europejskich centrów konsumenckich, biorąc pod uwagę to, że odgrywają one ważną rolę w przekazywaniu konsumentom informacji o przysługujących im prawach i służeniu pomocą w tym zakresie, wspieraniu konsumentów w sporach konsumenckich, zwłaszcza w zakresie dostępu do odpowiednich mechanizmów rozstrzygania sporów, a także w promowaniu interesów konsumentów w ramach właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Tego rodzaju organizacje i centra powinny mieć możliwość zwiększenia ochrony i zaufania konsumentów poprzez podejmowanie działań w terenie i nadając indywidualny charakter pomocy, informacjom i edukacji.
- (13) Niezbędne jest zapewnienie kwalifikowalnych działań, które przyczynią się do osiągnięcia tych celów.
- (14) Niezbędne jest określenie kategorii potencjalnych beneficjentów kwalifikujących się do przyznania dotacji.
- (15) Niniejsze rozporządzenie obejmuje finansową kwotę odniesienia dla programu, w rozumieniu pkt 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁴⁾, bez naruszenia uprawnień budżetowych Parlamentu Europejskiego i Rady ustanowionych w TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 11.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja nr 1926/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającej program działań Wspólnoty w dziedzinie polityki ochrony konsumentów (2007–2013) (Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 39).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

- (16) Mając na uwadze zasady należytego zarządzania finansami, przejrzystości i elastyczności w realizacji programu, należy zezwolić na kontynuację agencji wykonawczej, jeżeli spełnione są wszystkie wymagania określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 58/2003 ⁽¹⁾.
- (17) Wydatki ponoszone przez Unię i państwa członkowskie w dziedzinie bezpieczeństwa konsumentów, ich edukacji, praw i egzekwowania tych praw powinno się lepiej koordynować w celu zapewnienia komplementarności, większej skuteczności i zauważalności, a także w celu osiągnięcia większej synergii budżetowej.
- (18) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym przewiduje współpracę w dziedzinie ochrony konsumentów między Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, oraz państwami Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu uczestniczącymi w Europejskim Obszarze Gospodarczym, z drugiej strony. Należy również umożliwić otwarcie programu dla uczestnictwa innych państw, w szczególności państw sąsiadujących z Unią oraz państw ubiegających się o członkostwo w Unii, kandydujących do niej lub przystępujących do Unii.
- (19) W kontekście realizacji programu, a także zważywszy na globalizację łańcucha produkcji i rosnącą wzajemną zależność rynków, należy zachęcać do współpracy z państwami trzecimi nieuczestniczącymi w programie, z uwzględnieniem wszelkich stosownych umów zawieranych między tymi państwami a Unią.
- (20) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do dostosowywania wskaźników określonych w załączniku II, aby uwzględnić zmiany w ramach ustawodawczych w dziedzinie ochrony konsumentów, oraz w odniesieniu do zmiany załącznika I poprzez usunięcie poszczególnych odnośnych działań w celu uwzględnienia wyników przedstawionych przez Komisję w sprawozdaniu z oceny. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (21) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do przyjmowania rocznych programów prac. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾. Mając na uwadze, że program nie zawiera kryteriów bezpieczeństwa produktów, lecz ma na celu zapewnienie wsparcia finansowego narzędziom służącym realizacji polityki bezpieczeństwa produktów, a także zważywszy na stosunkowo niewielkie kwoty, należy zastosować procedurę doradczą.
- (22) Interesy finansowe Unii powinny być chronione przez cały cykl wydatkowania za pomocą proporcjonalnych środków, w tym środków w zakresie zapobiegania nieprawidłowościom, ich wykrywania oraz dochodzeń w ich sprawie, a także odzyskiwania środków straconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładania sankcji administracyjnych i finansowych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012.
- (23) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na transgraniczny charakter kwestii związanych z tymi celami możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (24) Należy uchylić decyzję nr 1926/2006/WE.
- (25) Należy zapewnić sprawne przejście, bez przerw, między programem działań Wspólnoty w dziedzinie polityki ochrony konsumentów (2007–2013), ustanowionym decyzją nr 1926/2006/WE, a niniejszym programem, w szczególności w odniesieniu do kontynuacji wieloletnich środków oraz oceny wyników poprzedniego programu i dziedzin, które wymagają większej uwagi. Ponadto należy dostosować czas trwania niniejszego programu z czasem trwania wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 ustanowionych w rozporządzeniu Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 ⁽³⁾. W związku z tym niniejszy program należy stosować od dnia 1 stycznia 2014 r. Począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r., środki w ramach pomocy technicznej i administracyjnej powinny, w razie konieczności, obejmować wydatki związane z zarządzaniem działaniami, które nie zostały w pełni zrealizowane do końca 2020 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wieloletni program na rzecz konsumentów

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wieloletni program na rzecz konsumentów na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. („program”).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi (Dz.U. L 11 z 16.1.2003, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. ustanawiające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

Artykuł 2

Cel ogólny

Celem ogólnym programu jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów oraz umocnienia pozycji konsumentów i umieszczenie konsumenta w sercu rynku wewnętrznego w ramach ogólnej strategii na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu. Aby to osiągnąć, program wniesie wkład w ochronę zdrowia, bezpieczeństwa oraz prawnych i ekonomicznych interesów konsumentów, a także będzie promował ich prawo do informacji, edukacji i organizowania się w celu ochrony swoich interesów oraz będzie wspierał włączenie interesów konsumentów do innych obszarów polityki. Program uzupełnia, wspiera i monitoruje polityki państw członkowskich.

Artykuł 3

Cele szczegółowe i wskaźniki

1. Cel ogólny, o którym mowa w art. 2, jest realizowany poprzez następujące cele szczegółowe:

- a) cel I - Bezpieczeństwo: wzmocnienie i zwiększenie bezpieczeństwa produktów poprzez skuteczny nadzór rynku w całej Unii.

Do pomiarów realizacji tego celu posłuży w szczególności działalność i skuteczność unijnego systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznych produktach konsumenckich (RAPEX);

- b) cel II – Informowanie i edukowanie konsumentów oraz wsparcie dla organizacji konsumenckich: podniesienie poziomu edukacji, informacji i świadomości konsumentów na temat ich praw, opracowanie bazy dowodowej do celów polityki ochrony konsumentów, zapewnienie wsparcia organizacjom konsumenckim, w tym z uwzględnieniem szczególnych potrzeb konsumentów podatnych na zagrożenia;

- c) cel III – Prawa i dochodzenie roszczeń: rozwijanie i umacnianie praw konsumentów, w szczególności poprzez inteligentne działania regulacyjne i poprawę dostępu do prostego, skutecznego, odpowiedniego i taniego dochodzenia roszczeń, w tym poprzez alternatywne metody rozstrzygania sporów.

Do pomiarów realizacji tego celu posłuży w szczególności korzystanie z alternatywnych metod rozstrzygania sporów podczas rozstrzygania sporów transgranicznych oraz działalność ogólnounijnego internetowego systemu rozstrzygania sporów, a także wyrażona w procentach liczba konsumentów, którzy podejmują działania w odpowiedzi na napotkany problem;

- d) cel IV – Egzekwowanie prawa: wspieranie egzekwowania praw konsumentów poprzez zacieśnienie współpracy między krajowymi organami odpowiedzialnymi za egzekwowanie prawa oraz wspieranie konsumentów poprzez zapewnianie im porad.

Do pomiarów realizacji tego celu posłuży poziom przepływu informacji i skuteczność współpracy w ramach sieci współpracy w zakresie ochrony konsumenta oraz działalność europejskich centrów konsumenckich, a także poziom wiedzy na ich temat wśród konsumentów.

Udzielanie konsumentom informacji wysokiej jakości oraz zaangażowanie konsumentów stanowią międzysektorowy priorytet, dlatego też, w miarę możliwości, wyraźnie uwzględnia się je we wszystkich sektorowych celach i działaniach finansowanych w ramach programu.

2. Opis wskaźników znajduje się w załączniku II.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15 w celu dostosowania wskaźników określonych w załączniku II.

Artykuł 4

Działania kwalifikowalne

Cele szczegółowe, o których mowa w art. 3, są realizowane poprzez kwalifikowalne działania wymienione poniżej:

- a) w ramach celu I – Bezpieczeństwo:

- 1) doradztwo naukowe i analiza ryzyka w obszarze zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów w odniesieniu do produktów nieżywnościowych oraz usług, w tym wsparcie przy wykonywaniu zadań niezależnych komitetów naukowych utworzonych na podstawie decyzji Komisji 2008/721/WE ⁽¹⁾;

- 2) koordynacja działań związanych z nadzorem rynku i egzekwowaniem prawa w dziedzinie bezpieczeństwa produktów w odniesieniu do dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ oraz działania mające na celu podniesienie bezpieczeństwa usług konsumenckich;

- 3) utrzymywanie i rozbudowywanie baz danych dotyczących kosmetyków;

- b) w ramach celu II – Informowanie i edukowanie konsumentów oraz wsparcie dla organizacji konsumenckich:

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2008/721/WE z dnia 5 sierpnia 2008 r. w sprawie utworzenia struktury doradczej komitetów naukowych i ekspertów w dziedzinie bezpieczeństwa konsumentów, zdrowia publicznego i środowiska oraz uchylająca decyzję 2004/210/WE (Dz.U. L 241 z 10.9.2008, s. 21).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4).

- 4) tworzenie i poprawa dostępności bazy dowodowej w celu kształtowania polityki w obszarach mających wpływ na konsumentów, tworzenia inteligentnych i ukierunkowanych regulacji oraz wykrywania wszelkich zaburzeń funkcjonowania rynku lub zmian w zakresie potrzeb konsumentów, stanowiącej podstawę kształtowania polityki konsumenckiej, określenia dziedzin najbardziej problematycznych dla konsumentów i włączenia interesów konsumentów do innych polityk Unii;
- 5) wspieranie poprzez finansowanie organizacji konsumenckich na poziomie Unii oraz poprzez budowanie potencjału organizacji konsumenckich na poziomach unijnym, krajowym i regionalnym, zwiększenie przejrzystości oraz pobudzanie wymiany najlepszych praktyk i wiedzy fachowej;
- 6) zwiększanie przejrzystości rynków konsumenckich oraz informacji dla konsumentów, zapewnienie, aby konsumenci dysponowali porównywalnymi, wiarygodnymi i łatwo dostępnymi danymi, w tym w odniesieniu do spraw transgranicznych, w celu umożliwienia im porównywania nie tylko cen, ale również jakości i zrównoważonego charakteru towarów i usług;
- 7) podnoszenie poziomu edukacji konsumentów przez całe życie, ze zwróceniem szczególnej uwagi na konsumentów podatnych na zagrożenia;
- c) w ramach celu III – Prawa i dochodzenie roszczeń:
- 8) przygotowanie przez Komisję przepisów dotyczących ochrony konsumentów oraz innych inicjatyw regulacyjnych, monitorowanie transpozycji w państwach członkowskich wraz z oceną ich wpływu, a także promowanie inicjatyw z zakresu współregulacji i samoregulacji oraz monitorowanie rzeczywistego wpływu tych inicjatyw na rynki konsumenckie,
- 9) ułatwianie dostępu do przeznaczonych dla konsumentów mechanizmów rozstrzygania sporów, w szczególności alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów, w tym poprzez ogólnounijny system internetowy oraz tworzenie sieci współpracy podmiotów zajmujących się alternatywnymi metodami rozstrzygania sporów, ze szczególnym uwzględnieniem odpowiednich środków w zakresie potrzeb i praw konsumentów podatnych na zagrożenia; monitorowanie funkcjonowania oraz skuteczności przeznaczonych dla konsumentów mechanizmów rozstrzygania sporów, w tym poprzez tworzenie i utrzymywanie odpowiednich narzędzi informatycznych oraz wymianę aktualnych najlepszych praktyk i doświadczeń w państwach członkowskich;
- d) w ramach celu IV – Egzekwowanie prawa:
- 10) koordynacja działań w dziedzinie nadzoru i egzekwowania prawa w odniesieniu do rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- 11) wkłady finansowe na rzecz działań prowadzonych wspólnie z podmiotami publicznymi lub organizacjami nienastawionymi na zysk wchodzącymi w skład unijnych sieci zapewniających konsumentom informacje i pomoc w dochodzeniu ich praw oraz uzyskiwaniu dostępu do odpowiednich mechanizmów rozstrzygania sporów, w tym mechanizmów pozasądowego internetowego rozstrzygania sporów (Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich).
- W stosownych przypadkach działania kwalifikowalne określone w akapicie pierwszym niniejszego artykułu są doprecyzowane w załączniku I poprzez przyporządkowanie ich do działań szczegółowych.
- ### Artykuł 5
- #### Beneficjenci kwalifikujący się do otrzymania dotacji
1. Dotacje na działalność organizacji konsumenckich na poziomie Unii mogą być przyznawane europejskim organizacjom konsumenckim spełniającym wszystkie z następujących warunków:
- a) są organizacjami pozarządowymi nienastawionymi na zysk, niezależnymi od interesów branżowych, komercyjnych, biznesowych lub innych kolidujących interesów, a ich główne cele i działania obejmują promowanie i ochronę zdrowia, bezpieczeństwa oraz interesów ekonomicznych i prawnych konsumentów w Unii;
- b) zostały upoważnione do reprezentowania interesów konsumentów na poziomie Unii przez organizacje w co najmniej połowie państw członkowskich, które – zgodnie z przepisami lub praktykami krajowymi – reprezentują konsumentów i działają na poziomie regionalnym lub krajowym.
2. Dotacje na działalność międzynarodowych podmiotów zajmujących się promowaniem zasad i polityk, które przyczyniają się do realizacji celów programu mogą być przyznawane organizacjom spełniającym wszystkie z następujących warunków:
- a) są organizacjami pozarządowymi, nienastawionymi na zysk, niezależnymi od interesów branżowych, komercyjnych i biznesowych lub innych kolidujących interesów, a ich główne cele i działania obejmują promowanie i ochronę zdrowia, bezpieczeństwa oraz interesów ekonomicznych i prawnych konsumentów;
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1).

b) prowadzą wszystkie spośród następujących działań: zapewniają formalną strukturę umożliwiającą przedstawicielom konsumentów z Unii i państw trzecich udział w dyskusjach politycznych i kształtowaniu polityk, organizują spotkania z urzędnikami i organami regulacyjnymi w celu promowania i obrony interesów konsumentów w organach publicznych, określają wspólne kwestie i wyzwania dotyczące konsumenta, promują punkt widzenia konsumentów w kontekście stosunków dwustronnych między Unią i państwami trzecimi, przyczyniają się do wymiany i rozpowszechniania wiedzy fachowej i faktów dotyczących kwestii konsumenckich w Unii i państwach trzecich oraz opracowują zalecenia dotyczące polityki.

3. Dotacje na działalność podmiotów na poziomie Unii ustanowionych w celu koordynowania działań w zakresie egzekwowania prawa w dziedzinie bezpieczeństwa produktów mogą być przyznawane podmiotom uznanym w tym celu przez prawodawstwo Unii.

4. Dotacje na działania dla podmiotów ogólnounijnych, przeznaczone na opracowywanie kodeksów postępowania, najlepszych praktyk i wytycznych dotyczących porównywania cen, jakości produktu i ich zrównoważonego charakteru mogą być przyznawane podmiotom spełniającym wszystkie z następujących warunków:

a) są organami pozarządowymi, nienastawionymi na zysk, niezależnymi od interesów branżowych, komercyjnych, biznesowych lub innych kolidujących interesów, a ich główne cele i działania obejmują promowanie i ochronę interesów konsumentów;

b) działają co najmniej w połowie państw członkowskich.

5. Dotacje na organizowanie przedsięwzięć prezydencji dotyczących unijnej polityki ochrony konsumentów mogą być przyznawane organom krajowym państwa członkowskiego sprawującego przewodnictwo składów Rady, innych niż Rada do Spraw Zagranicznych, lub podmiotom wyznaczonym przez to państwo członkowskie.

6. Dotacje na działania dla organów państw członkowskich odpowiedzialnych za sprawy konsumentów oraz dla równoważnych organów państw trzecich mogą być przyznawane organom zgłoszonym Komisji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2006/2004 oraz dyrektywą 2001/95/WE przez państwo członkowskie lub państwo trzecie, o którym mowa w art. 7 niniejszego rozporządzenia, lub podmiotom nienastawionym na zysk wyraźnie wyznaczonym w tym celu przez te organy.

7. Dotacje dla urzędników odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa pochodzących z państw członkowskich i państw trzecich mogą być przyznawane urzędnikom organów zgłoszonych Komisji do celów przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 2006/2004 oraz w dyrektywie 2001/95/WE przez państwo członkowskie lub państwo trzecie, o którym mowa w art. 7 niniejszego rozporządzenia.

8. Dotacje na działania mogą być przyznawane podmiotowi wyznaczonemu przez państwo członkowskie lub państwo trzecie, o którym mowa w art. 7, który jest podmiotem nienastawionym na zysk wybranym w trybie przejrzystej procedury lub podmiotem publicznym. Wyznaczony podmiot wchodzi w skład unijnej sieci zapewniającej konsumentom informacje i pomoc w dochodzeniu ich praw i uzyskiwaniu dostępu do odpowiednich mechanizmów rozstrzygania sporów (Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich). Między Komisją a Siecią Europejskich Centrów Konsumenckich lub jego podmiotami ustanawiającymi można ustanowić partnerstwo ramowe jako długoterminowy mechanizm współpracy.

9. Dotacje na działania mogą być przyznawane podmiotom zajmującym się skargami, ustanowionym i funkcjonującym w państwach członkowskich Unii oraz w państwach Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu uczestniczących w Europejskim Obszarze Gospodarczym, które są odpowiedzialne za gromadzenie skarg konsumentów lub próbują rozstrzygać skargi lub udzielają porad, lub dostarczają informacji konsumentom na temat skarg lub zapytań i które są osobami trzecimi w odniesieniu do skargi na dany podmiot gospodarczy lub zapytania o niego złożonych przez konsumenta. Nie obejmują one mechanizmów rozpatrywania skarg zarządzanych przez podmioty gospodarcze oraz zajmujących się zapytaniami i skargami w bezpośredniej relacji z konsumentem lub mechanizmów świadczących usługi rozpatrywania skarg zarządzanych przez podmiot gospodarczy lub w jego imieniu.

Artykuł 6

Ramy finansowe

1. Pula środków finansowych na realizację programu w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. wynosi 188 829 000 EUR według cen bieżących.

2. Parlament Europejski i Rada zatwierdzają roczne środki w granicach wieloletnich ram finansowych.

Artykuł 7

Udział państw trzecich w programie

Uczestnictwo w programie jest otwarte dla:

a) państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu uczestniczących w Europejskim Obszarze Gospodarczym, zgodnie z warunkami ustanowionymi w Porozumieniu o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

b) państw trzecich, w szczególności państw przystępujących lub kandydujących oraz potencjalnych kandydatów oraz państw objętych europejską polityką sąsiedztwa, zgodnie z ogólnymi zasadami i warunkami ich uczestnictwa w programach unijnych określonymi w odpowiednich umowach ramowych, decyzjach rady stowarzyszenia lub podobnych umowach.

Artykuł 8

Rodzaje interwencji i maksymalny poziom współfinansowania

1. Zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012 wkłady finansowe Unii mogą przyjąć formę dotacji albo zamówień publicznych albo jakichkolwiek innych interwencji wymaganych do osiągnięcia celów, o których mowa w art. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

2. Dotacje unijne oraz ich maksymalne poziomy określone są w następujący sposób:

- a) dotacje na działalność organizacji konsumenckich na poziomie Unii, jak określono w art. 5 ust. 1 - maksymalnie 50 % kosztów kwalifikowalnych;
- b) dotacje na działalność podmiotów międzynarodowych zajmujących się promowaniem zasad i polityk, które przyczyniają się do realizacji celów programu, jak określono w art. 5 ust. 2 - maksymalnie 50 % kosztów kwalifikowalnych;
- c) dotacje na funkcjonowanie podmiotów na poziomie Unii utworzonych w celu koordynowania działań w zakresie egzekwowania prawa w dziedzinie bezpieczeństwa produktów oraz uznawanych w tym celu przez prawodawstwo Unii, jak określono w art. 5 ust. 3 - maksymalnie 95 % kosztów kwalifikowalnych;
- d) dotacje na działania dla podmiotów ogólnounijnych przeznaczone na wspieranie opracowywania kodeksów postępowania, najlepszych praktyk, wytycznych dotyczących porównywania cen, jakości produktu i zrównoważonego charakteru, jak określono w art. 5 ust. 4 - maksymalnie 50 % kosztów kwalifikowalnych;
- e) dotacje na organizowanie przedsięwzięć prezydencji dotyczących unijnej polityki ochrony konsumentów dla organów krajowych państwa członkowskiego sprawującego przewodnictwo składów Rady, innych niż Rada do Spraw Zagranicznych, lub podmiotów wyznaczonych przez to państwo członkowskie - maksymalnie 50 % kosztów kwalifikowalnych;
- f) dotacje na działania dla organów państw członkowskich odpowiedzialnych za sprawy konsumentów oraz dla odpowiednich organów uczestniczących państw trzecich zgodnie z art. 7, jak określono w art. 5 ust. 6 - maksymalnie 50 % kosztów kwalifikowalnych, z wyjątkiem działań o wyjątkowej użyteczności: w takim przypadku wkład Unii w koszty kwalifikowalne nie przekracza 70 %;

- g) dotacje na wymianę urzędników odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa, którzy pochodzą z państw członkowskich i uczestniczących państw trzecich zgodnie z art. 7, jak określono w art. 5 ust. 7, pokrywające koszty podróży i diet;
- h) dotacje na działania dla podmiotów, które zostały wyznaczone przez państwo członkowskie lub państwo trzecie, o którym mowa w art. 7, jak określono w art. 5 ust. 8 - maksymalnie 70 % kosztów kwalifikowalnych;
- i) dotacje na działalność krajowych podmiotów zajmujących się skargami konsumentów, jak określono w art. 5 ust. 9 - maksymalnie 50 % kosztów kwalifikowalnych.

3. Działania uważa się za działania o wyjątkowej użyteczności w rozumieniu ust. 2 lit. f), w przypadku gdy:

- a) w odniesieniu do dotacji udzielonych organom i zgłoszonych Komisji do celów rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 - bierze w nich udział co najmniej sześć państw członkowskich lub dotyczą one naruszeń, które powodują lub mogą powodować szkody w dwóch lub większej liczbie państw członkowskich;
- b) w odniesieniu do dotacji udzielonych organom odpowiedzialnym za bezpieczeństwo produktów - bierze w nich udział co najmniej dziesięć państw członkowskich uczestniczących w europejskiej sieci organów państw członkowskich właściwych do spraw bezpieczeństwa produktów, o której mowa w art. 10 dyrektywy 2001/95/WE, lub przyczyniają się do realizacji działań w zakresie nadzoru rynku w dziedzinie bezpieczeństwa produktów konsumenckich przewidzianych w unijnych aktach prawnych.

Artykuł 9

Pomoc administracyjna i techniczna

1. Środki finansowe przydzielone na realizację programu można również wykorzystać do pokrycia wydatków związanych z działaniami w zakresie przygotowania, monitorowania, kontroli, audytu i oceny, które są niezbędne do zarządzania programem i osiągnięcia jego celów, między innymi z komunikacją instytucjonalną priorytetów politycznych Unii, w zakresie, w jakim są one związane z celem ogólnym niniejszego rozporządzenia, wraz ze wszystkimi innymi wydatkami na pomoc techniczną i administracyjną poniesionymi przez Komisję w związku z zarządzaniem programem.

2. Całkowita kwota przydzielona na pokrycie wydatków związanych z działaniami w zakresie przygotowania, monitorowania, kontroli, audytu i oceny wraz ze wszystkimi innymi wydatkami na pomoc techniczną i administracyjną, o których mowa w ust. 1, nie przekracza 12 % koperty finansowej przydzielonej na program.

Artykuł 10**Metody realizacji**

Komisja realizuje program za pomocą trybów zarządzania, o których mowa w art. 58 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

Artykuł 11**Spójność i komplementarność z innymi politykami**

Komisja zapewnia, we współpracy z państwami członkowskimi, ogólną spójność i komplementarność programu z innymi stosownymi politykami, instrumentami i działaniami Unii, w szczególności w ramach wieloletniego programu „Prawa, równość i obywatelstwo” na lata 2014–2020 ⁽¹⁾.

Artykuł 12**Roczne programy prac**

Komisja realizuje program w drodze rocznych programów prac. W ramach rocznych programów prac konsekwentnie realizowane są cele określone w art. 2 i 3 oraz działania określone w art. 4 i doprecyzowane w załączniku I.

Komisja przyjmuje roczne programy prac w formie aktów wykonawczych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 16 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. W tych aktach wykonawczych określa się elementy przewidziane w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012, a w szczególności:

- a) realizację działań zgodnie z art. 4 i załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia oraz indykatorywny przydział zasobów finansowych;
- b) harmonogram planowanych zaproszeń do składania ofert i zaproszeń do składania wniosków.

Artykuł 13**Ocena i upowszechnianie**

1. Na wniosek Komisji państwa członkowskie przedkładają jej informacje dotyczące realizacji i wpływu programu.

2. Komisja:

a) do dnia 30 września 2017 r.:

- (i) dokonuje przeglądu realizacji celów wszystkich środków (na poziomie wyników i wpływu), realizacji działań kwalifikowalnych określonych w art. 4 oraz działań szczegółowych, o których mowa w załączniku I, przydziału środków dla beneficjentów zgodnie z warunkami określonymi w art. 5, skuteczności wykorzystania

zasobów i jego europejskiej wartości dodanej, z uwzględnieniem rozwoju sytuacji w dziedzinie ochrony konsumentów, w celu podjęcia decyzji o wznowieniu, zmianie lub zawieszeniu środków;

- (ii) przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny dokonanego przeglądu;

- b) do dnia 31 grudnia 2017 r., w stosownych przypadkach, przedkłada wniosek ustawodawczy lub, z zastrzeżeniem ust. 3, przyjmuje akt delegowany.

Sprawozdanie z oceny uwzględnia dodatkowo możliwości w zakresie uproszczenia, spójność wewnętrzną i zewnętrzną programu, zachowanie przydatności wszystkich celów, jak również wkład środków w realizację unijnych priorytetów dotyczących inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu. Uwzględnia ono wyniki oceny dotyczącej długoterminowego wpływu poprzedniego programu.

Bardziej długofalowe wpływy oraz zrównoważony charakter skutków programu ocenia się, mając na względzie przyczynienie się do podjęcia decyzji w sprawie ewentualnego wznowienia, zmiany lub zawieszenia następnego programu.

3. Do celów uwzględnienia sytuacji, w których w sprawozdaniu z oceny na mocy ust. 2 stwierdzi się, że działania szczegółowe określone z załączniku I nie zostały zrealizowane do dnia 31 grudnia 2016 r. oraz nie mogą zostać zrealizowane do końca okresu objętego programem, w tym również gdy te działania szczegółowe nie są już przydatne dla osiągnięcia celów określonych w art. 2 i 3, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15 w celu zmiany załącznika I poprzez usunięcie odnośnych działań szczegółowych.

4. Komisja podaje do wiadomości publicznej wyniki działań podjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 14**Ochrona interesów finansowych Unii**

1. Komisja podejmuje odpowiednie środki zapewniające, w trakcie realizacji działań finansowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, poprzez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje administracyjne i finansowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1381/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wieloletni program „Prawa, równość i obywatelstwo” na lata 2014–2020 (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 62).

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Europejski Trybunał Obrachunkowy mają uprawnienia do audytu, na podstawie dokumentacji i kontroli na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali środki od Unii na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, zgodnie z procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽²⁾, w celu określenia, czy nastąpiło nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie, które wywiera wpływ na interesy finansowe Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem finansowanymi na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, umowy o współpracy z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi, zamówienia, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji wynikające z wykonania niniejszego rozporządzenia muszą zawierać postanowienia wyraźnie uprawniające Komisję, Europejski Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

Artykuł 15

Wykonanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 3 i art. 13 ust. 3, powierza się Komisji na czas trwania programu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 3 i art. 13 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 3 ust. 3 i art. 13 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 16

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 17

Środki przejściowe

1. Art. 6 decyzji nr 1926/2006/WE nadal ma zastosowanie do działań objętych tą decyzją, które nie zostały zakończone do dnia 31 grudnia 2013 r. W związku z powyższym środki finansowe przydzielone na realizację programu można również wykorzystać na pokrycie kosztów pomocy technicznej i administracyjnej niezbędnej do zapewnienia przejścia między środkami przyjętymi na podstawie decyzji nr 1926/2006/WE a programem.

2. W razie potrzeby w budżecie po dniu 31 grudnia 2020 r. można przewidzieć środki na pokrycie wydatków przewidzianych w art. 9, aby umożliwić zarządzanie działaniami, które nie zostaną zakończone do dnia 31 grudnia 2020 r.

Artykuł 18

Uchylenie

Decyzja nr 1926/2006/WE traci moc z dniem 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 19

Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

RODZAJE DZIAŁAŃ

Cel I

Bezpieczeństwo: wzmocnienie i zwiększenie bezpieczeństwa produktów poprzez skuteczny nadzór nad rynkiem w całej Unii

1. Doradztwo naukowe i analiza ryzyka w obszarze zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów w odniesieniu do produktów nieżywnościowych oraz usług, w tym wsparcie przy wykonywaniu zadań niezależnych komitetów naukowych utworzonych na podstawie decyzji 2008/721/WE.
2. Koordynacja działań związanych z nadzorem nad rynkiem i egzekwowaniem prawa w dziedzinie bezpieczeństwa produktów w odniesieniu do dyrektywy 2001/95/WE oraz działania mające na celu podniesienie bezpieczeństwa usług konsumenckich:
 - a) opracowywanie, modernizacja i utrzymywanie narzędzi informatycznych (takich, jak bazy danych, systemy informacyjno-komunikacyjne), zwłaszcza w celu umożliwienia poprawy skuteczności istniejących systemów poprzez zwiększenie możliwości eksportu danych, segregowania i uzyskiwania zestawień statystycznych, a także ułatwianie elektronicznej wymiany i elektronicznego wykorzystywania danych przez państwa członkowskie;
 - b) organizacja seminariów, konferencji, warsztatów i spotkań zainteresowanych stron oraz ekspertów do spraw ryzyka i egzekwowania prawa w obszarze bezpieczeństwa produktów;
 - c) wymiana urzędników odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa oraz organizacja szkoleń ukierunkowanych na uwzględnianie podejścia opartego na ryzyku;
 - d) konkretne wspólne działania w ramach współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa konsumenckich produktów nieżywnościowych oraz usług, w ramach dyrektywy 2001/95/WE;
 - e) monitorowanie i ocena bezpieczeństwa produktów nieżywnościowych oraz usług, w tym baza wiedzy na potrzeby przyszłych standardów lub ustanowienia innych poziomów odniesienia w dziedzinie bezpieczeństwa, a także wyjaśnienie wymogów w zakresie identyfikowalności;
 - f) współpraca administracyjna oraz współpraca w zakresie egzekwowania prawa i identyfikowalności produktów, a także rozwijania działań zapobiegawczych, z państwami trzecimi innymi niż te objęte art. 7 niniejszego rozporządzenia, w tym z państwami trzecimi, z których pochodzi większość produktów zgłoszonych w Unii jako niezgodne z prawodawstwem unijnym;
 - g) wspieranie podmiotów uznanych na mocy prawodawstwa Unii celem koordynacji działań w zakresie egzekwowania prawa między państwami członkowskimi.
3. Utrzymywanie i rozbudowywanie baz danych dotyczących kosmetyków:
 - a) utrzymywanie portalu służącego do zgłaszania produktów kosmetycznych, utworzonego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 ⁽¹⁾;
 - b) utrzymywanie bazy danych składników produktów kosmetycznych w celu wsparcia wykonania rozporządzenia (WE) nr 1223/2009.

Cel II

Informowanie i edukowanie konsumentów oraz wsparcie dla organizacji konsumenckich: podniesienie poziomu edukacji, informacji i świadomości konsumentów na temat ich praw, opracowanie bazy dowodowej do celów polityki ochrony konsumentów, zapewnienie wsparcia organizacjom konsumenckim, w tym z uwzględnieniem szczególnych potrzeb konsumentów podatnych na zagrożenia

4. Tworzenie i poprawa dostępności bazy dowodowej w celu kształtowania polityki w obszarach mających wpływ na konsumentów, tworzenia inteligentnych i ukierunkowanych regulacji oraz wykrywania wszelkich zaburzeń funkcjonowania rynku lub zmian w zakresie potrzeb konsumentów, stanowiącej podstawę kształtowania polityki konsumenckiej, określenia dziedzin najbardziej problematycznych dla konsumentów i włączenia interesów konsumentów do innych polityk Unii, w tym:
 - a) ogólnounijne badania i analizy na temat konsumentów i rynków konsumenckich w celu tworzenia inteligentnych i ukierunkowanych regulacji oraz wykrywania wszelkich zaburzeń funkcjonowania rynku lub zmian w zakresie potrzeb konsumentów;
 - b) tworzenie i utrzymywanie baz danych, w szczególności w celu udostępnienia zgromadzonych danych zainteresowanym stronom, takim jak organizacje konsumenckie, organy krajowe oraz badacze;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącego produktów kosmetycznych (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59).

- c) opracowywanie i analiza krajowych danych statystycznych i innych istotnych danych. Gromadzenie w szczególności krajowych danych i wskaźników dotyczących cen, skarg, egzekwowania prawa, dochodzenia roszczeń będzie odbywać się we współpracy z zainteresowanymi stronami w danym państwie.
5. Wspieranie poprzez finansowanie organizacji konsumenckich na poziomie Unii oraz poprzez budowanie potencjału organizacji konsumenckich na poziomach unijnym, krajowym i regionalnym, zwiększenie przejrzystości oraz pobudzanie wymiany najlepszych praktyk i wiedzy fachowej:
- a) wkłady finansowe w działalność organizacji konsumenckich na poziomie Unii, które reprezentują interesy konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
- b) zwiększanie potencjału regionalnych, krajowych i europejskich organizacji konsumenckich, przede wszystkim poprzez szkolenia organizowane w różnych językach i w całej Unii oraz wymianę najlepszych praktyk i wiedzy fachowej wśród członków personelu tych organizacji, w szczególności wśród organizacji konsumenckich w tych państwach członkowskich, w których są one niewystarczająco rozwinięte, lub w tych, w których na podstawie monitorowania rynków konsumenckich i środowiska konsumpcji stwierdza się stosunkowo niski poziom zaufania i świadomości konsumentów;
- c) zwiększenie przejrzystości oraz wymiany dobrych praktyk i wiedzy fachowej, w szczególności poprzez intensyfikację działania sieci współpracy wspomaganej utworzeniem portalu internetowego przeznaczonego dla organizacji konsumenckich, oferującego interaktywną przestrzeń wymiany i współpracy oraz udostępniającego nieodpłatnie materiały opracowane podczas szkoleń;
- d) wsparcie dla podmiotów międzynarodowych zajmujących się promowaniem zasad i polityk, które są zgodne z celami programu.
6. Zwiększanie przejrzystości rynków konsumenckich oraz informacji dla konsumentów, zapewnienie, aby konsumenci dysponowali porównywalnymi, wiarygodnymi i łatwo dostępnymi danymi, w tym w odniesieniu do spraw transgranicznych, w celu umożliwienia im porównywania nie tylko cen, ale również jakości i zrównoważonego charakteru towarów i usług:
- a) kampanie informacyjne dotyczące kwestii mających wpływ na konsumentów, w tym wspólne działania z państwami członkowskimi;
- b) działania mające na celu zwiększanie przejrzystości rynków konsumenckich, na przykład w odniesieniu do detalicznych produktów finansowych, energii, technologii cyfrowych i telekomunikacji, transportu;
- c) działania ułatwiające konsumentom dostęp do istotnych, porównywalnych, wiarygodnych i łatwo dostępnych informacji na temat produktów, usług i rynków, zwłaszcza cen, jakości i zrównoważonego charakteru towarów i usług, zarówno za pośrednictwem internetu, jak i poza nim, na przykład przez wykorzystywanie porównywarek internetowych oraz działania zapewniające wysoką jakość i wiarygodność takich narzędzi, w tym do celów zakupów transgranicznych;
- d) działania mające na celu zwiększanie dostępu konsumentów do informacji na temat zrównoważonej konsumpcji towarów i usług;
- e) wsparcie wydarzeń dotyczących unijnej polityki ochrony konsumentów, które są organizowane przez państwo członkowskie sprawujące przewodnictwo składów Rady, innych niż Rada do Spraw Zagranicznych, poświęconych kwestiom zgodnym z ustalonymi priorytetami polityki unijnej;
- f) wkłady finansowe dla krajowych organów zajmujących się skargami konsumentów, mające pomóc w stosowaniu zharmonizowanej metodologii klasyfikacji i zgłaszania skarg i zapytań konsumentów;
- g) wspieranie podmiotów ogólnounijnych w opracowywaniu kodeksów postępowania, najlepszych praktyk oraz wytycznych dotyczących porównywania cen, jakości i zrównoważonego charakteru, w tym za pośrednictwem porównywarek internetowych;
- h) wspieranie działań informacyjnych dotyczących spraw konsumenta, w tym poprzez zachęcanie mediów do rozpowszechniania prawidłowych i istotnych informacji dotyczących spraw konsumenta.
7. Podnoszenie poziomu edukacji konsumentów przez całe życie, ze zwróceniem szczególnej uwagi na konsumentów podatnych na zagrożenia:
- a) stworzenie interaktywnej platformy wymiany najlepszych praktyk i materiałów z myślą o podnoszeniu poziomu wiedzy konsumentów przez całe życie, ze zwróceniem szczególnej uwagi na konsumentów podatnych na zagrożenia, którzy mają trudności w uzyskaniu dostępu do informacji dla konsumentów i zrozumieniu tych informacji, w celu zapewnienia, aby nie byli wprowadzani w błąd;
- b) opracowanie, we współpracy z zainteresowanymi stronami, takimi, jak organy krajowe, nauczyciele, organizacje konsumenckie i podmioty działające w terenie, działań i materiałów edukacyjnych, w szczególności poprzez wykorzystanie (na przykład gromadzenie, kompilowanie, tłumaczenie i rozpowszechnianie) materiałów opracowanych na poziomie krajowym lub w ramach poprzednich inicjatyw na różnych nośnikach, w tym cyfrowych; materiały takie dotyczyłyby na przykład praw konsumentów, w tym kwestii transgranicznych, zdrowia i bezpieczeństwa, przepisów Unii w dziedzinie ochrony konsumentów oraz zrównoważonej i etycznej konsumpcji, w tym unijnych systemów certyfikacji, a także wiedzy w zakresie finansów i mediów.

Cel III

Prawa i dochodzenie roszczeń: rozwijanie i umacnianie praw konsumentów w szczególności poprzez inteligentne działania regulacyjne i poprawę dostępu do prostego, skutecznego, odpowiedniego i taniego dochodzenia roszczeń, w tym poprzez alternatywne metody rozstrzygania sporów

8. Przygotowywanie przez Komisję przepisów dotyczących ochrony konsumentów oraz innych inicjatyw regulacyjnych, monitorowanie transpozycji w państwach członkowskich wraz z oceną ich wpływu, a także promowanie inicjatyw z zakresu współregulacji i samoregulacji oraz monitorowanie rzeczywistego wpływu tych inicjatyw na rynki konsumenckie, w tym:
 - a) badania i inteligentne działania regulacyjne, takie jak oceny *ex ante* i *ex post*, oceny wpływu, konsultacje społeczne, oceny i uproszczenie istniejącego prawodawstwa;
 - b) seminaria, konferencje, warsztaty i spotkania zainteresowanych stron i ekspertów;
 - c) tworzenie i utrzymywanie łatwo i publicznie dostępnych baz danych dotyczących wdrażania unijnych przepisów w dziedzinie ochrony konsumentów;
 - d) ocena działań podjętych w ramach programu.
9. Ułatwianie dostępu do przeznaczonych dla konsumentów mechanizmów rozstrzygania sporów, w szczególności alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów, w tym poprzez ogólnounijny system internetowy oraz tworzenie sieci współpracy podmiotów zajmujących się alternatywnymi metodami rozstrzygania sporów, ze szczególnym uwzględnieniem odpowiednich środków w zakresie potrzeb i praw konsumentów podatnych na zagrożenia; monitorowanie funkcjonowania oraz skuteczności przeznaczonych dla konsumentów mechanizmów rozstrzygania sporów, w tym poprzez tworzenie i utrzymywanie odpowiednich narzędzi informatycznych oraz wymianę aktualnych najlepszych praktyk i doświadczeń w państwach członkowskich:
 - a) tworzenie i utrzymywanie narzędzi informatycznych;
 - b) wspieranie rozwijania i utrzymywania ogólnounijnego systemu internetowego rozstrzygania sporów, w tym również w zakresie usług powiązanych, takich jak tłumaczenia;
 - c) wspieranie działania sieci współpracy krajowych podmiotów zajmujących się alternatywnymi metodami rozstrzygania sporów, a także wspieranie wymieniać się przez te podmioty informacjami o dobrych praktykach i doświadczeniach oraz ich rozpowszechniania;
 - d) opracowywanie specjalnych narzędzi ułatwiających dostęp do środków w zakresie dochodzenia roszczeń osobom podatnym na zagrożenia, które są mniej skłonne do dochodzenia roszczeń.

Cel IV

Egzekwowanie prawa: wspieranie egzekwowania praw konsumentów poprzez zacieśnienie współpracy między krajowymi organami odpowiedzialnymi za egzekwowanie prawa oraz wspieranie konsumentów poprzez zapewnienie im porad

10. Koordynacja działań w dziedzinie nadzoru i egzekwowania prawa w odniesieniu do rozporządzenia (WE) nr 2006/2004, w tym:
 - a) opracowywanie i utrzymywanie narzędzi informatycznych, takich jak bazy danych, systemy informacyjno-komunikacyjne;
 - b) działania usprawniające współpracę między organami oraz koordynację prac w dziedzinie monitorowania i egzekwowania prawa, w tym takie działania, jak wymiany urzędników odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa, wspólne działania, szkolenia urzędników odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa oraz przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości;
 - c) organizacja seminariów, konferencji, warsztatów i spotkań zainteresowanych stron i ekspertów w dziedzinie egzekwowania prawa;
 - d) współpraca administracyjna i współpraca w zakresie egzekwowania prawa z państwami trzecimi nieuczestniczącymi w programie oraz z organizacjami międzynarodowymi.
11. Wkłady finansowe na rzecz działań prowadzonych wspólnie z podmiotami publicznymi lub organizacjami nienastawionymi na zys wchodzącymi w skład unijnych sieci zapewniających konsumentom informacje i pomoc w dochodzeniu ich praw oraz uzyskiwaniu dostępu do odpowiednich instrumentów rozstrzygania sporów, w tym mechanizmów pozasądowego internetowego rozstrzygania sporów (Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich), obejmujące także:
 - a) opracowywanie i utrzymywanie narzędzi informatycznych, takich jak bazy danych, systemy informacyjno-komunikacyjne, niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania Sieci Europejskich Centrów Konsumenckich;
 - b) działania mające na celu zwiększenie renomy i widoczności europejskich centrów konsumenckich.

ZAŁĄCZNIK II

WSKAŹNIKI ZGODNIE Z ART. 3 NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA

Cel I

Bezpieczeństwo: wzmocnienie i zwiększenie bezpieczeństwa produktów poprzez skuteczny nadzór nad rynkiem w całej Unii

Wskaźnik	Źródło	Sytuacja obecna	Cel
% powiadomień RAPEX, które wywołały co najmniej jedną reakcję (innego państwa członkowskiego)	RAPEX	43 % (843 notyfikacje) w 2010 r.	Wzrost o 10 % do 2020 r.
Stosunek liczby reakcji do liczby powiadomień (poważne zagrożenia) (*)	RAPEX	1,07 w 2010 r.	Wzrost o 15 % do 2020 r.

(*) Jedno powiadomienie może wywołać kilka reakcji organów innych państw członkowskich.

Cel II

Informowanie i edukowanie konsumentów oraz wsparcie dla organizacji konsumenckich: podniesienie poziomu edukacji, informacji i świadomości konsumentów na temat ich praw, opracowanie bazy dowodowej do celów polityki ochrony konsumentów oraz zapewnienie wsparcia organizacjom konsumenckim, z uwzględnieniem szczególnych potrzeb konsumentów podatnych na zagrożenia

Wskaźnik	Źródło	Sytuacja obecna	Cel
Liczba podmiotów zajmujących się skargami konsumentów, które przesłały skargi do ECCRS	ECCRS (Europejski System Rejestracji Skarg Konsumentów)	33 podmioty zajmujące się skargami konsumentów z 7 państw w 2012 r.	70 organów zajmujących się skargami konsumentów z 20 państw do 2020 r.

Cel III

Prawa i dochodzenie roszczeń: rozwijanie i umacnianie praw konsumentów w szczególności poprzez inteligentne działania regulacyjne i poprawę dostępu do prostego, skutecznego, odpowiedniego i taniego dochodzenia roszczeń, w tym poprzez alternatywne metody rozstrzygania sporów

Wskaźnik	Źródło	Sytuacja obecna	Cel
Odsetek spraw rozstrzyganych przez ECC i nierozstrzygniętych bezpośrednio z podmiotami gospodarczymi, które to sprawy zostały następnie przekazane do rozstrzygnięcia w ramach alternatywnych metod rozstrzygania sporów	Sprawozdanie roczne ECC	9 % w 2010 r.	75 % do 2020 r.
Liczba spraw rozstrzyganych przez ogólnounijny system internetowego rozstrzygania sporów (ODR)	Platforma ODR	17 500 (otrzymanych przez ECC skarg związanych z transakcjami w handlu elektronicznym) w 2010 r.	100 000 do 2020 r.
% konsumentów wszczynających procedurę w odpowiedzi na problem napotkany w ciągu ostatnich 12 miesięcy	Tablica wyników dla rynków konsumenckich	83 % w 2010 r.	90 % do 2020 r.

Cel IV

Egzekwowanie praw: wspieranie egzekwowania praw konsumentów poprzez zacieśnianie współpracy między krajowymi organami odpowiedzialnymi za egzekwowanie prawa oraz wspieranie konsumentów poprzez zapewnianie im porad

Wskaźnik	Źródło	Sytuacja obecna	Cel
Poziom przepływu informacji i poziom współpracy w ramach Sieci Europejskich Centrów Konsumentckich (CPC):	Baza danych sieci CPC (CPCS)	Średnia roczna dla okresu 2007–2010	
— liczba wniosków o wymianę informacji składanych wzajemnie przez organy CPC		129	— wzrost o 30 % do 2020 r.
— liczba wniosków dotyczących podjęcia środków egzekwowania prawa składanych między organami CPC		142	— wzrost o 30 % do 2020 r.
— liczba powiadomień w ramach sieci CPC		63	— wzrost o 30 % do 2020 r.
% wniosków dotyczących podjęcia środków egzekwowania prawa obsługiwanych w ciągu 12 miesięcy w ramach sieci CPC	Baza danych sieci CPC (CPCS)	50 % (okres referencyjny 2007–2010)	60 % do 2020 r.
% wniosków o podanie informacji obsługiwanych w ciągu 3 miesięcy w ramach sieci CPC	Baza danych sieci CPC (CPCS)	33 % (okres referencyjny 2007–2010)	50 % do 2020 r.
Liczba kontaktów z konsumentami obsługiwanych przez europejskie centra konsumenckie (ECC)	Sprawozdanie ECC	71 000 w 2010 r.	Wzrost o 50 % do 2020 r.
Liczba wizyt na stronach internetowych ECC	Sprawozdanie oceniające sieć europejskich centrów konsumenckich	1 670 000 w 2011 r.	Wzrost o 70 % do 2020 r.

Wskaźniki te mogą być rozpatrywane wraz z kontekstem ogólnym i wskaźnikami horyzontalnymi.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 255/2014**z dnia 26 lutego 2014 r.****zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98 w zakresie przywozu oliwy z oliwek i innych produktów rolnych z Turcji w odniesieniu do uprawnień delegowanych i wykonawczych, które zostaną przyznane Komisji**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Rady (WE) nr 2008/97 ⁽²⁾ przyznano Komisji uprawnienia w zakresie przyjmowania szczegółowych zasad stosowania szczególnych ustaleń przy przywozie oliwy z oliwek i innych produktów rolnych pochodzących z Turcji. Przyznano w nim również Komisji uprawnienia w zakresie przyjmowania dostosowań do tego rozporządzenia w przypadku, gdy szczególne ustalenia określone w odpowiednim układzie o stowarzyszeniu uległy zmianie.
- (2) Rozporządzeniem Rady (WE) nr 779/98 ⁽³⁾ przyznano Komisji uprawnienia w zakresie przyjmowania specjalnych szczegółowych zasad stosowania systemu przywozu w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) pochodzących z Turcji i dopuszczonych do przywozu do Unii na podstawie warunków ustanowionych w decyzji nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE-Turcja ⁽⁴⁾.
- (3) Rozporządzeniem Rady (WE) nr 1506/98 ⁽⁵⁾ przyznano Komisji uprawnienia w zakresie uchylania środków zawieszenia, o których mowa w tym rozporządzeniu, z chwilą zniesienia barier w preferencyjnym wywozie z Unii do Turcji.
- (4) W wyniku wejścia w życie traktatu z Lizbony uprawnienia przekazane Komisji na podstawie rozporządzeń (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98 należy dostosować do postanowień art. 290 i 291 TFUE.
- (5) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów rozporządzenia (WE) nr 2008/97 należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian tego rozporządzenia, niezbędnych w przypadku gdy obecne warunki szczególnych ustaleń określone w układzie o stowarzyszeniu uległy zmianie, w szczególności w zakresie kwot, oraz w przypadku zawarcia nowego układu. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (6) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania rozporządzeń (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98 należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁶⁾.
- (7) W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2008/97 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje zasady niezbędne do stosowania szczególnych ustaleń dotyczących przywozu, określonych w niniejszym rozporządzeniu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8b ust. 2.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 17 lutego 2014 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2008/97 z dnia 9 października 1997 r. ustanawiające niektóre zasady w celu stosowania szczególnych ustaleń przy przywozie oliwy z oliwek i niektórych innych produktów rolnych pochodzących z Turcji (Dz.U. L 284 z 16.10.1997, s. 17).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 779/98 z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie przywozu do Wspólnoty produktów rolnych pochodzących z Turcji, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 4115/86 i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 3010/95 (Dz.U. L 113 z 15.4.1998, s. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 86 z 20.3.1998, s. 1.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1506/98 z dnia 13 lipca 1998 r. ustanawiające koncesje w formie wspólnotowego kontyngentu taryfowego dla Turcji na rok 1998 w odniesieniu do orzechów laskowych oraz zawieszającym niektóre koncesje (Dz.U. L 200 z 16.7.1998, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Artykuł 8

W celu przestrzegania zobowiązań międzynarodowych oraz jeżeli Rada postanowi zatwierdzić zmiany obecnych warunków szczególnych ustaleń określonych w układzie o stowarzyszeniu lub zawrzeć nowy układ, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 8a w odniesieniu do wynikających stąd zmian przedmiotowego rozporządzenia.”;

2) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 8a

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 9 kwietnia 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w artykule 8, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 8b

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu

rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu gdy, przed upływem terminu na wydanie opinii, zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to co najmniej jedna czwarta członków komitetu.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).“.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 779/98 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje zasady niezbędne do stosowania systemu przywozu w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, pochodzących z Turcji i przywożonych do Unii na podstawie warunków określonych w decyzji nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE-Turcja. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 2a ust. 2.”;

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 2a

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu gdy, przed upływem terminu na wydanie opinii, zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to co najmniej jedna czwarta członków komitetu.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych [rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynków] i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13)."

Artykuł 3

W rozporządzeniu (WE) nr 1506/98 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – znosi środki zawieszenia, o których mowa w art. 2, z chwilą zniesienia barier w preferencyjnym wywozie z Unii do Turcji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3a ust. 2.”;

2) dodaje się artykuł w następującym brzmieniu:

„Artykuł 3a

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu gdy, przed upływem terminu na wydanie opinii, zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to co najmniej jedna czwarta członków komitetu.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13)."

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

Oświadczenie Komisji w sprawie ujednolicenia

Przyjęcie niniejszego rozporządzenia będzie skutkować dużą liczbą zmian odnośnych aktów. Aby zwiększyć czytelność tych aktów, Komisja proponuje możliwie szybko ich ujednolicenie, gdy rozporządzenie zostanie przyjęte, nie później niż dnia 30 września 2014 r.

Oświadczenie Komisji w sprawie aktów delegowanych

W kontekście niniejszego rozporządzenia Komisja przypomina swoje zobowiązane, wyrażone w pkt 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, by udostępniać Parlamentowi wszystkie informacje i dokumentację dotyczącą spotkań z ekspertami krajowymi w ramach swoich prac dotyczących opracowywania aktów delegowanych.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 256/2014**z dnia 26 lutego 2014 r.****w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej, zastępujące rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 617/2010 oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 736/96**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Uzyskanie całościowego obrazu rozwoju inwestycji w infrastrukturę energetyczną w Unii ma kluczowe znaczenie dla rozwoju unijnej polityki energetycznej oraz dla tego, aby Komisja mogła wykonywać swoje zadania w dziedzinie energii. Dostępność regularnie dostarczanych i aktualnych danych oraz informacji powinna umożliwić Komisji przeprowadzenie niezbędnych porównań i ocen oraz zaproponowanie odpowiednich środków na podstawie właściwych danych liczbowych i analiz, w szczególności w odniesieniu do przyszłej równowagi między podażą energii a popytem na nią.
- (2) Krajobraz energetyczny w Unii i poza nią uległ w ostatnich latach znacznym zmianom, co sprawiło, że inwestycje w infrastrukturę energetyczną stały się kluczową kwestią dla zagwarantowania zaopatrzenia Unii w energię, funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz przejścia na niskoemisyjny system energetyczny, które Unia rozpoczęła.
- (3) Nowa sytuacja na rynku energii wymaga znacznych inwestycji w różne rodzaje infrastruktury we wszystkich sektorach energetycznych, a także rozwijania nowych

rodzajów infrastruktury i nowych technologii, które mają być wprowadzane na rynek. Liberalizacja sektora energetycznego oraz dalsza integracja rynku wewnętrznego nadają podmiotom gospodarczym większą rolę w zakresie inwestycji. Jednocześnie nowe wymogi polityki, takie jak cele dotyczące koszyka paliw, spowodują zmiany polityki państw członkowskich w odniesieniu do rozbudowy lub modernizacji infrastruktury energetycznej.

- (4) W tym kontekście należy poświęcić więcej uwagi inwestycjom w infrastrukturę energetyczną w Unii, szczególnie w celu przewidywania problemów, promowania najlepszych praktyk i zapewnienia większej przejrzystości w zakresie przyszłego rozwoju systemu energetycznego Unii.
- (5) Komisja, a w szczególności jej jednostka odpowiedzialna za obserwację rynku energii, powinna zatem dysponować dokładnymi danymi oraz informacjami na temat projektów inwestycyjnych, w tym planów wycofania infrastruktury z eksploatacji, dotyczących najbardziej istotnych elementów systemu energetycznego Unii.
- (6) Dane oraz informacje dotyczące przewidywalnych zmian zdolności w zakresie produkcji, przesyłu i składowania oraz projektów w różnych sektorach energetyki mają duże znaczenie dla Unii i są ważne dla inwestycji w przyszłości. Należy zatem zapewnić, aby Komisja była powiadamiana o projektach inwestycyjnych, w przypadku których prace w zakresie budowy lub wycofywania z eksploatacji już się rozpoczęły lub co do których podjęto już ostateczną decyzję inwestycyjną.
- (7) Na mocy art. 41 i 42 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Traktat Euratom) przedsiębiorstwa mają obowiązek zgłaszania swoich projektów inwestycyjnych. Niezbędne jest uzupełnianie takich informacji, w szczególności o okresowe sprawozdania na temat realizacji projektów inwestycyjnych. Takie dodatkowe obowiązki w zakresie składania sprawozdań nie naruszają przepisów art. 41–44 Traktatu Euratom. Należy jednak w miarę możliwości unikać podwójnego obciążania przedsiębiorstw.
- (8) Aby Komisja dysponowała spójnym obrazem przyszłych zmian w całym systemie energetycznym Unii, niezbędne są zharmonizowane ramy składania sprawozdań w odniesieniu do projektów inwestycyjnych, oparte na aktualnych kategoriach oficjalnych danych oraz informacji przekazywanych przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 z 19.9.2013, s. 153.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 lutego 2014 r.

- (9) W tym celu państwa członkowskie powinny zgłaszać Komisji dane oraz informacje na temat projektów inwestycyjnych w infrastrukturze energetycznej planowanych lub będących w trakcie budowy na ich terytorium dotyczących produkcji, składowania i przesyłu ropy naftowej, gazu ziemnego, energii elektrycznej, w tym energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, energii elektrycznej z węgla kamiennego i węgla brunatnego, oraz kogeneracji energii elektrycznej i ciepła użytkowego, produkcji biopaliw, oraz wychwytywania, przesyłu i składowania dwutlenku węgla. Państwa członkowskie powinny również zgłaszać Komisji dane oraz informacje na temat projektów inwestycyjnych dotyczących gazowych i elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych z państwami trzecimi. Odnosne przedsiębiorstwa powinny podlegać obowiązkowi zgłaszania danemu państwu członkowskiemu takich danych oraz informacji.
- (10) Uwzględniając ramy czasowe projektów inwestycyjnych w sektorze energetycznym, przedkładanie sprawozdań raz na dwa lata powinno być wystarczające.
- (11) Celem uniknięcia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych i zminimalizowania kosztów dla państw członkowskich i przedsiębiorstw, szczególnie małych i średnich przedsiębiorstw, niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać zwolnienie państw członkowskich i przedsiębiorstw z wymogów w zakresie składania sprawozdań, pod warunkiem że równoważne informacje zostały już przekazane Komisji na mocy aktów prawnych Unii w sektorze energetycznym, służących osiągnięciu celów dotyczących konkurencyjnych rynków energii w Unii, trwałości systemu energetycznego Unii oraz bezpieczeństwa dostaw energii do Unii. Należy zatem unikać jakiegokolwiek powielania wymogów w zakresie składania sprawozdań określonych w trzecim pakiecie dotyczącym rynku wewnętrznego w zakresie energii elektrycznej i gazu ziemnego. Aby zmniejszyć obciążenie w zakresie składania sprawozdań, Komisja powinna udzielić państwom członkowskim wsparcia w celu wyjaśnienia, w których przypadkach uznaje ona, że dane lub informacje, które zostały jej wcześniej zgłoszone na mocy innych aktów prawnych, spełniają wymagania niniejszego rozporządzenia.
- (12) Komisja, a w szczególności jej jednostka odpowiedzialna za obserwację rynku energii, powinna mieć możliwość podjęcia wszelkich odpowiednich kroków w celu przetwarzania danych oraz zapewnienia łatwego i bezpiecznego zgłaszania danych, a w szczególności w celu stosowania zintegrowanych narzędzi i procedur informatycznych, które powinny gwarantować poufność danych lub informacji zgłaszanych Komisji.
- (13) Ochronę osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez państwa członkowskie reguluje dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE⁽¹⁾, natomiast ochronę osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez Komisję reguluje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001⁽²⁾. Niniejsze rozporządzenie nie narusza tych przepisów.
- (14) Państwa członkowskie – lub wyznaczone przez nie podmioty – oraz Komisja powinny chronić poufność danych oraz informacji objętych tajemnicą handlową. Dlatego państwa członkowskie lub wyznaczone przez nie podmioty powinny – z wyjątkiem danych i informacji dotyczących transgranicznych projektów przesyłowych – agregować takie dane oraz informacje na szczeblu krajowym przed przekazaniem ich Komisji. Jeżeli jest to wymagane, Komisja powinna następnie agregować te dane w taki sposób, aby uniemożliwić ujawnienie lub wywnioskowanie jakichkolwiek szczegółowych informacji dotyczących poszczególnych przedsiębiorstw lub instalacji.
- (15) Komisja, a w szczególności jej jednostka odpowiedzialna za obserwację rynku energii, powinna zapewniać okresowe międzysektorowe analizy zmian strukturalnych i perspektyw systemu energetycznego Unii, a w razie potrzeby bardziej szczegółowe analizy niektórych aspektów tego systemu energetycznego. Analizy te powinny w szczególności przyczyniać się do poprawy bezpieczeństwa energetycznego poprzez określenie potencjalnych niedoborów w zakresie infrastruktury i inwestycji w celu uzyskania równowagi pomiędzy podażą energii a popytem na nią. Analizy powinny także stanowić wkład w dyskusje na szczeblu Unii na temat infrastruktur energetycznych i dlatego powinny być przekazywane Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz być udostępniane zainteresowanym stronom.
- (16) Małe i średnie przedsiębiorstwa planując swoje inwestycje, będą mogły korzystać z międzysektorowych analiz Komisji oraz danych i informacji publikowanych przez Komisję na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (17) Komisja może korzystać z pomocy ekspertów z państw członkowskich lub innych właściwych ekspertów w celu wypracowania wspólnego rozumienia potencjalnych braków w zakresie infrastruktury i związanego z nimi ryzyka oraz wspierania przejrzystości w odniesieniu do przyszłych zmian, co jest szczególnie istotne dla nowych podmiotów na rynku.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- (18) Niniejsze rozporządzenie powinno zastąpić rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 617/2010⁽¹⁾, którego nieważność stwierdził Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniu 6 września 2012 r.⁽²⁾ i którego skutki miały zostać utrzymane do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia. Tak więc z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia unieważnienie rozporządzenia (UE, Euratom) nr 617/2010 orzeczone przez Trybunał Sprawiedliwości powinno stać się skuteczne. Ponadto rozporządzenie Rady (WE) nr 736/96⁽³⁾, które zostało uchylone unieważnionym rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 617/2010, powinno zostać uchylone niniejszym rozporządzeniem.
- (19) Format i szczegóły techniczne zgłoszenia Komisji danych oraz informacji o projektach inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej są określone w rozporządzeniu Komisji (UE, Euratom) nr 833/2010⁽⁴⁾. Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 833/2010 stosuje się nadal do czasu jego zmiany, która nastąpi po przyjęciu niniejszego rozporządzenia.
- (20) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólne ramy dla zgłaszania Komisji danych oraz informacji na temat projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w sektorach ropy naftowej, gazu ziemnego, energii elektrycznej – w tym energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, energii elektrycznej z węgla kamiennego i węgla brunatnego oraz kogeneracji energii elektrycznej i ciepła użytkowego – a także na temat projektów inwestycyjnych dotyczących produkcji biopaliw oraz wychwytywania, przesyłu i składowania dwutlenku węgla emitowanego przez te sektory.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do tych rodzajów projektów inwestycyjnych wymienionych w załączniku, w przypadku których prace w zakresie budowy lub wycofywania

z eksploatacji już się rozpoczęły lub co do których podjęto już ostateczną decyzję inwestycyjną.

Państwa członkowskie mogą ponadto przekazywać wszelkie dane szacunkowe lub wstępne informacje dotyczące tych rodzajów projektów inwestycyjnych wymienionych w załączniku, w przypadku których zaplanowano rozpoczęcie prac budowlanych w ciągu pięciu lat oraz w przypadku których zaplanowano wycofywanie z eksploatacji w ciągu trzech lat, ale co do których nie podjęto jeszcze ostatecznej decyzji inwestycyjnej.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „infrastruktura” oznacza wszelkie instalacje lub części instalacji związane z produkcją, przesyłem i składowaniem, w tym połączenia międzysystemowe między Unią a państwami trzecimi;
- 2) „projekty inwestycyjne” oznaczają projekty mające na celu:
 - (i) budowę nowej infrastruktury;
 - (ii) przekształcenie, modernizację, zwiększenie lub obniżenie zdolności istniejącej infrastruktury;
 - (iii) częściowe lub całkowite wycofanie z eksploatacji istniejącej infrastruktury;
- 3) „ostateczna decyzja inwestycyjna” oznacza decyzję podjętą na poziomie przedsiębiorstwa, aby ostatecznie przeznaczyć środki na etap inwestycyjny danego projektu;
- 4) „etap inwestycyjny” oznacza etap, w którym ma miejsce budowa lub wycofywanie z eksploatacji i ponoszone są koszty kapitałowe; etap inwestycyjny nie obejmuje etapu planowania;
- 5) „etap planowania” oznacza etap, w którym przygotowuje się realizację projektu i który obejmuje, w stosownych przypadkach, ocenę wykonalności, badania przygotowawcze i techniczne, uzyskanie koncesji i zezwoleń i w którym ponoszone są koszty kapitałowe;
- 6) „projekty inwestycyjne w trakcie budowy” oznaczają projekty inwestycyjne, których budowa się rozpoczęła i w odniesieniu do których ponoszone są koszty kapitałowe;
- 7) „wycofanie z eksploatacji” oznacza etap, w którym infrastruktura zostaje na stałe wycofana z eksploatacji;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 617/2010 z dnia 24 czerwca 2010 r. w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 736/96 (Dz.U. L 180 z 15.7.2010, s. 7).

⁽²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2012 r. w sprawie C-490/10 Parlament przeciwko Radzie (Zb.Orz. 2012, s. I-0000).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 736/96 z dnia 22 kwietnia 1996 r. w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych stanowiących przedmiot zainteresowania Wspólnoty w sektorach ropy naftowej, gazu ziemnego i energii elektrycznej (Dz.U. L 102 z 25.4.1996, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE, Euratom) nr 833/2010 z dnia 21 września 2010 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 617/2010 w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej (Dz.U. L 248 z 22.9.2010, s. 36).

- 8) „produkcja” oznacza wytwarzanie energii elektrycznej oraz przetwarzanie paliw, w tym biopaliw;
- 9) „przesył” oznacza transport źródeł energii lub produktów lub dwutlenku węgla poprzez sieć, a w szczególności poprzez:
- (i) rurociągi inne niż sieci gazociągów kopalnianych i inne niż część gazociągów wykorzystywana przede wszystkim w ramach dystrybucji lokalnej; lub
 - (ii) połączone systemy najwyższego napięcia i wysokiego napięcia, inne niż systemy wykorzystywane przede wszystkim w ramach dystrybucji lokalnej;
- 10) „wychwytywanie” oznacza proces wychwytywania dwutlenku węgla z instalacji przemysłowych w celu składowania go;
- 11) „składowanie” oznacza stałe lub czasowe magazynowanie energii lub źródeł energii w obiektach naziemnych lub podziemnych lub w składowiskach geologicznych lub hermetyczne przechowywanie dwutlenku węgla w podziemnych formacjach geologicznych;
- 12) „przedsiębiorstwo” oznacza każdą osobę fizyczną lub osobę prawną ustanowioną na podstawie prawa prywatnego lub publicznego, która podejmuje decyzje dotyczące projektów inwestycyjnych lub realizuje projekty inwestycyjne;
- 13) „źródła energii” oznaczają:
- (i) źródła energii pierwotnej, takie jak ropa naftowa, gaz ziemny lub węgiel;
 - (ii) źródła energii przetworzonej, takie jak energia elektryczna;
 - (iii) odnawialne źródła energii, w tym energię hydroelektryczną, energię pozyskiwaną z biomasy lub biogazu, energię wiatrową, energię słoneczną, energię pływów, fal oraz energię geotermiczną; oraz
 - (iv) produkty energetyczne, takie jak produkty rafinacji ropy naftowej i biopaliwa;

- 14) „organ specjalny” oznacza organ, któremu na mocy aktu prawnego Unii w sektorze energetycznym powierzono przygotowanie i przyjęcie ogólnounijnych wieloletnich planów rozwoju sieci oraz planów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej, taki jak europejska sieć operatorów systemów przesyłowych energii elektrycznej („ENTSO-E”), o której mowa w art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 ⁽¹⁾ oraz europejska sieć operatorów systemów przesyłowych gazu

(„ENTSO-G”), o której mowa w art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 ⁽²⁾;

- 15) „dane zagregowane” oznaczają dane zgromadzone na poziomie jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby.

Artykuł 3

Zgłaszanie danych

1. Państwa członkowskie lub podmioty wyznaczone przez nie do tego zadania zestawiają wszystkie dane oraz informacje wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia od dnia 1 stycznia 2015 r., a następnie co dwa lata, utrzymując proporcjonalny stopień obciążeń związanych ze zbieraniem i zgłaszaniem danych oraz informacji.

Zgłaszają one Komisji dane oraz istotne informacje dotyczące projektów, określone w niniejszym rozporządzeniu, w 2015 r., będącym pierwszym rokiem sprawozdawczym, a następnie co dwa lata. Zgłoszenie to jest dokonywane w formie zagregowanej, z wyjątkiem danych oraz istotnych informacji dotyczących transgranicznych projektów przesyłowych.

Państwa członkowskie lub wyznaczone przez nie podmioty zgłaszają dane zagregowane oraz istotne informacje dotyczące projektów do dnia 31 lipca danego roku sprawozdawczego.

2. Państwa członkowskie lub wyznaczone przez nie podmioty są zwolnione z obowiązków określonych w ust. 1, pod warunkiem że – i w takim zakresie, w jakim – na mocy aktów prawnych Unii w sektorze energetycznym lub Traktatu Euratom:

- a) dane państwo członkowskie lub wyznaczony przez nie podmiot zgłosiły już Komisji dane lub informacje równoważne z danymi oraz informacjami wymaganymi na mocy niniejszego rozporządzenia oraz wskazały datę tego zgłoszenia i właściwy akt prawny; lub
- b) przygotowanie wieloletniego planu inwestycyjnego dotyczącego infrastruktury energetycznej na poziomie Unii powierzone jest organowi specjalnemu, który gromadzi do tego celu dane oraz informacje równoważne z danymi oraz informacjami wymaganymi na mocy niniejszego rozporządzenia. W takim przypadku do celów niniejszego rozporządzenia organ specjalny zgłasza Komisji wszystkie istotne dane oraz informacje.

Artykuł 4

Źródła danych

W terminie do dnia 1 czerwca każdego roku sprawozdawczego dane przedsiębiorstwa zgłaszają dane lub informacje, o których mowa w art. 3, państwom członkowskim, na których terytorium planują realizację projektów inwestycyjnych, lub wyznaczonym przez nie podmiotom. Zgłoszone dane lub informacje odpowiadają stanowi projektów inwestycyjnych na dzień 31 marca odpowiedniego roku sprawozdawczego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 15).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 36).

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do przedsiębiorstw, w odniesieniu do których dane państwo członkowskie podejmuje decyzję o wykorzystaniu innych środków przekazywania Komisji danych lub informacji, o których mowa w art. 3, pod warunkiem że przekazywane dane lub informacje są porównywalne.

Artykuł 5

Treść zgłoszenia

1. W odniesieniu do rodzajów projektów inwestycyjnych wymienionych w załączniku, w zgłoszeniu przewidzianym w art. 3 określa się w stosownych przypadkach:

- a) wielkość zdolności na etapie planowania lub budowy;
- b) rodzaj i główne parametry infrastruktury lub zdolności na etapie planowania lub budowy, w tym, w stosownych przypadkach, lokalizację transgranicznych projektów przesyłowych;
- c) przewidywany rok oddania do eksploatacji;
- d) rodzaj wykorzystywanych źródeł energii;
- e) instalacje zdolne do reagowania na kryzysy związane z bezpieczeństwem dostaw, takie jak urządzenia umożliwiające przesył w dwie strony lub przejście na inny rodzaj paliwa; oraz
- f) urządzenia w ramach systemów wychwytywania dwutlenku węgla lub instalacje mechanizmów wychwytywania i składowania dwutlenku węgla.

2. W odniesieniu do każdego proponowanego wycofania zdolności z eksploatacji, w zgłoszeniu przewidzianym w art. 3 określa się:

- a) rodzaj i zdolność danej infrastruktury; oraz
- b) przewidywany rok wycofania z eksploatacji.

3. Każde zgłoszenie na mocy art. 3 obejmuje w stosownych przypadkach:

- a) całkowitą wielkość zainstalowanych zdolności produkcyjnych, przesyłowych i składowania, które są dostępne na początku danego roku sprawozdawczego lub które zostają wyłączone na okres przekraczający trzy lata; oraz
- b) odpowiednie informacje dotyczące opóźnień lub przeszkód w realizacji projektu inwestycyjnego, jeśli państwa członkowskie, wyznaczone przez nie podmioty lub właściwy organ specjalny posiadają takie informacje.

Artykuł 6

Jakość i jawność danych

1. Państwa członkowskie, wyznaczone przez nie podmioty lub, w stosownych przypadkach, organy specjalne dążą do zapewnienia jakości, istotności, dokładności, jednoznaczności, terminowego przekazania i spójności danych oraz informacji zgłaszanych Komisji.

W przypadku gdy zgłoszenia dokonywane są przez organy specjalne zgłaszane dane oraz informacje mogą być opatrzone odpowiednimi uwagami państw członkowskich.

2. Komisja może opublikować dane zagregowane oraz informacje przekazane na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w ramach analiz, o których mowa w art. 10 ust. 3, pod warunkiem że żadne szczegółowe informacje dotyczące poszczególnych przedsiębiorstw i instalacji nie są ujawniane ani nie można ich wywnioskować.

3. Państwa członkowskie, wyznaczone przez nie podmioty lub Komisja chronią, każde w swoim zakresie, poufność danych oraz informacji objętych tajemnicą handlową znajdujących się w ich posiadaniu.

Artykuł 7

Przepisy wykonawcze

W granicach określonych niniejszym rozporządzeniem do dnia 10 czerwca 2014 r. Komisja przyjmuje przepisy niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia, dotyczące formatu i innych technicznych szczegółów zgłoszenia danych oraz informacji, o których mowa w art. 3 i 5. Do tego czasu stosuje się nadal rozporządzenie (UE, Euratom) nr 833/2010.

Artykuł 8

Przetwarzanie danych

Komisja jest odpowiedzialna za opracowanie, hosting, utrzymanie zasobów informatycznych i zarządzanie zasobami informatycznymi, które są potrzebne do odbierania, przechowywania i przetwarzania wszelkich danych oraz informacji dotyczących infrastruktury energetycznej zgłaszanych jej na mocy niniejszego rozporządzenia.

Komisja zapewnia również, by zasoby informatyczne, o których mowa w akapicie pierwszym, gwarantowały poufność danych lub informacji zgłaszanych jej na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 9

Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych

Niniejsze rozporządzenie nie narusza prawa Unii, a w szczególności nie zmienia obowiązków państw członkowskich w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, ustanowionych w dyrektywie 95/46/WE, ani obowiązków ciążących na instytucjach i organach Unii na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 w odniesieniu do przetwarzania przez te instytucje i organy danych osobowych w ramach wykonywania swoich obowiązków.

Artykuł 10

Monitorowanie i składanie sprawozdań

1. W oparciu o przekazane dane oraz informacje i, w stosownych przypadkach, w oparciu o wszelkie inne źródła danych, w tym dane zakupione przez Komisję, i uwzględniając odpowiednie analizy, takie jak wieloletnie plany rozwoju sieci gazowych i energoelektrycznych, Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz publikuje raz na dwa lata międzysektorową analizę zmian strukturalnych i perspektyw systemu energetycznego Unii. Analiza ta ma w szczególności na celu:

- a) określenie potencjalnych przyszłych luk między popytem na energię a jej podażą, które mają znaczenie dla polityki energetycznej Unii, w tym dla funkcjonowania rynku wewnętrznego energii, z naciskiem na ewentualne przyszłe niedostatki i wady w infrastrukturze produkcji i przesyłu;
- b) określenie przeszkód dla inwestycji oraz promowanie najlepszych praktyk w celu usunięcia tych przeszkód; oraz
- c) zapewnienie większej przejrzystości dla uczestników rynku i ewentualnych nowych podmiotów na rynku.

W oparciu o te dane oraz informacje Komisja może również przygotowywać wszelkie specjalne analizy, które uzna za niezbędne lub właściwe.

2. Przy opracowywaniu analiz, o których mowa w ust. 1, Komisja może korzystać z pomocy ekspertów z państw członkowskich lub wszelkich innych ekspertów, stowarzyszeń branżowych mających specjalne kompetencje w danej dziedzinie.

Komisja zapewnia wszystkim państwom członkowskim możliwość zgłoszenia uwag do projektów analiz.

3. Komisja omawia analizy z zainteresowanymi stronami, takimi jak ENTSO-E, ENTSO-G, Grupa Koordynacyjna ds. Gazu, Grupa Koordynacyjna ds. Energii Elektrycznej i Grupa Koordynacyjna ds. Ropy Naftowej.

Artykuł 11

Przegląd

Do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja dokonuje przeglądu wykonania niniejszego rozporządzenia i przedstawia sprawozdanie

w sprawie wyników tego przeglądu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W przeglądzie tym Komisja analizuje między innymi:

- a) ewentualne rozszerzenie zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, aby objąć nim:
 - (i) wydobywanie gazu, ropy naftowej i węgla;
 - (ii) terminale sprężonego gazu ziemnego;
 - (iii) dodatkowe rodzaje składowania energii elektrycznej; oraz
- b) kwestię możliwości obniżenia progów dla instalacji energii odnawialnej.

Przy analizie tych opcji Komisja bierze pod uwagę potrzebę zachowania równowagi pomiędzy zwiększonym obciążeniem administracyjnym oraz korzyściami płynącymi z uzyskania dodatkowych informacji.

Artykuł 12

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 736/96 traci moc z dniem 9 kwietnia 2014 r.

Artykuł 13

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

PROJEKTY INWESTYCYJNE

1. ROPA NAFTOWA

1.1. Rafinacja

- zakłady destylacyjne o zdolności co najmniej 1 mln ton rocznie,
- zwiększenie zdolności destylacji do ponad 1 mln ton rocznie,
- zakłady reformingu/krakingu o minimalnej zdolności 500 ton dziennie,
- zakłady odsiarczania dla pozostałościowych olejów opałowych/olejów gazowych/surowców energetycznych/innych produktów naftowych.

Z wyłączeniem zakładów chemicznych, które nie wytwarzają oleju opałowego ani paliw silnikowych lub wytwarzają je wyłącznie w formie produktów ubocznych.

1.2. Przesył

- rurociągi ropy naftowej o zdolności co najmniej 3 mln ton metrycznych rocznie oraz rozbudowa lub przedłużenie tego rodzaju rurociągów mających długość co najmniej 30 km,
- rurociągi produktów naftowych o zdolności co najmniej 1,5 mln ton rocznie oraz rozbudowa lub przedłużenie tego rodzaju rurociągów mających długość co najmniej 30 km,
- rurociągi stanowiące istotne połączenia w krajowych lub międzynarodowych sieciach połączonych międzysystemowo oraz rurociągi i projekty stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania określone w wytycznych ustanowionych na mocy art. 171 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”).

Z wyłączeniem rurociągów o przeznaczeniu wojskowym oraz rurociągów zasilających zakłady niewchodzące w zakres pkt 1.1.

1.3. Składowanie

- instalacje składowania ropy naftowej i produktów naftowych (instalacje o pojemności co najmniej 150 000 m³ lub, w przypadku zbiorników, o pojemności co najmniej 100 000 m³).

Z wyłączeniem zbiorników o przeznaczeniu wojskowym oraz zbiorników zasilających zakłady niewchodzące w zakres pkt 1.1.

2. GAZ

2.1. Przesył

- rurociągi do przesyłu gazu, w tym gazu ziemnego i biogazu, które tworzą sieć składającą się głównie z gazociągów wysokociśnieniowych, wyłączając gazociągi tworzące sieć gazociągów kopalnianych i wyłączając część wysokociśnieniowych gazociągów używanych głównie w ramach dystrybucji lokalnej gazu ziemnego,
- „rurociągi i projekty stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania” określone w wytycznych ustanowionych na mocy art. 171 TFUE.

2.2. Terminale skroplonego gazu ziemnego (LNG)

- terminale użytkowane w imporcie LNG mające zdolność regazyfikacyjną co najmniej 1 miliarda m³ rocznie.

2.3. Składowanie

- instalacje składowania połączone z rurociągami przesyłowymi, o których mowa w pkt 2.1.

Z wyłączeniem gazociągów, terminali i instalacji o przeznaczeniu wojskowym oraz zasilających zakłady chemiczne, które nie wytwarzają produktów energetycznych lub wytwarzają je wyłącznie w formie produktów ubocznych.

3. ENERGIA ELEKTRYCZNA

3.1. Produkcja

- elektrownie ciepłne i elektrownie jądrowe (generatory o mocy co najmniej 100 MWe),
- instalacje wytwórcze na biomasę/biopłyny/odpady (o mocy co najmniej 20 MW),
- elektrownie wytwarzające energię elektryczną i ciepło użytkowe w procesie kogeneracji (instalacje o mocy elektrycznej co najmniej 20 MW),
- elektrownie wodne (instalacje o mocy co najmniej 30 MW),
- farmy wiatrowe o mocy co najmniej 20 MW,
- instalacje wykorzystujące technologie skoncentrowanej energii słonecznej i geotermiczne (o mocy co najmniej 20 MW),
- instalacje fotowoltaiczne (o mocy co najmniej 10 MW).

3.2. Przesył

- napowietrzne linie przesyłowe, jeśli zostały zaprojektowane na napięcie powszechnie używane na szczeblu krajowym do połączeń międzysystemowych i pod warunkiem że zostały zaprojektowane na napięcie co najmniej 220 kV,
- podziemne i podmorskie kable przesyłowe, jeśli zostały zaprojektowane na napięcie co najmniej 150 kV,
- projekty stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania określone w wytycznych ustanowionych na mocy art. 171 TFUE.

4. BIOPALIWA

4.1. Produkcja

- instalacje, które mogą produkować lub rafinować biopaliwa (instalacje o zdolności co najmniej 50 000 ton/rok).

5. DWUTLENEK WĘGLA

5.1. Przesył

- rurociągi dwutlenku węgla związane z instalacjami wytwórczymi, o których mowa w pkt 1.1 i pkt 3.1.

5.2. Składowanie

- instalacje składowania (obiekt lub kompleks składowania o zdolności co najmniej 100 kt).

Z wyłączeniem instalacji składowania przeznaczonych do celów badań i rozwoju technologicznego.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 257/2014**z dnia 26 lutego 2014 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2368/2002 w odniesieniu do włączenia Grenlandii do systemu certyfikacji Procesu Kimberley**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2368/2002 ⁽²⁾ ustanawia wspólnotowy system certyfikacji oraz kontroli przywozu i wywozu surowca diamentowego dla celów wprowadzenia w życie systemu certyfikacji Procesu Kimberley.

(2) Grenlandia nie jest częścią terytorium Unii, niemniej jednak znajduje się w wykazie krajów i terytoriów zamorskich zawartym w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zgodnie z art. 198 TFUE celem stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Unią jest promowanie rozwoju gospodarczego i społecznego krajów i terytoriów zamorskich oraz ustanowienie ścisłych stosunków gospodarczych między nimi a Unią jako całością.

(3) Decyzja Rady 2014/136/UE ⁽³⁾ określa przepisy i procedury umożliwiające Grenlandii uczestnictwo w systemie certyfikacji Procesu Kimberley dla handlu surowcem diamentowym poprzez jej współpracę z Unią. Taka

współpraca pogłębiłaby stosunki gospodarcze między sektorem produkcji diamentów Unii i Grenlandii, w szczególności umożliwiłaby Grenlandii prowadzenie wywozu surowca diamentowego zaopatrzonego w świadectwa UE wydane dla celów systemu certyfikacji, przyczyniającego się do rozwoju gospodarczego Grenlandii.

(4) Należy zmienić rozporządzenie (WE) nr 2368/2002 w celu wprowadzenia decyzji 2014/136/UE w życie oraz w szczególności umożliwienia włączenia Grenlandii do systemu certyfikacji.

(5) W związku z tym Grenlandia nie będzie mogła przyjmować przywozu lub wywozu surowca diamentowego do lub spoza terytorium Unii bez ważnego certyfikatu. Zmiany zawarte w niniejszym rozporządzeniu umożliwią wywóz surowca diamentowego z Grenlandii do państw trzecich, o ile wywożony towar będzie zaopatrzony w świadectwo UE.

(6) Ponadto, oprócz już obowiązującego wymogu przedstawienia dowodu poświadczającego, że przywozu danego surowca diamentowego do Unii dokonano zgodnie z prawem, należy wprowadzić wymóg alternatywny dotyczący diamentów wykopanych lub wydobytych w Grenlandii, których nigdy wcześniej nie poddawano wywozowi, w szczególności dotyczący dowodu poświadczającego taki stan rzeczy.

(7) Ponadto należy wprowadzić zmiany do szczegółowych uzgodnień dotyczących przekazywania surowca diamentowego organom Unii do weryfikacji, rozszerzając na Grenlandię zakres specjalnych przepisów dotyczących tranzytu, umożliwiając udział Grenlandii w pracach Komitetu do spraw wykonania rozporządzenia (WE) nr 2368/2002, uczestnictwo Grenlandii w procesie Kimberley oraz współpracę z państwami członkowskimi za pośrednictwem Komisji.

(8) Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do rozporządzenia (WE) nr 2368/2002,

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 lutego 2014 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2368/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. wprowadzające w życie system certyfikacji Procesu Kimberley dla handlu międzynarodowego surowcem diamentowym (Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 28).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2014/136/UE z dnia 20 lutego 2014 r. określająca zasady i procedury umożliwiające udział Grenlandii w systemie certyfikacji Procesu Kimberley (zob. s. 99 niniejszego Dziennika Urzędowego).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2368/2002 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia unijny system certyfikacji oraz kontrole przywozu i wywozu surowca diamentowego do celów wprowadzenia w życie systemu certyfikacji Procesu Kimberley.

Do celów systemu certyfikacji terytorium Unii i Grenlandii uznaje się za jeden obszar bez granic wewnętrznych.

Niniejsze rozporządzenie nie ogranicza ani nie zastępuje jakiegokolwiek obowiązującego prawa odnoszącego się do formalności celnych i kontroli.”;

2) w art. 3 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Przywóz surowca diamentowego na terytorium Wspólnoty (*) lub Grenlandii jest zakazany, chyba że spełnione są wszystkie poniższe warunki:

(*) Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wprowadził pewne zmiany dotyczące terminologii, takie jak zastąpienie „Wspólnoty” „Unią”.”;

3) art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pojemniki i odpowiednie certyfikaty są przedkładane do weryfikacji razem i najszybciej, jak to jest możliwe, organowi Wspólnoty albo w państwie członkowskim, do którego je przywieziono, albo w państwie członkowskim, do którego są przeznaczone, jak wskazano w załączonych dokumentach. Pojemniki przeznaczone do Grenlandii przedstawia się do weryfikacji jednemu z organów Wspólnoty albo w państwie członkowskim, do którego je przywieziono, albo w jednym z pozostałych państw członkowskich, w którym ustanowiono organ Wspólnoty.”;

4) art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja zasięga opinii uczestników w sprawie praktycznych uzgodnień dotyczących przedłożenia właściwemu organowi dokonującego wywozu uczestnika, który potwierdził świadectwo, potwierdzenia przywozu na terytorium Wspólnoty lub Grenlandii.”;

5) w art. 11 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Wywóz z terytorium Wspólnoty lub z Grenlandii surowca diamentowego jest zakazany, chyba że obydwie następujące warunki są spełnione.”;

6) art. 12 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) eksporter dostarczył rozstrzygający dowód, że:

(i) surowiec diamentowy, dla którego wymagane jest świadectwo, został legalnie przywieziony, zgodnie z art. 3; lub

(ii) surowiec diamentowy, dla którego wymagane jest świadectwo, został wykopany lub wydobyty w Grenlandii, w przypadku gdy dany surowiec diamentowy nie był wcześniej wywożony do uczestnika innego niż Unia.”;

7) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Art. 4, 11, 12 i 14 nie mają zastosowania do surowca diamentowego, który jest wprowadzany na terytorium Wspólnoty lub Grenlandii wyłącznie do celów tranzytu do uczestnika spoza tych terytoriów, pod warunkiem że ani oryginalny pojemnik, w którym surowiec diamentowy jest transportowany, ani oryginalny załączony certyfikat wydany przez właściwy organ uczestnika nie były naruszone przy wprowadzeniu na terytorium Wspólnoty lub Grenlandii i przy opuszczaniu go, a cel tranzytowy jest wyraźnie poświadczony załączonym certyfikatem.”;

8) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Unia, włącznie z Grenlandią, jest uczestnikiem systemu certyfikacji PK.

2. Komisja, która reprezentuje Unię, włącznie z Grenlandią, w systemie certyfikacji PK, zmierza do zapewnienia optymalnego wprowadzenia w życie systemu certyfikacji PK, w szczególności poprzez współpracę z uczestnikami. W tym celu Komisja, w szczególności, wymienia informacje z uczestnikami o handlu międzynarodowym surowcem diamentowym oraz, w miarę potrzeby, współpracuje w działaniach monitorujących i w rozstrzyganiu wszelkich sporów, które mogą zaistnieć.”;

9) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Komitety, o którym mowa w art. 22, może zbadać każdą kwestię dotyczącą stosowania niniejszego rozporządzenia. Takie kwestie mogą być wnoszone albo przez przewodniczącego, albo przez przedstawiciela państwa członkowskiego lub Grenlandii.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/26/UE

z dnia 26 lutego 2014 r.

w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 50 ust. 1, art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywy unijne przyjęte w dziedzinie praw autorskich i praw pokrewnych zapewniają już wysoki poziom ochrony podmiotów uprawnionych, a tym samym ramy, w których może następować eksploatacja treści chronionych tymi prawami. Dyrektywy te przyczyniają się do rozwoju i zachowania twórczości. Na rynku wewnętrznym, na którym konkurencja nie jest zakłócona, ochrona innowacji i twórczości intelektualnej sprzyja również inwestowaniu w innowacyjne usługi i produkty.
- (2) Rozpowszechnianie treści chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi, w tym książek, produkcji audiowizualnych i nagrań muzycznych, oraz związanych z nimi usług, wymaga uzyskania licencji obejmujących te prawa od różnych podmiotów praw autorskich i praw pokrewnych, takich jak twórcy, artyści wykonawcy, producenci i wydawcy. Zwykle w gestii podmiotu uprawnionego pozostaje wybór między samodzielnym a zbiorowym zarządzaniem przysługującymi mu prawami, chyba że państwa członkowskie postanowią inaczej, zgodnie z prawem Unii oraz międzynarodowymi zobowiązaniami Unii i państw członkowskich. Zarządzanie prawami autorskimi i prawami pokrewnymi obejmuje udzielanie licencji użytkownikom, kontrolowanie użytkowników, monitorowanie korzystania z praw, egzekwowanie praw autorskich i praw pokrewnych, pobieranie przychodów z praw z tytułu ich eksploatacji oraz podział między podmiotami uprawnionymi należnych im kwot. Organizacje zbiorowego zarządzania umożliwiają

podmiotom uprawnionym uzyskanie wynagrodzenia z tytułu korzystania z ich utworów w przypadkach, w których podmioty te nie byłyby same w stanie kontrolować tego wykorzystania lub egzekwować należnych im wynagrodzeń, w tym na rynkach zagranicznych.

- (3) Art. 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) wymaga, aby Unia uwzględniała w swoim działaniu różnorodność kulturową oraz przyczyniała się do rozkwitu kultur państw członkowskich, w poszanowaniu ich różnorodności narodowej i regionalnej, równocześnie podkreślając znaczenie wspólnego dziedzictwa kulturowego. Organizacje zbiorowego zarządzania pełnią i powinny nadal pełnić ważną rolę w propagowaniu różnorodności ekspresji kulturalnej, zarówno poprzez umożliwienie wejścia na rynek najmniejszym i mniej popularnym repertuariom, jak i świadczenie usług o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym swoim podmiotom uprawnionym oraz odbiorcom.
- (4) Reprezentując podmioty uprawnione mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w innych państwach członkowskich oraz udzielając licencji użytkownikom mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w innych państwach członkowskich, organizacje zbiorowego zarządzania z siedzibą w Unii powinny mieć możliwość korzystania ze swobód przewidzianych w Traktatach.
- (5) Istnieją znaczące różnice w krajowych przepisach regulujących funkcjonowanie organizacji zbiorowego zarządzania, zwłaszcza w odniesieniu do ich przejrzystości i odpowiedzialności wobec swoich członków i podmiotów uprawnionych. Doprowadziło to w wielu przypadkach do trudności, w szczególności dla zagranicznych podmiotów uprawnionych, gdy starały się wykonywać przysługujące im prawa, oraz do nieefektywnego zarządzania finansowego pobranymi przychodami. Problemy związane z funkcjonowaniem organizacji zbiorowego zarządzania prowadzą do niewydolności w eksploatacji praw autorskich i praw pokrewnych na rynku wewnętrznym, ze szkodą dla członków organizacji zbiorowego zarządzania, podmiotów uprawnionych i użytkowników.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s. 104.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 lutego 2014 r.

- (6) Potrzebę usprawnienia funkcjonowania organizacji zbiorowego zarządzania stwierdzono już w zaleceniu Komisji 2005/737/WE⁽¹⁾. Zalecenie to określa szereg zasad, takich jak swoboda wyboru przez podmioty uprawnione organizacji zbiorowego zarządzania, równe traktowanie poszczególnych kategorii podmiotów uprawnionych oraz sprawiedliwy podział należności licencyjnych. Wezwano w nim także organizacje zbiorowego zarządzania do udostępniania użytkownikom wystarczająco dokładnych informacji na temat stawek wynagrodzeń i repertuaru przed podjęciem negocjacji między nimi. Zawarto w nim również zalecenia dotyczące odpowiedzialności, reprezentacji podmiotów uprawnionych w organach decyzyjnych organizacji zbiorowego zarządzania oraz rozstrzygania sporów. Do zalecenia stosowano się jednak w zróżnicowanym stopniu.
- (7) Ochrona interesów członków organizacji zbiorowego zarządzania, podmiotów uprawnionych oraz osób trzecich wymaga koordynacji przepisów państw członkowskich dotyczących zarządzania prawami autorskimi oraz mechanizmów udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* w celu zapewnienia równoważnych gwarancji w całej Unii. Z tego też względu podstawę prawną niniejszej dyrektywy powinien stanowić art. 50 ust. 1 TFUE.
- (8) Celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie koordynacji krajowych przepisów dotyczących warunków podejmowania działalności w zakresie zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi przez organizacje zbiorowego zarządzania, sposobów zarządzania tymi organizacjami oraz ram nadzoru nad nimi, a zatem jej podstawę prawną powinien stanowić również art. 53 ust. 1 TFUE. Ponadto, ponieważ dotyczy sektora, w którym usługi są świadczone w całej Unii, podstawę prawną niniejszej dyrektywy powinien stanowić art. 62 TFUE.
- (9) Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie wymogów mających zastosowanie do organizacji zbiorowego zarządzania, aby zapewnić wysoki poziom zarządzania, zarządzania finansowego, przejrzystości i sprawozdawczości. Nie powinno to jednak uniemożliwiać państwom członkowskim utrzymywania lub wprowadzania w odniesieniu do organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę na ich terytorium bardziej rygorystycznych norm niż określone w tytule II niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że takie bardziej rygorystyczne normy są zgodne z prawem Unii.
- (10) Żadne przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny uniemożliwiać stosowania przez państwo członkowskie takich samych lub podobnych przepisów do organizacji zbiorowego zarządzania, które mają siedzibę poza Unią, lecz działają w tym państwie członkowskim.
- (11) Żadne przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny uniemożliwiać organizacjom zbiorowego zarządzania zawierania umów o reprezentacji z innymi organizacjami zbiorowego zarządzania – zgodnie z zasadami konkurencji ustanowionymi w art. 101 i 102 TFUE – w zakresie zarządzania prawami, aby ułatwić, usprawnić i uprościć procedury przyznawania licencji użytkownikom, w tym do celów wystawiania jednej faktury, na równych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach, oraz aby udzielać licencji wieloterytorialnych także w innych dziedzinach niż te, o których mowa w tytule III niniejszej dyrektywy.
- (12) Niniejsza dyrektywa, chociaż ma zastosowanie do wszystkich organizacji zbiorowego zarządzania, z wyjątkiem tytułu III, który ma zastosowanie jedynie do organizacji zbiorowego zarządzania zarządzających prawami autorskimi do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* na więcej niż jednym terytorium, nie narusza ustaleń dotyczących zarządzania prawami w państwach członkowskich, takich jak samodzielne zarządzanie, rozszerzony skutek umowy między reprezentacyjną organizacją zbiorowego zarządzania a użytkownikiem, tj. rozszerzone zbiorowe licencje, obowiązkowe zbiorowe zarządzanie, prawne domniemanie reprezentacji i przeniesienie praw na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania.
- (13) Niniejsza dyrektywa nie narusza możliwości określenia przez państwa członkowskie – na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub innego szczególnego mechanizmu służącego temu celowi – uczciwej kompensaty na rzecz podmiotów uprawnionych z tytułu wyjątków lub ograniczeń w odniesieniu do prawa do zwielokrotniania przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE⁽²⁾ oraz wynagrodzenia podmiotów uprawnionych z tytułu odstępstw od wyłącznego prawa publicznego użyczenia przewidzianych w dyrektywie 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, mających zastosowanie na ich terytorium, a także określenia warunków mających zastosowanie do ich pobierania.
- (14) Niniejsza dyrektywa nie wymaga od organizacji zbiorowego zarządzania przyjęcia określonej formy prawnej. W praktyce organizacje te działają w różnych formach prawnych, takich jak stowarzyszenia, spółdzielnie czy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, które są kontrolowane przez podmioty praw autorskich i praw pokrewnych lub które do tych podmiotów należą, bądź przez podmioty reprezentujące takie podmioty uprawnione. W niektórych wyjątkowych przypadkach, ze

(1) Zalecenie Komisji 2005/737/WE z dnia 18 maja 2005 r. w sprawie transgranicznego zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi w odniesieniu do legalnych usług muzycznych online (Dz.U. L 276 z 21.10.2005, s. 54).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10).

(3) Dyrektywa 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 28).

względem na formę prawną organizacji zbiorowego zarządzania, nie występuje jednak własności lub kontroli. Jest tak na przykład w przypadku fundacji, które nie mają członków. Pomimo tego przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zastosowanie także do tych organizacji. Podobnie państwa członkowskie powinny przyjąć odpowiednie środki w celu zapobiegania obchodzeniu obowiązków w ramach niniejszej dyrektywy poprzez wybór formy prawnej. Należy odnotować, że podmioty, które reprezentują podmioty uprawnione i które są członkami organizacji zbiorowego zarządzania mogą same być innymi organizacjami zbiorowego zarządzania, stowarzyszeniami podmiotów uprawnionych, związkami lub innymi organizacjami.

- (15) Podmioty uprawnione powinny mieć swobodę powierzenia zarządzania przysługującymi im prawami niezależnym podmiotom zarządzającym. Takie niezależne podmioty zarządzające są podmiotami handlowymi, które różnią się od organizacji zbiorowego zarządzania między innymi dlatego, że nie należą do podmiotów uprawnionych ani nie podlegają ich kontroli. Jednak w zakresie, w jakim te niezależne podmioty zarządzające prowadzą taką samą działalność jak organizacje zbiorowego zarządzania, są one zobowiązane do udzielania określonych informacji podmiotom uprawnionym, które reprezentują, organizacjom zbiorowego zarządzania, użytkownikom i odbiorcom.
- (16) Producenci audiowizualni, producenci nagrań i nadawcy udzielają licencji na swoje własne prawa, w niektórych przypadkach wraz z prawami, które przenieśli na nich na przykład wykonawcy, na podstawie indywidualnie wynegocjowanych umów, oraz działają we własnym interesie. Wydawcy książek, firmy fonograficzne czy wydawcy gazet udzielają licencji na prawa, które zostały przeniesione na ich rzecz na podstawie indywidualnie wynegocjowanych umów, oraz działają we własnym interesie. W związku z tym nie należy uznawać producentów audiowizualnych, producentów nagrań, nadawców ani wydawców za „niezależne podmioty zarządzające”. Ponadto zarządcy i agenci autorów i wykonawców działający jako pośrednicy i przedstawiciele podmiotów uprawnionych w stosunkach z organizacjami zbiorowego zarządzania nie powinni być uważani za „niezależne podmioty zarządzające”, ponieważ nie zarządzają prawami w odniesieniu do ustalania stawek wynagrodzeń, udzielania licencji czy pobierania opłat od użytkowników.
- (17) Organizacje zbiorowego zarządzania powinny mieć swobodę zlecania podmiotom zależnym lub innym podmiotom kontrolowanym przez te organizacje niektórych zadań wchodzących w zakres ich działalności, takich jak wystawianie faktur użytkownikom czy podział między podmioty uprawnione należnych im kwot. W takich przypadkach przepisy niniejszej dyrektywy, które miałyby zastosowanie, gdyby dane zadanie było wykonywane bezpośrednio przez organizację zbiorowego zarządzania, powinny mieć zastosowanie do działalności podmiotów zależnych lub innych podmiotów.
- (18) W celu zapewnienia, aby podmioty praw autorskich i praw pokrewnych mogły w pełni korzystać z rynku wewnętrznego w przypadku, gdy przysługujące im prawa są przedmiotem zbiorowego zarządu, oraz aby ich swoboda w wykonywaniu przysługujących im praw nie była bezpodstawnie ograniczona, należy przewidzieć

włączenie odpowiednich gwarancji do statutu organizacji zbiorowego zarządzania. Ponadto organizacja zbiorowego zarządzania, świadcząc usługi zarządzania, nie powinna dyskryminować, bezpośrednio lub pośrednio, podmiotów uprawnionych ze względu na ich obywatelstwo lub przynależność państwową, miejsce zamieszkania lub siedzibę.

- (19) Mając na uwadze swobody ustanowione w TFUE, zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi i prawami pokrewnymi powinno wiązać się z możliwością swobodnego wybierania organizacji zbiorowego zarządzania przez podmiot uprawniony na potrzeby zarządzania przysługującymi mu prawami, niezależnie od tego, czy są to prawa publicznego komunikowania czy zwielokrotniania, czy też kategorie praw związane z formami eksploatacji, takimi jak prawo nadawania, wystawiania w teatrze lub zwielokrotniania na potrzeby rozpowszechniania *online*, pod warunkiem że organizacja zbiorowego zarządzania, którą chce wybrać podmiot uprawniony, zarządza już tego rodzaju prawami lub kategoriami praw.

Prawa, kategorie praw lub rodzaje utworów i inne przedmioty objęte ochroną, którymi zarządza organizacja zbiorowego zarządzania, powinno określić walne zgromadzenie członków tej organizacji, jeżeli nie zostały one już określone w jej statucie lub określone w przepisach. Ważne jest, aby prawa i kategorie praw były określone w sposób pozwalający na utrzymanie równowagi pomiędzy swobodą rozporządzania przez podmioty uprawnione swoimi utworami i innymi przedmiotami objętymi ochroną a zdolnością organizacji do efektywnego zarządzania prawami, z uwzględnieniem w szczególności kategorii praw zarządzanych przez organizację i sektora kreatywnego, w którym działa organizacja. Należyte uwzględniając tę równowagę, podmioty uprawnione powinny mieć możliwość łatwego wycofania takich praw lub kategorii praw spod zarządu prowadzonego przez organizację zbiorowego zarządzania i zarządzania nimi samodzielnie lub powierzenia bądź przekazania zarządzania całością lub częścią tych praw innej organizacji zbiorowego zarządzania lub innemu podmiotowi, bez względu na obywatelstwo lub przynależność państwową, państwo członkowskie zamieszkania lub siedziby organizacji zbiorowego zarządzania, innego podmiotu lub podmiotu uprawnionego. W przypadku gdy państwo członkowskie, zgodnie z prawem Unii oraz międzynarodowymi zobowiązaniami Unii i jej państw członkowskich, przewiduje obowiązkowe zbiorowe zarządzanie prawami, prawo wyboru podmiotów uprawnionych ogranicza się do innych organizacji zbiorowego zarządzania.

Organizacje zbiorowego zarządzania zarządzające różnymi rodzajami utworów i innymi przedmiotami objętymi ochroną, takimi jak utwory literackie, muzyczne lub fotograficzne, powinny również zapewnić tego rodzaju elastyczność podmiotom uprawnionym w odniesieniu do zarządzania różnymi rodzajami utworów i innymi przedmiotami objętymi ochroną. W odniesieniu do zastosowań niekomercyjnych państwa członkowskie powinny zapewnić, aby organizacje zbiorowego zarządzania podjęły niezbędne działania w celu zapewnienia swoim podmiotom uprawnionym możliwości wykonywania prawa do udzielania licencji na takie zastosowania.

Działania takie powinny obejmować między innymi podjęcie przez organizację zbiorowego zarządzania decyzji o warunkach związanych z wykonaniem tego prawa, a także udzielenie jej członkom informacji o tych warunkach. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny informować podmioty uprawnione o tej możliwości wyboru i umożliwić im jak najłatwiejsze wykonywanie praw związanych z tymi wyborami. Podmioty uprawnione, które udzieliły już upoważnienia organizacji zbiorowego zarządzania, mogą być informowane za pośrednictwem strony internetowej danej organizacji. Wymóg zgody podmiotów uprawnionych w ramach upoważnienia do zarządzania każdym prawem, kategorią praw lub rodzajem utworów i innych przedmiotów objętych upoważnieniem nie powinien uniemożliwiać podmiotom uprawnionym do akceptacji zaproponowanych dalszych zmian tego upoważnienia w sposób dorożumiany zgodnie z warunkami określonymi w prawie krajowym. Niniejsza dyrektywa nie powinna wykluczać jako takich ani postanowień umownych, zgodnie z którymi wypowiedzenie lub wycofanie przez podmioty uprawnione wywiera natychmiastowy skutek w odniesieniu do licencji udzielonych przez takim wypowiedzeniem lub wycofaniem, ani postanowień umownych, zgodnie z którymi takie licencje pozostają w mocy przez określony czas po takim wypowiedzeniu lub wycofaniu. Takie postanowienia nie powinny jednak stanowić przeszkody dla pełnego stosowania niniejszej dyrektywy. Niniejsza dyrektywa nie powinna pozbawiać podmiotów uprawnionych możliwości samodzielnego zarządzania swoimi prawami, w tym na potrzeby zastosowań niekomercyjnych.

- (20) Członkostwo w organizacji zbiorowego zarządzania powinno opierać się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach, w tym w odniesieniu do wydawców, którym na mocy umowy dotyczącej eksploatacji praw przysługuje udział w zyskach z praw zarządzanych przez organizację zbiorowego zarządzania oraz prawo do pobrania tego zysku od organizacji zbiorowego zarządzania. Kryteria te nie powinny zobowiązywać organizacji zbiorowego zarządzania do przyjmowania członków posiadających takie prawa, kategorie praw lub rodzaje utworów i inne przedmioty objęte ochroną, którymi zarządzanie nie wchodzi w zakres ich działalności. Ewidencja prowadzona przez organizację zbiorowego zarządzania powinna umożliwiać identyfikację i lokalizację jej członków i podmiotów uprawnionych, których prawa organizacja ta reprezentuje na podstawie upoważnienia udzielonego przez te podmioty uprawnione.
- (21) Aby chronić te podmioty uprawnione, których prawa są bezpośrednio reprezentowane przez organizację zbiorowego zarządzania, lecz które nie spełniają wymogów członkostwa, należy wprowadzić wymóg, aby określone przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące członków, miały również zastosowanie do takich podmiotów uprawnionych. Państwa członkowskie powinny również móc przyznać takim podmiotom uprawnionym prawo do udziału w procesie decyzyjnym organizacji zbiorowego zarządzania.
- (22) Organizacje zbiorowego zarządzania powinny działać w najlepszym zbiorowym interesie podmiotów uprawnionych, które reprezentują. Ważne jest zatem, aby przewidzieć system umożliwiający członkom danej organi-

zacji zbiorowego zarządzania wykonywanie ich praw członkowskich poprzez udział w procesie decyzyjnym tej organizacji. Niektóre organizacje zbiorowego zarządzania mają różne kategorie członków, którzy mogą reprezentować różne rodzaje podmiotów uprawnionych, takich jak producenci i wykonawcy. Te poszczególne kategorie członków powinny być reprezentowane w procesie decyzyjnym w sprawiedliwy i wyważony sposób. Skuteczność regulaminu walnego zgromadzenia członków organizacji zbiorowego zarządzania osłabiałby brak przepisów regulujących tryb zwoływania i prowadzenia obrad walnego zgromadzenia. Niezbędne jest zatem zapewnienie, aby walne zgromadzenie zwoływane było regularnie, przynajmniej raz do roku, oraz aby najważniejsze decyzje w organizacji zbiorowego zarządzania podejmowane były przez walne zgromadzenie.

- (23) Wszyscy członkowie organizacji zbiorowego zarządzania powinni mieć możliwość uczestniczenia w walnym zgromadzeniu członków i głosowania w trakcie jego obrad. Wykonywanie tych praw powinno podlegać jedynie sprawiedliwym i współmiernym ograniczeniom. W niektórych wyjątkowych przypadkach organizacje zbiorowego zarządzania są ustanowione w formie prawnej fundacji, w związku z czym nie mają one członków. W takich przypadkach uprawnienia walnego zgromadzenia członków powinny być wykonywane przez organ, któremu powierzono funkcję nadzorczą. Państwa członkowskie powinny móc postanowić, że w przypadku organizacji zbiorowego zarządzania, których członkami są podmioty reprezentujące podmioty uprawnione – jak może to mieć miejsce w przypadku, gdy organizacja zbiorowego zarządzania jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, a jej członkami są stowarzyszenia podmiotów uprawnionych – wszystkie lub niektóre uprawnienia walnego zgromadzenia członków ma wykonywać zgromadzenie tych podmiotów uprawnionych. Walne zgromadzenie członków powinno posiadać przynajmniej uprawnienia do ustanowienia ram działalności zarządczej, w szczególności w odniesieniu do korzystania z przychodów z praw przez organizację zbiorowego zarządzania. Nie powinno to jednak naruszać prawa państw członkowskich do określenia bardziej rygorystycznych przepisów dotyczących na przykład inwestycji, fuzji lub zaciągania pożyczek, w tym zakazu przeprowadzania takich transakcji. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny zachęcać swoich członków do czynnego udziału w walnym zgromadzeniu. Należy ułatwić wykonywanie prawa do głosowania członkom, którzy uczestniczą w walnym zgromadzeniu, a także tym, którzy w nim nie uczestniczą. Oprócz możliwości wykonywania przysługujących członkom praw za pomocą środków elektronicznych, należy im umożliwić udział i głosowanie w walnym zgromadzeniu poprzez pełnomocnika. Głosowanie przez pełnomocnika należy ograniczyć w przypadku konfliktu interesów. Państwa członkowskie powinny jednocześnie przewidzieć ograniczenia dotyczące pełnomocników jedynie w przypadku, gdy nie narusza to odpowiedniego i efektywnego udziału członków w procesie decyzyjnym. W szczególności powołanie pełnomocnika przyczynia się do odpowiedniego i efektywnego udziału członków w procesie decyzyjnym i umożliwia podmiotom uprawnionym rzeczywisty wybór organizacji zbiorowego zarządzania bez względu na państwo członkowskie siedziby organizacji.

- (24) Członkom należy umożliwić udział w stałym monitorowaniu zarządzania organizacjami zbiorowego zarządzania. W tym celu organizacje te powinny posiadać funkcję nadzorczą, która odpowiada ich strukturze organizacyjnej, oraz umożliwić przedstawicielom członków zasiadanie w organie sprawującym tę funkcję. W zależności od struktury organizacyjnej organizacji zbiorowego zarządzania funkcję nadzorczą może sprawować odrębny organ, taki jak rada nadzorcza, lub niektórzy lub wszyscy dyrektorzy w zarządzie, którzy nie kierują działalnością organizacji zbiorowego zarządzania. Wymóg sprawliwej i wyważonej reprezentacji członków nie powinien uniemożliwiać organizacji zbiorowego zarządzania powołania osób trzecich do sprawowania funkcji nadzorczej, w tym osób o odpowiednim doświadczeniu zawodowym oraz podmiotów uprawnionych, którzy nie spełniają warunków członkostwa lub którzy nie są reprezentowani przez organizację bezpośrednio, lecz przez podmiot, który jest członkiem danej organizacji zbiorowego zarządzania.
- (25) Przez wzgląd na prawidłowe zarządzanie, kadra kierownicza organizacji zbiorowego zarządzania musi być niezależna. Przed objęciem funkcji w organizacji zbiorowego zarządzania, a następnie co roku, kierownicy wybrani na stanowisko dyrektora lub zatrudnieni przez organizację na podstawie umowy powinni być zobowiązani do składania oświadczeń o ewentualnych konfliktach między ich interesami a interesami podmiotów uprawnionych, reprezentowanych przez daną organizację zbiorowego zarządzania. Takie roczne oświadczenia powinny składać także osoby sprawujące funkcję nadzorczą. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę wymagania od organizacji zbiorowego zarządzania podawania takich oświadczeń do wiadomości publicznej lub przedkładania ich organom publicznym.
- (26) Organizacje zbiorowego zarządzania pobierają przychody z tytułu eksploatacji praw powierzonych im przez podmioty uprawnione, zarządzają nimi oraz dokonują ich podziału. Przychody te w ostatecznym rozrachunku przysługują podmiotom uprawnionym, które są bezpośrednio i prawnie powiązane z organizacją lub mogą być reprezentowane za pośrednictwem podmiotu, który jest członkiem danej organizacji zbiorowego zarządzania bądź w drodze umowy o reprezentacji. Dlatego też ważne jest, aby organizacje zbiorowego zarządzania dokładały jak największej staranności przy pobieraniu tych przychodów, zarządzaniu nimi i ich podziale. Dokładny podział jest możliwy tylko wtedy, gdy organizacje zbiorowego zarządzania prowadzą należytą ewidencję członków, licencji i wykorzystania utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną. Stosowne dane, które są niezbędne dla skutecznego zarządzania prawami, powinny być przekazywane również przez podmioty uprawnione i użytkowników oraz podlegać weryfikacji przez organizację zbiorowego zarządzania.
- (27) Kwoty pobrane i należne podmiotom uprawnionym powinny być księgowane odrębnie od wszelkich aktywów własnych organizacji. Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do określenia bardziej rygorystycznych przepisów dotyczących inwestycji, w tym zakazu inwestowania przychodów z praw, w przypadku gdy takie kwoty są inwestowane, powinno to odbywać się to zgodnie z ogólną strategią inwestycyjną i strategią zarządzania organizacji zbiorowego zarządzania.
- nia. W celu utrzymania wysokiego poziomu ochrony praw przysługujących podmiotom uprawnionym oraz zapewnienia, aby wszelkie zyski, które mogą wynikać z eksploatacji takich praw, były źródłem przysporzenia po stronie tych podmiotów uprawnionych, zarządzanie inwestycjami dokonywanymi i posiadanymi przez organizację zbiorowego zarządzania powinno przebiegać zgodnie z kryteriami, które zobowiązywałyby tę organizację do ostrożnego działania, a jednocześnie umożliwiającymi jej podejmowanie decyzji w sprawie najbezpieczniejszej i najskuteczniejszej strategii inwestycyjnej. Powinno to umożliwić organizacji zbiorowego zarządzania wybór takiego sposobu przydziału aktywów, który odpowiada dokładnemu charakterowi i okresowi trwania ekspozycji na ryzyko, na które narażona jest jakakolwiek zainwestowana kwota przychodów z praw, i który nie narusza w sposób nieuzasadniony jakichkolwiek przychodów z praw, należnych podmiotom uprawnionym.
- (28) Ponieważ podmiotom uprawnionym przysługuje wynagrodzenie z tytułu eksploatacji ich praw, ważne jest, aby opłaty z tytułu zarządzania nie przekraczały uzasadnionych kosztów zarządzania prawami i aby o wszelkich potrąceniach, innych niż potrącenia na poczet opłat z tytułu zarządzania, na przykład potrącenia na cele socjalne, kulturalne lub edukacyjne, decydowali członkowie organizacji zbiorowego zarządzania. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny zapewnić podmiotom uprawnionym przejrzystość w zakresie zasad regulujących takie potrącenia. Takie same wymogi powinny mieć zastosowanie do wszelkich decyzji o wykorzystaniu przychodów z praw do celów zbiorowego podziału, takich jak stypendia. Podmioty uprawnione powinny mieć niedyskryminujący dostęp do wszelkich usług o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym finansowanych z potrącanych środków. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak wpływać na potrącenia na mocy prawa krajowego, takie jak potrącenia na cele świadczenia przez organizacje zbiorowego zarządzania usług socjalnych na rzecz podmiotów uprawnionych, w zakresie wszelkich aspektów nieuregulowanych w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem że takie potrącenia są zgodne z prawem Unii.
- (29) Podział i wypłata kwot należnych poszczególnym podmiotom uprawnionym lub, w stosownych przypadkach, kategoriom podmiotów uprawnionych, powinny odbywać się w sposób terminowy oraz zgodnie z ogólną polityką podziału danych organizacji zbiorowego zarządzania, w tym w przypadku gdy przeprowadzane są one za pośrednictwem innego podmiotu reprezentującego podmioty uprawnione. Jedynie obiektywne przyczyny niezależne od organizacji zbiorowego zarządzania mogą uzasadniać opóźnienie podziału i wypłaty kwot należnych podmiotom uprawnionym. W związku z tym jako zasadne przyczyny takiego opóźnienia nie powinny kwalifikować się takie okoliczności jak zainwestowanie przychodów z praw w instrumenty z zastrzeżonym terminem zapadalności. Decyzję o przepisach dotyczących zapewnienia terminowego podziału i skutecznego poszukiwania i identyfikacji podmiotów uprawnionych w przypadkach, gdy takie obiektywne przyczyny

występują, należy pozostawić w gestii państw członkowskich. W celu zapewnienia odpowiedniego i efektywnego podziału kwot należnych podmiotom uprawnionym, bez uszczerbku dla możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie bardziej rygorystycznych przepisów, niezbędne jest zobowiązanie organizacji zbiorowego zarządzania do podejmowania w dobrej wierze uzasadnionych i należytych działań mających na celu identyfikację i lokalizację odnoszących podmiotów uprawnionych. Należy również umożliwić członkom organizacji zbiorowego zarządzania, w zakresie dopuszczalnym na mocy prawa krajowego, podejmowanie decyzji w sprawie wykorzystania wszelkich kwot, których nie można podzielić ze względu na brak możliwości identyfikacji lub lokalizacji podmiotów uprawnionych, którym przysługują te kwoty.

- (30) Organizacje zbiorowego zarządzania powinny móc zarządzać prawami oraz pobierać przychody z tytułu eksploatacji tych praw na podstawie umów o reprezentacji zawartych z innymi organizacjami. W celu ochrony praw członków innych organizacji zbiorowego zarządzania, organizacja zbiorowego zarządzania nie powinna dokonywać rozróżnienia między prawami, którymi zarządza na podstawie umów o reprezentacji, a prawami, którymi bezpośrednio zarządza na rzecz swoich podmiotów uprawnionych. Organizacja zbiorowego zarządzania nie powinna być również uprawniona do dokonywania potrąceń z przychodów z praw, innych niż potrącenia opłat z tytułu zarządzania, w imieniu innej organizacji zbiorowego zarządzania, bez wyraźnej zgody tej innej organizacji. Należy również zobowiązać organizacje zbiorowego zarządzania do podziału i wypłaty na rzecz innych organizacji na podstawie takich umów o reprezentacji nie później niż dokonują one podziału i wypłaty na rzecz własnych członków i podmiotów uprawnionych niebędących ich członkami, które reprezentują. Ponadto organizacja otrzymująca płatności powinna być zobowiązana do bezzwłocznego podziału między podmioty uprawnione, które reprezentuje, należnych im kwot.
- (31) Sprawiedliwe i niedyskryminujące warunki handlowe stosowane przy udzielaniu licencji mają szczególne znaczenie dla zapewnienia użytkownikom możliwości uzyskania licencji na utwory i inne przedmioty objęte ochroną, w odniesieniu do których organizacja zbiorowego zarządzania reprezentuje prawa, oraz dla zapewnienia podmiotom uprawnionym odpowiedniego wynagrodzenia. Organizacje zbiorowego zarządzania i użytkownicy powinni zatem prowadzić negocjacje w sprawie udzielenia licencji w dobrej wierze i stosować stawki wynagrodzenia, które powinny być ustalone w oparciu o obiektywne i niedyskryminujące kryteria. Należy wymagać, aby opłaty licencyjne lub wynagrodzenia ustalane przez organizacje zbiorowego zarządzania pozostawały w rozsądnym stosunku między innymi do wartości ekonomicznej korzystania z praw w określonym kontekście. Ponadto organizacje zbiorowego zarządzania powinny odpowiadać bez zbędnej zwłoki na wnioski użytkowników dotyczące udzielenia licencji.
- (32) W środowisku cyfrowym organizacje zbiorowego zarządzania są często zobowiązane do udzielania licencji na swój repertuar w odniesieniu do całkowicie nowych form eksploatacji i modeli biznesowych. W takich przypadkach, w celu wsparcia środowiska sprzyjającego

rozwojowi takich licencji oraz bez uszczerbku dla przepisów prawa konkurencji, organizacje zbiorowego zarządzania powinny dysponować elastycznością wymaganą do sprawnego udzielania zindywidualizowanych licencji na innowacyjne usługi *online*, bez ryzyka, że warunki tych licencji mogłyby zostać potraktowane jako precedens przy określaniu warunków udzielania innych licencji.

- (33) W celu zapewnienia, aby organizacje zbiorowego zarządzania mogły spełnić obowiązki przewidziane w niniejszej dyrektywie, użytkownicy powinni przekazywać tym organizacjom stosowne informacje dotyczące korzystania z praw reprezentowanych przez dane organizacje zbiorowego zarządzania. Obowiązek ten nie powinien mieć zastosowania wobec osób fizycznych działających dla celów niezwiązanych z ich działalnością handlową, przedsiębiorczą, rzemieślniczą lub zawodową, które w związku z tym nie są objęte definicją użytkownika ustanowioną w niniejszej dyrektywie. Ponadto informacje wymagane przez organizacje zbiorowego zarządzania powinny być ograniczone do tego, co jest uzasadnione, niezbędne i znajduje się w dyspozycji użytkowników, aby umożliwić takim organizacjom wykonywanie ich zadań, z uwzględnieniem specyficznej sytuacji małych i średnich przedsiębiorstw. Obowiązki te mogą zostać włączone do umowy między organizacją zbiorowego zarządzania a użytkownikiem; nie wyklucza to krajowych ustawowych praw do informacji. Terminy mające zastosowanie do udzielenia informacji przez użytkowników powinny umożliwiać organizacjom zbiorowego zarządzania dotrzymanie terminów podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla możliwości wymagania przez państwa członkowskie od organizacji zbiorowego zarządzania z siedzibą na ich terytorium wystawiania wspólnych faktur.
- (34) W celu zwiększenia zaufania podmiotów uprawnionych, użytkowników oraz innych organizacji zbiorowego zarządzania do usług zarządzania prawami przez organizacje zbiorowego zarządzania, każda organizacja zbiorowego zarządzania powinna spełniać szczególne wymogi w zakresie przejrzystości. Każda organizacja zbiorowego zarządzania lub jej członek będący podmiotem odpowiedzialnym za przydzielenie lub wypłatę kwot należnych podmiotom uprawnionym powinni zatem być zobowiązani do udzielania poszczególnym podmiotom uprawnionym co najmniej raz do roku określonych informacji, takich jak informacje o przydzielonych lub wypłaconych im kwotach oraz o dokonanych potrąceniach. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny być również zobowiązane do przekazywania wystarczająco dokładnych informacji, w tym informacji finansowych, pozostałym organizacjom zbiorowego zarządzania, których prawami zarządzają na podstawie umów o reprezentacji.
- (35) W celu zapewnienia podmiotom uprawnionym, innym organizacjom zbiorowego zarządzania i użytkownikom dostępu do informacji o zakresie działalności danej organizacji oraz o utworach lub innych przedmiotach objętych ochroną, które reprezentuje, w odpowiedzi na należyte uzasadnione wnioski organizacja zbiorowego zarządzania powinna udzielać również informacji w tych sprawach. Kwestię ewentualnego pobierania i zakresu uzasadnionych opłat z tytułu świadczenia tej

usługi należy pozostawić prawu krajowemu. Każda organizacja zbiorowego zarządzania powinna również podawać do publicznej wiadomości informacje o swojej strukturze i sposobie prowadzenia działalności, w tym w szczególności o swoim statucie i ogólnej polityce opłat z tytułu zarządzania, potrąceń i stawek.

- (36) Aby zapewnić podmiotom uprawnionym możliwość monitorowania i porównania poszczególnych wyników organizacji zbiorowego zarządzania, takie organizacje powinny podawać do publicznej wiadomości roczne sprawozdanie na temat przejrzystości zawierające możliwe do porównania, zbadane informacje finansowe charakterystyczne dla ich działalności. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny również podawać do publicznej wiadomości odrębne roczne sprawozdanie, stanowiące część rocznego sprawozdania na temat przejrzystości, z wykorzystania środków przeznaczonych na usługi o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym. Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać organizacjom zbiorowego zarządzania publikowania informacji wymaganych w rocznym sprawozdaniu na temat przejrzystości w jednym dokumencie, na przykład jako część rocznego sprawozdania finansowego, lub w oddzielnych sprawozdaniach.
- (37) Dostawcy usług *online*, w ramach których wykorzystywane są utwory muzyczne, takich jak usługi muzyczne umożliwiające konsumentom pobieranie utworów muzycznych lub odsłuchiwanie ich z wykorzystaniem technologii przesyłania strumieniowego, a także innych usług zapewniających dostęp do filmów lub gier, w których muzyka stanowi ważny element, muszą najpierw uzyskać prawa do korzystania z tych utworów. Dyrektywa 2001/29/WE wymaga uzyskania licencji dotyczącej wszelkich praw do wykorzystania utworów muzycznych *online*. W odniesieniu do autorów, prawa te to wyłączne prawo do zwielokrotniania utworów oraz wyłączne prawo do publicznego komunikowania utworów muzycznych, które obejmuje prawo do publicznego udostępniania utworów. Prawami tymi mogą zarządzać samodzielnie poszczególne podmioty uprawnione, takie jak autorzy lub wydawcy muzyczni, lub organizacje zbiorowego zarządzania, które świadczą usługi zbiorowego zarządzania na rzecz podmiotów uprawnionych. Prawami autorów do zwielokrotniania i publicznego komunikowania mogą zarządzać różne organizacje zbiorowego zarządzania. Ponadto istnieją przypadki, w których kilka podmiotów uprawnionych posiada prawa do tego samego utworu i mogły one upoważnić różne organizacje do udzielania licencji dotyczących ich poszczególnych udziałów w prawach do danego utworu. Każdy użytkownik, który chce świadczyć usługę *online* oferującą konsumentom dostęp do szerokiego repertuaru utworów muzycznych powinien zgromadzić prawa do utworów od różnych podmiotów uprawnionych i organizacji zbiorowego zarządzania.
- (38) Chociaż internet nie zna granic, rynek usług muzycznych *online* w Unii jest wciąż rozdrobniony i nie udało się jeszcze stworzyć jednolitego rynku cyfrowego w tym obszarze. Złożoność i trudności związane ze zbiorowym zarządzaniem prawami w Europie w wielu przypadkach

potęguje tylko rozdrobnienie europejskiego cyfrowego rynku usług muzycznych *online*. Sytuacja ta stoi w ostrej sprzeczności z szybko rosnącym popytem ze strony konsumentów na usługi zapewniające dostęp do cyfrowych treści i związane z nimi innowacyjne usługi, w tym w kontekście transgranicznym.

- (39) W zaleceniu 2005/737/WE promowano nowe środowisko regulacyjne lepiej przystosowane do zarządzania na poziomie Unii prawami autorskimi i prawami pokrewnymi na potrzeby świadczenia legalnych usług muzycznych *online*. Stwierdzono w nim, że w dobie wykorzystywania utworów muzycznych *online* użytkownicy komercyjni potrzebują wieloterytorialnego systemu udzielania licencji, który będzie odpowiadał potrzebom pozbawionego granic środowiska *online*. Zalecenie to nie było jednak wystarczająco skuteczne, aby zachęcić do powszechnego udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* lub rozwiązać kwestie szczególnych wymogów udzielania licencji wieloterytorialnych.
- (40) W branży muzycznej *online*, w której normą jest wciąż zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi w granicach poszczególnych terytoriów, istotne jest stworzenie warunków sprzyjających stosowaniu przez organizacje zbiorowego zarządzania najskuteczniejszych praktyk udzielania licencji w coraz bardziej transgranicznym kontekście. Należy zatem ustanowić zbiór przepisów określających podstawowe warunki świadczenia przez organizacje zbiorowego zarządzania usług w zakresie zbiorowego udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, w tym tekstów tych utworów. Takie same przepisy powinny mieć zastosowanie do udzielania takich licencji na wszystkie utwory muzyczne, w tym utwory muzyczne zawarte w utworach audiowizualnych. Jednakże zakresem tych przepisów nie powinny być objęte usługi *online* umożliwiające jedynie dostęp do utworów muzycznych w postaci partytury. Przepisy niniejszej dyrektywy powinny zapewnić niezbędną minimalną jakość usług transgranicznych świadczonych przez organizacje zbiorowego zarządzania, zwłaszcza pod względem przejrzystości reprezentowanego przez nie repertuaru i poprawności przepływów finansowych związanych z korzystaniem z tych praw. Powinny one również określić ramy ułatwiające dobrowolną agregację repertuaru muzycznego i praw, a przez to ograniczenie liczby licencji, których użytkownik potrzebuje, aby móc świadczyć wieloterytorialną i wielorepertuarową usługę. Przepisy te powinny umożliwić organizacji zbiorowego zarządzania występowanie z wnioskiem do innej organizacji o reprezentowanie jej repertuaru na więcej niż jednym terytorium, w przypadku gdy sama nie jest w stanie lub nie chce spełnić tych wymogów. Organizacja, do której zwrócono się z takim wnioskiem, powinna być zobowiązana – pod warunkiem że agreguje już repertuar i udziela licencji wieloterytorialnych lub oferuje usługi w tym zakresie – do przyjęcia zlecenia od organizacji wnioskującej. Rozwój legalnych usług muzycznych *online* w całej Unii powinien również przyczynić się do walki z naruszaniem praw własności intelektualnej *online*.

- (41) Dostępność dokładnych i pełnych informacji na temat utworów muzycznych, podmiotów uprawnionych oraz praw, do których reprezentowania upoważniona jest każda organizacja zbiorowego zarządzania na danym terytorium, ma szczególne znaczenie dla funkcjonowania efektywnego i przejrzystego procesu udzielania licencji, późniejszego przetwarzania sprawozdań użytkowników i związanego z tym procesu wystawiania faktur usługodawcom oraz podziału należnych kwot. Z tego względu organizacje zbiorowego zarządzania udzielające licencji wieloterytorialnych na utwory muzyczne powinny być w stanie szybko i dokładnie przetwarzać te szczegółowe dane. Wymaga to stosowania baz danych gromadzących informacje na temat własności praw będących przedmiotem licencji wieloterytorialnych, zawierających dane umożliwiające identyfikowanie utworów, praw i podmiotów uprawnionych, do których reprezentowania upoważniona jest dana organizacja zbiorowego zarządzania, oraz terytoriów objętych upoważnieniem. Wszelkie zmiany tych informacji należy uwzględniać bez zbędnej zwłoki, a bazy danych powinny być stale aktualizowane. Te bazy danych powinny również służyć pomocą w kojarzeniu informacji na temat utworów z informacjami na temat fonogramów lub wszelkich innych utrwałej obejmujących dany utwór. Ważne jest również zapewnienie potencjalnym użytkownikom i podmiotom uprawnionym, a także organizacjom zbiorowego zarządzania, dostępu do informacji, które są im potrzebne do ustalenia repertuaru reprezentowanego przez te organizacje. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny móc podejmować środki służące ochronie dokładności i integralności danych, kontroli ich dalszego wykorzystywania oraz ochronie szczególnie chronionych informacji handlowych.
- (42) W celu zapewnienia możliwie największej dokładności danych dotyczących repertuaru muzycznego przetwarzanych przez organizacje zbiorowego zarządzania udzielające licencji wieloterytorialnych na utwory muzyczne, należy zobowiązać je do aktualizowania swoich baz danych w razie konieczności w sposób ciągły i bez zwłoki. Organizacje te powinny ustanowić łatwo dostępne procedury umożliwiające dostawcom usług *online*, a także podmiotom uprawnionym i innym organizacjom zbiorowego zarządzania informowanie ich o wszelkich ewentualnych nieścisłościach w bazach danych tych organizacji, w odniesieniu do utworów, których są właścicielami lub które kontrolują, w tym danych dotyczących całości lub części przysługujących im praw oraz terytoriów objętych zakresem upoważnienia do działania udzielonego danej organizacji zbiorowego zarządzania, nie narażając jednak na szwank prawdziwości i integralności danych posiadanych przez organizację zbiorowego zarządzania. Ponieważ dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE⁽¹⁾ przyznaje każdej osobie, której dane dotyczą, prawo uzyskania sprostowania, usunięcia lub zablokowania niedokładnych lub niekompletnych danych, niniejsza dyrektywa powinna również zapewniać poprawienie bez zbędnej zwłoki niedokładnych informacji dotyczących podmiotów uprawnionych lub innych organizacji zbiorowego zarządzania w przypadku licencji wieloterytorialnych. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny mieć również zdolność elektronicznego przetwarzania zgłoszeń utworów i upoważnień do zarządzania prawami. Zważywszy na znaczenie automatyzacji informacji dla szybkiego i efektywnego przetwarzania danych, organizacje zbiorowego zarządzania powinny przewidzieć wykorzystywanie środków elektronicznych na potrzeby przekazywania tych informacji w ustrukturyzowany sposób przez podmioty uprawnione. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny – w możliwie najszerszym zakresie – zapewniać, aby takie środki elektroniczne uwzględniały stosowne dobrowolne standardy lub praktyki branżowe wypracowane na poziomie międzynarodowym lub unijnym.
- (43) Branżowe standardy w zakresie korzystania z utworów muzycznych, sprawozdawczości dotyczącej sprzedaży oraz wystawiania faktur mają zasadnicze znaczenie dla poprawy efektywności wymiany danych między organizacjami zbiorowego zarządzania i użytkownikami. Monitorowanie korzystania z licencji powinno być prowadzone z poszanowaniem praw podstawowych, w tym prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawa do ochrony danych osobowych. W celu zapewnienia, aby wzrost efektywności przełożył się na szybsze przetwarzanie należności i ostatecznie szybszą wypłatę podmiotom uprawnionym organizacje zbiorowego zarządzania należy zobowiązać do bezzwłocznego wystawiania faktur usługodawcom oraz bezzwłocznego podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot. Aby wymóg ten był skuteczny, użytkownicy powinni przekazywać organizacjom zbiorowego zarządzania dokładne i terminowe sprawozdania z wykorzystania utworów. Organizacje zbiorowego zarządzania nie powinny być zobowiązane do przyjmowania sprawozdań użytkowników sporządzonych w zamkniętych formatach, w przypadku gdy dostępne są powszechnie stosowane standardy branżowe. Nie należy uniemożliwiać organizacjom zbiorowego zarządzania eksternalizacji usług udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*. Współdzielenie lub konsolidacja funkcji administracyjnych powinny pomóc organizacjom zbiorowego zarządzania w usprawnieniu usług zarządzania oraz racjonalizacji inwestycji w narzędzia zarządzania danymi.
- (44) Agregacja różnych repertuarów muzycznych na potrzeby udzielania licencji wieloterytorialnych ułatwia sam proces udzielania licencji oraz – zapewniając możliwość uzyskania na rynku licencji wieloterytorialnej na wszystkie repertuary – pozwala zwiększyć różnorodność kulturową, a także przyczynia się do ograniczenia liczby transakcji, które dostawca usług *online* musi zawrzeć, aby oferować usługi. Ta agregacja repertuarów powinna ułatwić rozwój nowych usług *online*, a także doprowadzić do ograniczenia kosztów transakcyjnych przerzucanych na konsumentów. Dlatego organizacje zbiorowego zarządzania, które nie chcą lub nie są w stanie samodzielnie udzielać licencji wieloterytorialnych na własny repertuar, należy zachęcać do dobrowolnego zlecania zarządzania ich repertuarem innym organizacjom zbiorowego zarządzania na niedyskryminujących warunkach. Klauzula wyłączności w umowach o licencje wieloterytorialne ograniczałaby wybór dostępny użytkownikom, którzy chcą uzyskać tego rodzaju licencje, a także wybór organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie poszukiwania usług zarządzania ich repertuarem na więcej niż jednym
- (¹) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

terytorium. Dlatego też wszystkie umowy o reprezentacji między organizacjami zbiorowego zarządzania przewidujące udzielanie licencji wieloterytorialnych powinny być zawierane na zasadzie niewyłączności.

- (45) Dla członków organizacji zbiorowego zarządzania szczególne znaczenie ma przejrzystość warunków, na jakich organizacje zbiorowego zarządzania zarządzają prawami do korzystania *online*, w odniesieniu do których zostały upoważnione do reprezentowania podmiotów uprawnionych. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny zatem przekazywać swoim członkom odpowiednio wyczerpujące informacje na temat podstawowych warunków każdej umowy upoważniającej inną organizację zbiorowego zarządzania do reprezentowania przysługujących tym członkom praw w odniesieniu do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* do celów udzielania licencji wieloterytorialnych.
- (46) Równie ważne jest zobowiązanie każdej organizacji zbiorowego zarządzania, która oferuje usługi w zakresie udzielania licencji wieloterytorialnych lub udzielają licencji tego rodzaju, do przyjęcia zlecenia reprezentacji repertuaru jakichkolwiek organizacji zbiorowego zarządzania, które postanowiły nie udzielać tych licencji samodzielnie. W celu zapewnienia, aby wymóg ten nie był nieproporcjonalny i nie wykraczał poza to, co jest konieczne, organizacja zbiorowego zarządzania, do której skierowano wniosek, powinna być zobowiązana do przyjęcia zlecenia reprezentacji tylko wtedy, gdy wniosek ogranicza się do praw lub kategorii praw do korzystania *online*, które sama reprezentuje. Ponadto wymóg ten powinien mieć zastosowanie jedynie do organizacji zbiorowego zarządzania, które dokonują agregacji repertuaru, i nie powinien być rozszerzany na organizacje zbiorowego zarządzania, które udzielają licencji wieloterytorialnych wyłącznie na swój własny repertuar. Nie powinien on mieć również zastosowania do organizacji zbiorowego zarządzania, które dokonują jedynie agregacji praw do tego samego utworu, aby móc udzielać łącznej licencji dotyczącej prawa do zwielokrotniania i prawa do publicznego komunikowania w odniesieniu do takiego utworu. Aby chronić interesy podmiotów uprawnionych zlecającej organizacji zbiorowego zarządzania oraz zapewnić równy dostęp do rynku wewnętrznego w państwach członkowskich małym i mniej znanym repertuariom, ważne jest, aby repertuar zlecającej organizacji zbiorowego zarządzania był zarządzany na takich samych warunkach jak repertuar organizacji zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielenie licencji, oraz aby był on zawarty w ofertach skierowanych przez organizację zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielenie licencji, do dostawców usług *online*. Opłata z tytułu zarządzania pobierana przez organizację zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielenie licencji, powinna umożliwiać tej organizacji odzyskanie niezbędnych i uzasadnionych inwestycji, jakie poniosła. Wszelkie umowy, na podstawie których organizacja zbiorowego zarządzania upoważnia inną organizację lub organizację do udzielania licencji wieloterytorialnych na jej własny repertuar muzyczny do korzystania *online*, nie powinny uniemożliwiać tej pierwszej organizacji zbiorowego zarządzania dalszego udzielania licencji ograniczonych do terytorium państwa członkowskiego, w którym organizacja ta ma swoją siedzibę, na swój własny repertuar oraz na każdy inny repertuar, do którego reprezentowania może być upoważniona na tym terytorium.

- (47) Cele i skuteczność przepisów dotyczących udzielania licencji wieloterytorialnych przez organizacje zbiorowego zarządzania byłyby znacząco zagrożone, gdyby podmioty uprawnione nie były w stanie wykonywać takich praw w odniesieniu do licencji wieloterytorialnych, gdy organizacja zbiorowego zarządzania, której powierzyły swoje prawa, nie udzieliła licencji wieloterytorialnych lub nie zaoferowała usług w tym zakresie, a ponadto nie chciała zlecić tego zadania innej organizacji zbiorowego zarządzania. Z tego względu w takich okolicznościach należałoby umożliwić podmiotom uprawnionym wykonywanie prawa do udzielania licencji wieloterytorialnych wymaganych przez dostawców usług *online* samodzielnie lub za pośrednictwem innej osoby lub innych osób, poprzez wycofanie ich praw spod zarządu pierwotnej organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie niezbędnym do udzielania licencji wieloterytorialnej dla wykorzystania *online*, pozostawiając te same prawa pod zarządem pierwotnej organizacji dla celów udzielania licencji jednотerytorialnych.
- (48) Organizacje nadawcze występują na ogół o udzielenie licencji dla programów telewizyjnych i radiowych zawierających utwory muzyczne do lokalnej organizacji zbiorowego zarządzania. Licencja ta jest często ograniczona do działalności nadawczej. Aby umożliwić udostępnienie takich audycji telewizyjnych lub radiowych również *online*, niezbędna byłaby licencja dotycząca praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*. Aby ułatwić udzielanie licencji dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* do celów równoczesnego i opóźnionego nadawania *online* audycji telewizyjnych i radiowych, należy przewidzieć odstępstwo od przepisów, które inaczej miałyby zastosowanie do udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*. Odstępstwo to powinno być ograniczone do tego, co jest niezbędne, aby umożliwić dostęp do programów telewizyjnych i radiowych *online* oraz do materiałów, które z pierwotną audycją łączy wyraźny i zależny związek, które wyprodukowano między innymi w celu uzupełnienia lub zapowiedzi danego programu telewizyjnego lub radiowego bądź też umożliwienia późniejszego zaznajomienia się z tym programem. Odstępstwo to nie powinno funkcjonować w sposób zakłócający konkurencję z innymi usługami, które zapewniają konsumentom dostęp do poszczególnych utworów muzycznych lub audiowizualnych *online*, ani też prowadzić do restrykcyjnych praktyk, takich jak podział rynku lub klientów, które naruszałyby art. 101 lub 102 TFUE.
- (49) Niezbędne jest zapewnienie skutecznego egzekwowania przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Organizacje zbiorowego zarządzania powinny zapewniać swoim członkom możliwość skorzystania ze szczególnych procedur rozpatrywania skarg. Możliwość skorzystania z tych procedur należy również udostępnić innym podmiotom uprawnionym bezpośrednio reprezentowanym przez organizację oraz innym organizacjom zbiorowego zarządzania, w imieniu których zarządza ona prawami na podstawie umowy o reprezentacji. Ponadto państwa członkowskie powinny móc postanowić, że spory między organizacjami zbiorowego zarządzania, ich członkami, podmiotami uprawnionymi lub użytkownikami, dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy, mogą być skierowane do rozstrzygnięcia

w ramach szybkiej, niezależnej i bezstronnej alternatywnej procedury rozstrzygania sporów. Skuteczność przepisów dotyczących udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* mogłaby w szczególności zostać osłabiona, gdyby spory między organizacjami zbiorowego zarządzania a innymi podmiotami nie były rozstrzygane szybko i skutecznie. W związku z tym należy przewidzieć, bez uszczerbku dla prawa dostępu do sądu, możliwość łatwo dostępnych, skutecznych i bezstronnych procedur pozasądowego rozwiązywania konfliktów, takich jak mediacja czy postępowanie arbitrażowe, w przypadku konfliktów między, z jednej strony, organizacjami zbiorowego zarządzania udzielającymi licencji wieloterytorialnych, a z drugiej strony, dostawcami usług *online*, podmiotami uprawnionymi lub innymi organizacjami zbiorowego zarządzania. Niniejsza dyrektywa nie określa konkretnego sposobu organizacji takiego alternatywnego rozstrzygania sporów ani nie wskazuje organu, który powinien się tym zajmować, o ile zagwarantowana jest jego niezależność, bezstronność i skuteczność. Należy również zapewnić funkcjonowanie w państwach członkowskich niezależnych, bezstronnych i skutecznych procedur rozstrzygania sporów za pośrednictwem podmiotów posiadających fachową wiedzę z zakresu prawa własności intelektualnej lub za pośrednictwem sądów właściwych dla rozstrzygania sporów handlowych między organizacjami zbiorowego zarządzania a użytkownikami, dotyczących istniejących lub proponowanych warunków udzielenia licencji lub naruszenia umowy.

- (50) Państwa członkowskie powinny ustanowić odpowiednie procedury, które umożliwią monitorowanie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy przez organizacje zbiorowego zarządzania. Choć niniejsza dyrektywa nie powinna ograniczać wyboru państw członkowskich ani w zakresie właściwych organów, ani charakteru *ex ante* lub *ex post* kontroli nad organizacjami zbiorowego zarządzania, należy zapewnić, aby takie organy były zdolne do skutecznego i terminowego rozstrzygania wszelkich kwestii, jakie mogą wynikać w związku ze stosowaniem niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do tworzenia nowych właściwych organów. Członkowie organizacji zbiorowego zarządzania, podmioty uprawnione, użytkownicy, organizacje zbiorowego zarządzania oraz inne zainteresowane strony powinny mieć ponadto możliwość powiadomienia właściwych organów o działaniach lub okolicznościach, które w ich opinii stanowią naruszenie prawa przez organizację zbiorowego zarządzania i, w stosownych przypadkach, użytkowników. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby właściwe organy były uprawnione do stosowania kar lub środków w przypadku naruszenia przepisów prawa krajowego wdrażających niniejszą dyrektywę. Niniejsza dyrektywa nie przewiduje konkretnych rodzajów kar lub środków, o ile są one skuteczne,

proporcjonalne i odstrasżające. Takie kary lub środki mogą obejmować nakaz zwolnienia dyrektorów, którzy dopuścili się zaniedbania, kontrole w lokalach organizacji zbiorowego zarządzania lub, w przypadku gdy na działanie organizacji wydano zezwolenie, cofnięcie takiego zezwolenia. Niniejsza dyrektywa powinna pozostać neutralna w kwestii systemów uprzednich zezwoleń i nadzoru w państwach członkowskich, w tym wymogu reprezentatywności organizacji zbiorowego zarządzania, o ile są one zgodne z prawem Unii i nie stanowią przeszkody w pełnym stosowaniu niniejszej dyrektywy.

- (51) W celu zapewnienia przestrzegania wymogów dotyczących udzielania licencji wieloterytorialnych należy określić szczególne przepisy dotyczące monitorowania ich wdrożenia. Właściwe organy państw członkowskich oraz Komisja powinny ze sobą w tym celu współpracować. Aby ułatwić monitorowanie organizacji zbiorowego zarządzania, państwa członkowskie powinny wzajemnie sobie pomagać poprzez wymianę informacji między swoimi właściwymi organami.
- (52) Ważne jest, aby organizacje zbiorowego zarządzania zapewniały poszanowanie prawa do życia prywatnego i ochrony danych osobowych każdego podmiotu uprawnionego, członka, użytkownika i każdej innej osoby, których dane osobowe przetwarzają. Dyrektywa 95/46/WE reguluje kwestie dotyczące przetwarzania danych osobowych w państwach członkowskich w kontekście tej dyrektywy i pod nadzorem właściwych organów państw członkowskich, w szczególności niezależnych organów publicznych wyznaczonych przez państwa członkowskie. Podmiotom uprawnionym należy przekazywać stosowne informacje na temat przetwarzania ich danych, odbiorców tych danych, terminów przechowywania takich danych we wszelkich bazach oraz sposobu, w jaki podmioty te mogą wykonywać przysługujące im prawo dostępu do danych osobowych, które ich dotyczą, ich poprawiania i usunięcia zgodnie z dyrektywą 95/46/WE. Jako dane osobowe w rozumieniu tej dyrektywy należy w szczególności traktować niepowtarzalne identyfikatory, które umożliwiają pośrednią identyfikację danej osoby.
- (53) Przepisy dotyczące środków w zakresie egzekwowania przepisów powinny pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji niezależnych krajowych organów publicznych ustanowionych przez państwa członkowskie na podstawie dyrektywy 95/46/WE na potrzeby monitorowania przestrzegania krajowych przepisów przyjętych w ramach wdrożenia tej dyrektywy.
- (54) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami zawartymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”). Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące rozstrzygania sporów nie powinny uniemożliwiać stronom korzystania z ich prawa dostępu do sądu zagwarantowanego w Karcie.

- (55) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa możliwości sprawowania przez członków organizacji zbiorowego zarządzania kontroli nad działalnością tych organizacji, zagwarantowanie wystarczającej przejrzystości ze strony organizacji zbiorowego zarządzania oraz usprawnienie mechanizmu udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw autorskich do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki, możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tych celów.
- (56) Przepisy niniejszej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla stosowania zasad konkurencji oraz dla wszelkich innych stosownych przepisów w innych dziedzinach, w tym przepisów w zakresie poufności, tajemnicy handlowej, prywatności, dostępu do dokumentów, prawa umów oraz prawa prywatnego międzynarodowego dotyczących kolizji praw oraz jurysdykcji sądów, a także swobody zrzeszania się pracowników i pracodawców oraz ich prawa do organizowania się.
- (57) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (58) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001⁽²⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 9 października 2012 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi niezbędne do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi przez organizacje zbiorowego zarządzania. Niniejsza dyrektywa ustanawia również wymogi dotyczące udzielania przez organizacje zbiorowego zarządzania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw autorskich do utworów muzycznych do korzystania *online*.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Tytuły I, II, IV i V, z wyjątkiem art. 34 ust. 2 i art. 38, stosuje się do wszystkich organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę w Unii.
2. Tytuł III oraz art. 34 ust. 2 i art. 38 stosuje się do organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę w Unii, które zarządzają prawami autorskimi do utworów muzycznych do korzystania *online* na więcej niż jednym terytorium.
3. Stosowne przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do podmiotów, które bezpośrednio lub pośrednio, w całości lub częściowo, należą do organizacji zbiorowego zarządzania lub są przez nie kontrolowane, o ile podmioty te prowadzą działalność, która podlegałaby przepisom niniejszej dyrektywy, gdyby prowadziła ją organizacja zbiorowego zarządzania.
4. Art. 16 ust. 1, art. 18 i 20, art. 21 ust. 1 lit. a), b), c), e), f) i g) oraz art. 36 i art. 42 mają zastosowanie do wszystkich niezależnych podmiotów zarządzających mających siedzibę w Unii.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „organizacja zbiorowego zarządzania” oznacza każdą organizację upoważnioną z mocy prawa lub w drodze powierzenia, licencji lub innego uzgodnienia umownego do zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w imieniu więcej niż jednego podmiotu uprawnionego, dla zbiorowej korzyści tych podmiotów uprawnionych, a zarządzanie tymi prawami stanowi jej jedyny lub główny przedmiot działalności, i która spełnia jedno lub oba następujące kryteria:
 - (i) należy do jej członków lub jest przez nich kontrolowana;
 - (ii) jest organizacją nienastawioną na zysk;
- b) „niezależny podmiot zarządzający” oznacza każdą organizację upoważnioną z mocy prawa lub w drodze powierzenia, licencji lub innego uzgodnienia umownego do zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w imieniu więcej niż jednego podmiotu uprawnionego, dla zbiorowej korzyści tych podmiotów uprawnionych, a zarządzanie tymi prawami stanowi jej jedyny lub główny przedmiot działalności, i która:
 - (i) nie należy do podmiotów uprawnionych ani nie podlega ich kontroli bezpośrednio lub pośrednio, w całości lub części; oraz
 - (ii) jest organizacją nastawioną na zysk;
- c) „podmiot uprawniony” oznacza każdą osobę lub podmiot, inny niż organizacja zbiorowego zarządzania, któremu przysługują prawa autorskie lub prawa pokrewne bądź który jest uprawniony – na podstawie umowy o eksploatacji praw lub z mocy prawa – do części przychodów z praw;

- d) „członek” oznacza podmiot uprawniony lub podmiot reprezentujący podmioty uprawnione, w tym inne organizacje zbiorowego zarządzania oraz stowarzyszenia podmiotów uprawnionych, który spełnia wymogi członkostwa w organizacji zbiorowego zarządzania i został przez nią przyjęty;
- e) „statut” oznacza akt założycielski i umowę, statut, regulamin lub dokumenty ustanawiające organizacji zbiorowego zarządzania;
- f) „walne zgromadzenie członków” oznacza organ w organizacji zbiorowego zarządzania, w którym uczestniczą członkowie i w którym wykonują oni swoje prawa głosu, niezależnie od formy prawnej organizacji;
- g) „dyrektor” oznacza:
- (i) w przypadku gdy przepisy prawa krajowego lub statut organizacji zbiorowego zarządzania przewidują zarząd monistyczny, każdego członka zarządu;
 - (ii) w przypadku gdy przepisy prawa krajowego lub statut organizacji zbiorowego zarządzania przewidują zarząd dualistyczny, każdego członka zarządu lub rady nadzorczej;
- h) „przychody z praw” oznaczają kwoty pobierane przez organizację zbiorowego zarządzania w imieniu podmiotów uprawnionych, przysługujące z tytułu prawa wyłącznego, prawa do wynagrodzenia lub prawa do kompensaty;
- i) „opłaty z tytułu zarządzania” oznaczają kwoty pobierane, potrącane lub kompensowane przez organizację zbiorowego zarządzania z przychodów z praw lub jakichkolwiek zysków osiąganych w wyniku zainwestowania przychodów z praw w celu pokrycia kosztów usług zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi;
- j) „umowa o reprezentacji” oznacza każdą umowę między organizacjami zbiorowego zarządzania, na mocy której jedna organizacja zbiorowego zarządzania upoważnia inną organizację zbiorowego zarządzania do zarządzania prawami, które reprezentuje, w tym umowę zawartą na podstawie art. 29 i 30;
- k) „użytkownik” oznacza każdą osobę lub podmiot, które dokonują czynności wymagających zgody podmiotów uprawnionych, wynagrodzenia lub kompensaty na rzecz podmiotów uprawnionych i które nie działają w charakterze konsumenta;
- l) „repertuar” oznacza utwory, w odniesieniu do których prawami zarządza organizacja zbiorowego zarządzania;
- m) „licencja wieloterytorialna” oznacza licencję, która obejmuje terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego;

- n) „prawa do utworów muzycznych dla wykorzystania online” oznaczają wszelkie prawa autora do utworu muzycznego, przewidziane w art. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE, które są wymagane w celu świadczenia usługi online.

TYTUŁ II

ORGANIZACJE ZBIOROWEGO ZARZĄDZANIA

ROZDZIAŁ 1

Reprezentacja podmiotów uprawnionych i członkostwo w organizacjach zbiorowego zarządzania oraz ich struktura

Artykuł 4

Zasady ogólne

Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania działały w sposób najlepiej zabezpieczający interesy podmiotów uprawnionych, których prawa reprezentują, oraz aby nie nakładały na nie jakichkolwiek obowiązków, które nie są obiektywnie niezbędne do celów ochrony ich praw i interesów lub do efektywnego zarządzania ich prawami.

Artykuł 5

Prawa podmiotów uprawnionych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty uprawnione posiadały prawa określone w ust. 2–8 oraz aby prawa te były określone w statucie organizacji zbiorowego zarządzania lub warunkach członkostwa w tej organizacji.
2. Podmioty uprawnione mają prawo upoważnić wybraną przez siebie organizację zbiorowego zarządzania do zarządzania prawami, kategoriami praw lub rodzajami utworów oraz innych wybranych przez siebie przedmiotów objętych ochroną, na wybranych przez siebie terytoriach, bez względu na państwo członkowskie, którego obywatelstwo lub przynależność państwową posiadają, państwo członkowskie miejsca zamieszkania lub siedziby organizacji zbiorowego zarządzania albo podmiotu uprawnionego. O ile organizacja zbiorowego zarządzania nie uzasadni w obiektywny sposób powodów odmowy zarządzania, jest ona zobowiązana do zarządzania takimi prawami, kategoriami praw lub rodzajami utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną, pod warunkiem że zarządzanie nimi wchodzi w zakres jej działalności.
3. Podmioty uprawnione mają prawo do udzielania licencji na niekomercyjne korzystanie z wszelkich wybranych przez siebie praw, kategorii praw lub rodzajów utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną.
4. Podmioty uprawnione mają prawo cofnąć upoważnienie do zarządzania prawami, kategoriami praw lub rodzajami utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną udzielone przez nie organizacji zbiorowego zarządzania lub wycofać spod zarządu prowadzonego przez organizację zbiorowego zarządzania wszelkie wybrane przez siebie prawa, kategorie praw lub rodzaje utworów oraz innych przedmiotów prawa autorskiego, określone w ust. 2, w odniesieniu do wybranych przez siebie terytoriów, przy zachowaniu rozsądnego terminu wypowiedzenia nieprzekraczającego sześciu miesięcy. Organizacja zbiorowego zarządzania może postanowić, że tego rodzaju cofnięcie upoważnienia lub wycofanie spod zarządu staje się skuteczne na koniec roku obrotowego.

5. Jeżeli podmiotowi uprawnionemu należą się kwoty z tytułu aktów eksploatacji, które miały miejsce, zanim cofnięcie upoważnienia lub wycofanie praw spod zarządu stało się skuteczne, lub na podstawie licencji udzielonej zanim tego rodzaju cofnięcie upoważnienia lub wycofanie spod zarządu stało się skuteczne, podmiot uprawniony zachowuje swoje prawa przysługujące mu na podstawie art. 12, 13, 18, 20, 28 i 33.

6. Organizacje zbiorowego zarządzania nie mogą ograniczać korzystania z praw określonych w ust. 4 i 5 poprzez wprowadzenie wymogu, będącego warunkiem wykonywania tych praw, aby zarządzanie prawami lub kategoriami praw lub rodzajami utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną, których dotyczy cofnięcie upoważnienia lub wycofanie spod zarządu, zostało powierzone innej organizacji zbiorowego zarządzania.

7. W przypadkach gdy podmiot uprawniony upoważnia organizację zbiorowego zarządzania do zarządzania jego prawami, udziela on wyraźnej zgody w odniesieniu do każdego prawa lub każdej kategorii praw lub każdego rodzaju utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną, do zarządzania którymi upoważnia tę organizację zbiorowego zarządzania. Każda tego rodzaju zgoda wymaga udokumentowania w formie pisemnej.

8. Organizacja zbiorowego zarządzania informuje podmioty uprawnione o prawach przysługujących im na mocy ust. 1–7, a także o wszelkich warunkach związanych z prawem określonym w ust. 3, przed uzyskaniem od niego zgody na zarządzanie jakimkolwiek prawem lub jakąkolwiek kategorią praw, lub jakimkolwiek rodzajem utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną.

Organizacja zbiorowego zarządzania informuje te podmioty uprawnione, które udzieliły jej już upoważnienia, o prawach przysługujących im na mocy ust. 1–7, a także o wszelkich warunkach związanych z prawem określonym w ust. 3, do dnia 10 października 2016 r.

Artykuł 6

Zasady członkostwa w organizacjach zbiorowego zarządzania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania przestrzegały przepisów określonych w ust. 2–5.

2. Organizacja zbiorowego zarządzania przyjmuje podmioty uprawnione i podmioty reprezentujące podmioty uprawnione, w tym inne organizacje zbiorowego zarządzania i stowarzyszenia podmiotów uprawnionych, jako członków, jeżeli spełniają one warunki członkostwa, które opierają się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach. Te warunki członkostwa zawarte są w statucie organizacji zbiorowego zarządzania lub warunkach członkostwa w danej organi-

zacji i są podawane do wiadomości publicznej. W przypadkach gdy organizacja zbiorowego zarządzania odmawia przyjęcia wniosku o członkostwo, przekazuje podmiotowi uprawnionemu wyraźne wyjaśnienie powodów swojej decyzji.

3. W statucie organizacji zbiorowego zarządzania określa się odpowiednie i skuteczne mechanizmy udziału jej członków w jej procesie decyzyjnym. Poszczególne kategorie członków są reprezentowane w procesie decyzyjnym w sprawiedliwy i wyważony sposób.

4. Organizacje zbiorowego zarządzania zezwalają swoim członkom na stosowanie elektronicznych środków komunikacji z nimi, w tym do celów wykonywania praw przysługujących członkom.

5. Organizacje zbiorowego zarządzania prowadzą ewidencję swoich członków i regularnie aktualizują tę ewidencję.

Artykuł 7

Prawa podmiotów uprawnionych niebędących członkami organizacji zbiorowego zarządzania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania przestrzegały przepisów ustanowionych w art. 6 ust. 4, art. 20, art. 29 ust. 2 i art. 33 w odniesieniu do podmiotów uprawnionych, które z mocy prawa lub w drodze powierzenia, licencji lub innego uzgodnienia umownego pozostają w bezpośrednim stosunku prawnym z tymi organizacjami, ale nie są ich członkami.

2. Państwa członkowskie mogą stosować do podmiotów uprawnionych, o których mowa w ust. 1, inne przepisy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 8

Walne zgromadzenie członków organizacji zbiorowego zarządzania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby walne zgromadzenie członków odbywało się zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2–10.

2. Walne zgromadzenie członków zwołuje się co najmniej raz na rok.

3. Walne zgromadzenie członków decyduje o wszelkich zmianach w statucie organizacji zbiorowego zarządzania oraz warunkach członkostwa w tej organizacji, w przypadku gdy warunki te nie są uregulowane w statucie.

4. Walne zgromadzenie członków decyduje o mianowaniu lub odwołaniu dyrektorów, ocenia ogólne wyniki ich pracy oraz zatwierdza ich wynagrodzenia i pozostałe świadczenia na ich rzecz, takie jak świadczenia pieniężne i niepieniężne, świadczenia i uprawnienia emerytalne, prawa do innych świadczeń oraz prawa do odpraw.

W organizacji zbiorowego zarządzania z dualistycznym systemem zarządu walne zgromadzenie członków nie podejmuje decyzji w sprawie mianowania lub odwołania członków zarządu ani nie zatwierdza ich wynagrodzenia i innych świadczeń, w przypadku gdy uprawnienia do podejmowania takich decyzji powierzono radzie nadzorczej.

5. Zgodnie z przepisami tytułu II rozdział 2 walne zgromadzenie członków podejmuje decyzje co najmniej w następujących sprawach:

- a) ogólne podejście do podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot;
- b) ogólne podejście do wykorzystania kwot niepodlegających podziałowi;
- c) ogólna strategia inwestycyjna w odniesieniu do przychodów z praw oraz wszelkich zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw;
- d) ogólne podejście do dokonywania potrąceń od przychodów z praw oraz od wszelkich zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw;
- e) wykorzystanie kwot niepodlegających podziałowi;
- f) strategia zarządzania ryzykiem;
- g) zatwierdzanie każdego nabycia, zbycia lub ustanowienia hipoteki na nieruchomości;
- h) zatwierdzanie fuzji i sojuszy, ustanowienie podmiotów zależnych, nabycie innych podmiotów lub udziałów w innych podmiotach lub praw do nich;
- i) zatwierdzanie zaciągnięcia pożyczki, udzielenia pożyczki lub udzielenia zabezpieczenia w odniesieniu do pożyczki.

6. Walne zgromadzenie członków może w drodze uchwały lub na mocy zapisu w statucie przekazać uprawnienia wymienione w ust. 5 lit. f), g), h) i i) organowi sprawującemu funkcję nadzorczą.

7. Do celów ust. 5 lit. a)–d) państwa członkowskie mogą wymagać, aby walne zgromadzenie członków określiło bardziej szczegółowe warunki wykorzystania przychodów z praw oraz zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw.

8. Walne zgromadzenie członków kontroluje działalność organizacji zbiorowego zarządzania, podejmując co najmniej decyzje w sprawie powołania i odwołania biegłego rewidenta oraz zatwierdzając roczne sprawozdanie na temat przejrzystości, o którym mowa w art. 22.

Państwa członkowskie mogą dopuścić alternatywne systemy lub tryby powołania lub odwołania biegłego rewidenta, pod warunkiem że te systemy lub tryby zostaną opracowane tak, aby zapewnić niezależność biegłego rewidenta od osób kierujących działalnością organizacji zbiorowego zarządzania.

9. Wszyscy członkowie organizacji zbiorowego zarządzania mają prawo do udziału w walnym zgromadzeniu członków i prawo do głosowania na walnym zgromadzeniu członków. Państwa członkowskie mogą jednak dopuścić ograniczenia prawa członków do udziału w walnym zgromadzeniu członków i prawa członków do głosowania na walnym zgromadzeniu członków, na podstawie jednego lub obu poniższych kryteriów:

- a) okres trwania członkostwa;
- b) kwoty otrzymane przez danego członka lub kwoty mu należne;

pod warunkiem że takie kryteria są ustalane i stosowane w sprawiedliwy i wyważony sposób.

Kryteria określone w akapicie pierwszym lit. a) i b) ujmują się w statucie organizacji zbiorowego zarządzania lub warunkach członkostwa w tej organizacji i są podawane do wiadomości publicznej zgodnie z art. 19 i 21.

10. Każdy członek organizacji zbiorowego zarządzania ma prawo do udzielenia dowolnej osobie lub podmiotowi pełnomocnictwa do uczestniczenia w walnym zgromadzeniu członków i głosowania podczas walnego zgromadzenia członków w jego imieniu, pod warunkiem że takie udzielenie pełnomocnictwa nie prowadzi do wystąpienia konfliktu interesów, na przykład gdy członek udzielający pełnomocnictwa i pełnomocnik należą do różnych kategorii podmiotów uprawnionych w tej organizacji zbiorowego zarządzania.

Państwa członkowskie mogą jednak przewidzieć ograniczenia dotyczące wyznaczania pełnomocników i wykonywania prawa głosu członków, których reprezentują, jeżeli takie ograniczenia pozostają bez uszczerbku dla odpowiedniego i efektywnego uczestnictwa członków w procesie decyzyjnym organizacji zbiorowego zarządzania.

Każde pełnomocnictwo jest ważne na jednym walnym zgromadzeniu członków. Na walnym zgromadzeniu członków pełnomocnikowi przysługują takie same prawa jak prawa, które przysługiwałyby członkowi udzielającemu pełnomocnictwa. Pełnomocnik oddaje głosy zgodnie z poleceniami wydanymi przez członka udzielającego pełnomocnictwa.

11. Państwa członkowskie mogą postanowić, że uprawnienia walnego zgromadzenia członków mogą być wykonywane przez zgromadzenie delegatów wybieranych co najmniej raz na cztery lata przez członków organizacji zbiorowego zarządzania, pod warunkiem że:

- a) zapewnia się odpowiedni i efektywny udział członków w procesie decyzyjnym organizacji zbiorowego zarządzania; oraz
- b) poszczególne kategorie członków są reprezentowane w zgromadzeniu delegatów w sprawiedliwy i wyważony sposób.

Zasady określone w ust. 2–10 stosuje się odpowiednio do zgromadzenia delegatów.

12. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania z powodu swojej formy prawnej nie ma walnego zgromadzenia członków, uprawnienia tego zgromadzenia mają być wykonywane przez organ sprawujący funkcję nadzorczą. Zasady określone w ust. 2–5, 7 i 8 stosuje się odpowiednio do takiego organu sprawującego funkcję nadzorczą.

13. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania ma członków będących podmiotami reprezentującymi podmioty uprawnione, wszystkie lub niektóre uprawnienia walnego zgromadzenia członków mają być wykonywane przez zgromadzenie tych podmiotów uprawnionych. Zasady określone w ust. 2–10 stosuje się odpowiednio do zgromadzenia podmiotów uprawnionych.

Artykuł 9

Funkcja nadzorcza

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania ustanowiła funkcję nadzorczą, stale monitorującą działania osób, które kierują działalnością organizacji, oraz wypełnianie przez te osoby swoich obowiązków.
2. W organie sprawującym funkcję nadzorczą zapewnia się sprawiedliwą i wyważoną reprezentację poszczególnych kategorii członków organizacji zbiorowego zarządzania.
3. Każda osoba sprawująca funkcję nadzorczą co roku składa walnemu zgromadzeniu członków indywidualne oświadczenie dotyczące konfliktu interesów, zawierające informacje, o których mowa w art. 10 ust. 2 akapit drugi.
4. Organ sprawujący funkcję nadzorczą regularnie odbywa posiedzenia i posiada co najmniej uprawnienia do:
 - a) wykonywania uprawnień przekazanych mu przez walne zgromadzenie członków, w tym na podstawie art. 8 ust. 4 i 6;
 - b) monitorowania działań osób, o których mowa w art. 10, oraz wypełniania przez te osoby swoich obowiązków, w tym wykonywania decyzji walnego zgromadzenia członków, a w szczególności ogólnych podejść wymienionych w art. 8 ust. 5 lit. a)–d).

5. Organ sprawujący funkcję nadzorczą co najmniej raz w roku składa walnemu zgromadzeniu członków sprawozdanie z wykonywania swoich uprawnień.

Artykuł 10

Obowiązki osób kierujących działalnością organizacji zbiorowego zarządzania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania podejmowała wszystkie niezbędne środki, tak aby osoby kierujące jej działalnością robiły to w sposób prawidłowy, ostrożny i właściwy, z zastosowaniem solidnych procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania wprowadziły i stosowały procedury mające na celu unikanie konfliktów interesów, a w przypadku gdy uniknięcie takich konfliktów jest niemożliwe, aby rozpoznać rzeczywiste lub potencjalne konflikty interesów, zarządzać nimi oraz je monitorować i ujawniać w taki sposób, aby zapobiec sytuacji, w której mają one negatywny wpływ na zbiorowe interesy podmiotów uprawnionych, które te organizacje reprezentują.

Procedury, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują coroczne składanie walnemu zgromadzeniu członków indywidualnego oświadczenia przez każdą z osób, o których mowa w ust. 1, zawierającego informacje na temat:

- a) wszelkich interesów w organizacji zbiorowego zarządzania;
- b) każdego wynagrodzenia otrzymanego od organizacji zbiorowego zarządzania w poprzednim roku obrotowym, w tym w formie uprawnień do świadczeń emerytalnych, świadczeń rzeczowych oraz innego rodzaju korzyści;
- c) wszelkich kwot otrzymanych od organizacji zbiorowego zarządzania w poprzednim roku obrotowym jako podmiot uprawniony;
- d) oświadczenie dotyczące jakiegokolwiek rzeczywistego lub potencjalnego konfliktu między jakimikolwiek interesami osobistymi a interesami organizacji zbiorowego zarządzania lub między obowiązkami w stosunku do organizacji zbiorowego zarządzania a obowiązkami wobec jakiejkolwiek innej osoby fizycznej lub prawnej.

ROZDZIAŁ 2

Zarządzanie przychodami z praw

Artykuł 11

Pobieranie i wykorzystanie przychodów z praw

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania przestrzegały przepisów określonych w ust. 2–5.

2. Pobierając przychody z praw i zarządzając nimi, organizacje zbiorowego zarządzania działają z należytą starannością.

3. Organizacja zbiorowego zarządzania w swoich księgach rachunkowych ujmuje odrębnie:

- a) przychody z praw oraz wszelkie zyski pochodzące z inwestowania przychodów z praw; oraz
- b) wszelkie własne aktywa, jakie może posiadać, i przychody uzyskane z takich aktywów, z opłat z tytułu zarządzania i z innej działalności.

4. Organizacji zbiorowego zarządzania nie wolno wykorzystywać przychodów z praw lub jakichkolwiek zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw do celów innych niż podział między podmioty uprawnione, z wyjątkiem przypadków gdy dozwolone jest dokonanie potrącenia lub kompensaty opłat z tytułu zarządzania zgodnie z decyzją podjętą na podstawie art. 8 ust. 5 lit. d) lub wykorzystanie przychodów z praw lub jakichkolwiek zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw zgodnie z decyzją podjętą na podstawie art. 8 ust. 5.

5. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania inwestuje przychody z praw lub jakiekolwiek zyski pochodzące z inwestowania przychodów z praw, robi to w najlepszym interesie podmiotów uprawnionych, których prawa reprezentuje, zgodnie z ogólną strategią inwestycyjną i strategią zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 8 ust. 5 lit. c) i f), oraz z uwzględnieniem następujących zasad:

- a) w przypadku jakiegokolwiek potencjalnego konfliktu interesów organizacja zbiorowego zarządzania zapewnia dokonanie inwestycji wyłącznie w interesie tych podmiotów uprawnionych;
- b) aktywa są inwestowane w taki sposób, aby zapewnić bezpieczeństwo, jakość, płynność i rentowność portfela inwestycyjnego jako całości;
- c) inwestycja jest odpowiednio dywersyfikowana, tak aby uniknąć nadmiernego uzależnienia od jakiegokolwiek określonego składnika aktywów i koncentracji ryzyka w portfelu inwestycyjnym jako całości.

Artykuł 12

Potrącenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy podmiot uprawniony upoważnia organizację zbiorowego zarządzania do zarządzania jego prawami, ta organizacja zbiorowego zarządzania była zobowiązana do przekazania podmiotowi uprawnionemu informacji o opłatach z tytułu zarządzania oraz innych potrąceniach z przychodów z praw i z wszelkich zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw, przed uzyskaniem jego zgody na zarządzanie jego prawami.

2. Potrącenia powinny być rozsądne w stosunku do usług świadczonych na rzecz podmiotów uprawnionych przez organizację zbiorowego zarządzania – w tym, w stosownych przypadkach, usług, o których mowa w ust. 4 – oraz ustalone na podstawie obiektywnych kryteriów.

3. Opłaty z tytułu zarządzania nie mogą przekroczyć uzasadnionych i udokumentowanych kosztów poniesionych

przez organizację zbiorowego zarządzania w związku z zarządzaniem prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.

Państwa członkowskie zapewniają, aby wymogi mające zastosowanie do wykorzystywania i przejrzystości wykorzystywania kwot potrąconych lub skompensowanych w odniesieniu do opłat z tytułu zarządzania były stosowane do wszelkich innych potrąceń dokonywanych w celu pokrycia kosztów zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi.

4. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania świadczy usługi o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym finansowane z potrąceń z przychodów z praw lub z jakichkolwiek zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw, usługi takie są świadczone na podstawie sprawiedliwych kryteriów, w szczególności w odniesieniu do dostępu do tych usług oraz ich zakresu.

Artykuł 13

Podział między podmioty uprawnione należnych im kwot

1. Bez uszczerbku dla art. 15 ust. 3 i art. 28 państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania regularnie, z należytą starannością i prawidłowo dokonywała podziału i wypłaty podmiotom uprawnionym należnych im kwot oraz aby robiła to zgodnie z ogólnym podejściem do podziału kwot, o którym mowa w art. 8 ust. 5 lit. a).

Państwa członkowskie zapewniają również, aby organizacje zbiorowego zarządzania lub ich członkowie będący podmiotami reprezentującymi podmioty uprawnione dokonywali podziału i wypłaty tych kwot podmiotom uprawnionym jak najszybciej, jednak nie później niż dziewięć miesięcy od końca roku obrotowego, w którym przychody z praw zostały pobrane, chyba że z przyczyn obiektywnych, związanych w szczególności ze zgłoszeniami dokonywanymi przez użytkowników, identyfikacją praw, podmiotów uprawnionych lub przyporządkowaniem informacji o utworach i innych przedmiotach objętych ochroną do podmiotów uprawnionych, organizacja zbiorowego zarządzania lub, w stosownym przypadku, jej członkowie nie są w stanie dotrzymać tego terminu.

2. W przypadku gdy w terminie określonym w ust. 1 nie można było dokonać podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot, ponieważ nie można zidentyfikować lub zlokalizować właściwych podmiotów uprawnionych, a wyjątek dotyczący terminu nie ma zastosowania, kwoty te są ujmowane odrębnie w księgach rachunkowych organizacji zbiorowego zarządzania.

3. Organizacje zbiorowego zarządzania podejmują wszystkie niezbędne środki, zgodne z ust. 1, mające na celu identyfikację i lokalizację podmiotów uprawnionych. W szczególności najpóźniej trzy miesiące po upływie terminu określonego w ust. 1 organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia informacje o utworach i innych przedmiotach objętych ochroną, w odniesieniu do których nie zidentyfikowano lub nie zlokalizowano jednego lub większej liczby podmiotów uprawnionych:

- a) podmiotom uprawnionym, które reprezentuje lub podmiotom reprezentującym podmioty uprawnione, w przypadku gdy takie podmioty są członkami organizacji zbiorowego zarządzania; oraz

- b) wszystkim organizacjom zbiorowego zarządzania, z którymi zawarła umowy o reprezentacji.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują, jeśli są dostępne:

- a) tytuł utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną;
- b) nazwisko lub nazwę podmiotu uprawnionego;
- c) nazwisko lub nazwę właściwego wydawcy lub producenta; oraz
- d) wszelkie inne dostępne istotne informacje, które mogłyby pomóc w zidentyfikowaniu podmiotu uprawnionego.

Organizacja zbiorowego zarządzania sprawdza również ewidencję, o której mowa w art. 6 ust. 5, oraz inne dostępne rejestry. Jeżeli wspomniane powyżej środki nie przyniosą rezultatów, organizacja zbiorowego zarządzania podaje tę informację do wiadomości publicznej najpóźniej rok po upływie tego trzymiesięcznego terminu.

4. W przypadku gdy w terminie trzech lat od końca roku obrotowego, w którym nastąpiło pobranie przychodów z praw, nie można było dokonać podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot, oraz pod warunkiem że organizacja zbiorowego zarządzania zastosowała wszystkie niezbędne środki służące zidentyfikowaniu i zlokalizowaniu podmiotów uprawnionych, o których mowa w ust. 3, kwoty te uznaje się za niepodlegające podziałowi.

5. Walne zgromadzenie członków organizacji zbiorowego zarządzania podejmuje decyzję o wykorzystaniu tych niepodlegających podziałowi kwot zgodnie z art. 8 ust. 5 lit. b), bez uszczerbku dla prawa podmiotów uprawnionych do dochodzenia tych kwot od organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie z przepisami państw członkowskich dotyczącymi okresu przedawnienia roszczeń.

6. Państwa członkowskie mogą ograniczyć lub określić dozwolone sposoby wykorzystania niepodlegających podziałowi kwot, między innymi zapewniając, aby kwoty te były wykorzystywane w odrębny i niezależny sposób w celu finansowania działań o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym na rzecz podmiotów uprawnionych.

ROZDZIAŁ 3

Zarządzanie prawami w imieniu innych organizacji zbiorowego zarządzania

Artykuł 14

Prawa zarządzane na podstawie umów o reprezentacji

Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacja zbiorowego zarządzania nie dyskryminowała żadnego z podmiotów uprawnionych, których prawami zarządza na podstawie umowy o reprezentacji, w szczególności w odniesieniu do mających zastosowanie stawek wynagrodzeń, opłat z tytułu zarządzania

oraz warunków pobierania przychodów z praw oraz podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot.

Artykuł 15

Potrącenia i płatności w przypadku umów o reprezentacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby z wyjątkiem opłat z tytułu zarządzania organizacja zbiorowego zarządzania nie dokonywała żadnych potrąceń od przychodów z praw należnych z tytułu praw, którymi zarządza na podstawie umowy o reprezentacji, oraz od jakichkolwiek zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw, chyba że inna organizacja zbiorowego zarządzania będącą stroną umowy o reprezentacji udzieli wyraźnej zgody na dokonywanie takich potrąceń.

2. Organizacja zbiorowego zarządzania regularnie, z należytą starannością i w sposób dokładny dokonuje podziału i wypłaty kwot należnych innym organizacjom zbiorowego zarządzania.

3. Organizacja zbiorowego zarządzania dokonuje takiego podziału i wypłat na rzecz drugiej organizacji zbiorowego zarządzania jak najszybciej, jednak nie później niż dziewięć miesięcy od końca roku obrotowego, w którym przychody z praw zostały pobrane, chyba że z przyczyn obiektywnych, związanych w szczególności ze zgłoszeniami dokonywanymi przez użytkowników, identyfikacją praw, podmiotów uprawnionych lub przyporządkowaniem informacji o utworach i innych przedmiotach objętych ochroną do podmiotów uprawnionych, organizacja zbiorowego zarządzania nie jest w stanie dotrzymać tego terminu.

Ta inna organizacja zbiorowego zarządzania lub, w przypadku gdy wśród jej członków znajdują się podmioty reprezentujące podmioty uprawnione, ci członkowie dokonują podziału i wypłaty podmiotom uprawnionym należnych im kwot jak najszybciej, jednak nie później niż sześć miesięcy od otrzymania tych kwot, chyba że z przyczyn obiektywnych, związanych w szczególności ze zgłoszeniami dokonywanymi przez użytkowników, identyfikacją praw, podmiotów uprawnionych lub przyporządkowaniem informacji o utworach i innych przedmiotach objętych ochroną do podmiotów uprawnionych, organizacja zbiorowego zarządzania lub, w stosownych przypadkach, jej członkowie nie są w stanie dotrzymać tego terminu.

ROZDZIAŁ 4

Stosunki z użytkownikami

Artykuł 16

Udzielanie licencji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania i użytkownicy prowadzili w dobrej wierze negocjacje w sprawie udzielania licencji dotyczących praw. Organizacje zbiorowego zarządzania i użytkownicy przekazują sobie wzajemnie wszystkie niezbędne informacje.

2. Warunki udzielenia licencji opierają się na obiektywnych i niedyskryminujących kryteriach. Udzielając licencji dotyczących praw, organizacje zbiorowego zarządzania nie są zobowiązane, w przypadku innych usług *online*, do opierania się na warunkach licencji uzgodnionych z użytkownikiem, w sytuacji gdy ten użytkownik świadczy nowy rodzaj usług *online*, które są powszechnie dostępne w Unii krócej niż trzy lata.

Podmioty uprawnione otrzymują odpowiednie wynagrodzenie za korzystanie z ich praw. Stawki wynagrodzeń za prawa wyłączne i prawa do wynagrodzenia pozostają w rozsądnym stosunku między innymi do wartości ekonomicznej użytkowania praw w obrocie handlowym, z uwzględnieniem rodzaju i zakresu wykorzystania utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, a także w odniesieniu do wartości ekonomicznej usług świadczonych przez organizację zbiorowego zarządzania. Organizacje zbiorowego zarządzania informują zainteresowanego użytkownika o kryteriach stosowanych do określenia tych stawek.

3. Organizacje zbiorowego zarządzania odpowiadają bez zbędnej zwłoki na wnioski użytkowników, wskazując między innymi, jakie informacje są potrzebne organizacji zbiorowego zarządzania w celu zaoferowania licencji.

Po otrzymaniu wszystkich stosownych informacji organizacja zbiorowego zarządzania bez zbędnej zwłoki oferuje licencję albo przekazuje użytkownikowi uzasadnienie wyjaśniające, dlaczego nie zamierza udzielić licencji na daną usługę.

4. Organizacje zbiorowego zarządzania umożliwiają użytkownikom komunikowanie się z nimi za pośrednictwem środków elektronicznych, w tym, w stosownych przypadkach, do celów dokonywania zgłoszeń dotyczących wykorzystania licencji.

Artykuł 17

Obowiązki użytkowników

Państwa członkowskie przyjmują przepisy zapewniające, aby użytkownicy przekazywali organizacji zbiorowego zarządzania w uzgodnionym lub wcześniej ustalonym czasie i w uzgodnionym lub wcześniej ustalonym formacie będące w ich dyspozycji stosowne informacje na temat wykorzystania praw, które organizacje zbiorowego zarządzania reprezentują, niezbędne do pobrania przychodów z praw oraz podziału i wypłaty podmiotom uprawnionym należnych im kwot. Decydując o formacie przekazywania tych informacji, organizacje zbiorowego zarządzania i użytkownicy uwzględniają w możliwie największym stopniu dobrowolne standardy branżowe.

ROZDZIAŁ 5

Przejrzystość i sprawozdawczość

Artykuł 18

Informacje przekazywane podmiotom uprawnionym dotyczące zarządzania ich prawami

1. Bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu, art. 19 i art. 28 ust. 2, państwa członkowskie zapewniają, aby każda

organizacja zbiorowego zarządzania nie rzadziej niż raz w roku udostępniała każdemu podmiotowi uprawnionemu, któremu przydzieliła przychody z praw lub na rzecz którego dokonała płatności w okresie, którego dotyczą informacje, co najmniej następujące informacje:

- a) wszystkie dane kontaktowe, które za zgodą podmiotu uprawnionego organizacja zbiorowego zarządzania może wykorzystywać, aby zidentyfikować i zlokalizować podmiot uprawniony;
- b) przychody z praw przydzielone podmiotowi uprawnionemu;
- c) kwoty wypłacone podmiotowi uprawnionemu przez organizację zbiorowego zarządzania w podziale na kategorie zarządzanych praw i na pola eksploatacji;
- d) okres, w którym miał miejsce akt eksploatacji, z tytułu którego podmiotowi uprawnionemu przydzielono i wypłacono kwoty, chyba że z obiektywnych przyczyn związanych ze zgłaszaniem wykorzystania praw przez użytkowników organizacja zbiorowego zarządzania nie jest w stanie podać tych informacji;
- e) dokonane potrącenia na poczet opłat z tytułu zarządzania;
- f) dokonane potrącenia z innego tytułu niż na poczet opłat z tytułu zarządzania, w tym potrącenia, które mogą być wymagane przepisami krajowymi celem świadczenia usług o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym;
- g) jakiegokolwiek przychody z praw przydzielone podmiotowi uprawnionemu, które nie zostało jeszcze wypłacone za którykolwiek okres.

2. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania przydziela przychody z praw i ma wśród członków podmioty, które są odpowiedzialne za podział między podmioty uprawnione przychodów z praw, ta organizacja zbiorowego zarządzania przekazuje tym podmiotom informacje wymienione w ust. 1, pod warunkiem że nie posiadają one tych informacji. Państwa członkowskie zapewniają, aby nie rzadziej niż raz w roku podmioty udostępniały co najmniej informacje wymienione w ust. 1 każdemu podmiotowi uprawnionemu, któremu przydzieliły przychody z praw lub na rzecz którego dokonały płatności w okresie, którego dotyczą informacje.

Artykuł 19

Przekazywane innym organizacjom zbiorowego zarządzania informacje na temat zarządzania prawami na podstawie umów o reprezentacji

Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania nie rzadziej niż raz w roku udostępniała drogą elektroniczną co najmniej następujące informacje organizacjom zbiorowego zarządzania, w imieniu których zarządza prawami na podstawie umowy o reprezentacji, za okres, którego dotyczą te informacje:

- a) przydzielone przychody z praw, kwoty wypłacone przez organizację zbiorowego zarządzania w podziale na kategorie zarządzanych praw i na pola eksploatacji w odniesieniu do praw, którymi zarządza na podstawie umowy o reprezentacji, oraz wszelkie przydzielone przychody z praw, które nie zostały jeszcze wypłacone za którykolwiek okres;
- b) potrącenia dokonane na poczet opłat z tytułu zarządzania;
- c) potrącenia dokonane na każdy inny cel niż na poczet opłat z tytułu zarządzania, o których mowa w art. 15;
- d) informacje dotyczące wszelkich udzielonych licencji lub licencji, których udzielenia odmówiono, w odniesieniu do utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, które są przedmiotem umowy o reprezentacji;
- e) uchwały przyjęte przez walne zgromadzenie członków, o ile uchwały te mają znaczenie dla zarządzania prawami objętymi umową o reprezentacji.
- c) standardowe umowy licencyjne i standardowe stosowane stawki wynagrodzeń łącznie ze zniżkami;
- d) wykaz osób, o których mowa w art. 10;
- e) jej ogólne podejście do podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot;
- f) jej ogólne podejście do opłat z tytułu zarządzania;
- g) jej ogólne podejście do dokonywania potrąceń, do celów innych niż w odniesieniu do opłat z tytułu zarządzania, z przychodów z praw oraz z wszelkich zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw, w tym potrąceń do celów świadczenia usług o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym;
- h) wykaz zawartych przez nią umów o reprezentacji oraz nazwy organizacji zbiorowego zarządzania, z którymi zawarto te umowy o reprezentacji;
- i) ogólne podejście do wykorzystania kwot niepodlegających podziałowi;
- j) procedury rozpatrywania skarg i rozstrzygania sporów dostępne zgodnie z art. 33, 34 i 35.

Artykuł 20

Informacje przekazywane na żądanie podmiotom uprawnionym, innym organizacjom zbiorowego zarządzania i użytkownikom

1. Bez uszczerbku dla art. 25 państwa członkowskie zapewniają, aby w odpowiedzi na należycie uzasadniony wniosek każda organizacja zbiorowego zarządzania, bez zbędnej zwłoki i drogą elektroniczną, udostępniała każdej organizacji zbiorowego zarządzania, w imieniu której zarządza prawami na podstawie umowy o reprezentacji, lub każdemu podmiotowi uprawnionemu, lub każdemu użytkownikowi co najmniej następujące informacje:

- a) utwory lub inne przedmioty objęte ochroną, które reprezentuje, prawa, którymi zarządza, w sposób bezpośredni lub na mocy umów o reprezentacji, oraz terytoria, których to dotyczy; lub
- b) w przypadku gdy ze względu na zakres działalności organizacji zbiorowego zarządzania taki utwór lub inny przedmiot objęty ochroną nie może zostać określony – rodzaje utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną, które reprezentuje, prawa, którymi zarządza, oraz terytoria, których to dotyczy.

Artykuł 21

Podawanie informacji do wiadomości publicznej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania podawała do wiadomości publicznej co najmniej następujące informacje:

- a) statut organizacji;
- b) warunki członkostwa w organizacji oraz warunki cofnięcia upoważnienia do zarządzania prawami, o ile nie są one ujęte w statucie;

2. Organizacje zbiorowego zarządzania publikują i na bieżąco aktualizują na swojej publicznej stronie internetowej informacje, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 22

Roczne sprawozdanie na temat przejrzystości

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania, niezależnie od jej formy prawnej zgodnie z prawem krajowym, za każdy rok obrotowy sporządzała i podawała do wiadomości publicznej, najpóźniej osiem miesięcy po zakończeniu tego roku obrotowego, roczne sprawozdanie na temat przejrzystości, w tym odrębne sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3.

Organizacje zbiorowego zarządzania publikują na swojej stronie internetowej roczne sprawozdanie na temat przejrzystości, które pozostaje publicznie dostępne na tej stronie przez przynajmniej pięć lat.

2. Roczne sprawozdanie na temat przejrzystości zawiera co najmniej informacje określone w załączniku.

3. Odrębne sprawozdanie dotyczy wykorzystania kwot potrąconych na cele świadczenia usług o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym i zawiera co najmniej informacje wymienione w pkt 3 załącznika.

4. Informacje księgowe zawarte w rocznym sprawozdaniu na temat przejrzystości są badane przez co najmniej jedną osobę upoważnioną na mocy prawa do przeprowadzania badań sprawozdań finansowych zgodnie z dyrektywą 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹).

(¹) Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87).

Sprawozdanie z badania biegłego rewidenta, w tym wszelkie zastrzeżenia do niego, zostają w całości włączone do rocznego sprawozdania na temat przejrzystości.

Do celów niniejszego ustępu informacje księgowe obejmują sprawozdanie finansowe, o którym mowa w pkt 1 lit. a) załącznika, oraz wszelkie informacje finansowe, o których mowa w pkt 1 lit. g) i h) oraz w pkt 2 załącznika.

TYTUŁ III

UDZIELANIE PRZEZ ORGANIZACJE ZBIOROWEGO ZARZĄDZANIA LICENCJI WIELOTERYTORIALNYCH DOTYCZĄCYCH PRAW DO UTWORÓW MUZYCZNYCH DLA WYKORZYSTANIA ONLINE

Artykuł 23

Udzielanie licencji wieloterytorialnych na rynku wewnętrznym

Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania z siedzibą na ich terytorium, przy udzielaniu licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, spełniały wymogi niniejszego tytułu.

Artykuł 24

Zdolność przetwarzania licencji wieloterytorialnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania, która udziela licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, posiadała wystarczające zdolności do elektronicznego przetwarzania, w efektywny i przejrzysty sposób, danych wymaganych na potrzeby zarządzania tymi licencjami, w tym do celów identyfikowania repertuaru oraz monitorowania jego wykorzystywania, wystawiania faktur użytkownikom, pobierania przychodów z praw oraz podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot.

2. Do celów ust. 1 organizacja zbiorowego zarządzania musi spełniać co najmniej następujące warunki:

- posiadać zdolność poprawnego identyfikowania utworów muzycznych, w całości lub części, do których reprezentowania organizacja zbiorowego zarządzania została upoważniona;
- posiadać zdolność poprawnego identyfikowania, w całości lub części, praw do każdego utworu muzycznego lub udziału w nim, do których reprezentowania organizacja zbiorowego zarządzania została upoważniona, oraz odpowiednich podmiotów uprawnionych, w odniesieniu do każdego odpowiedniego terytorium;
- stosować niepowtarzalne identyfikatory w celu identyfikacji podmiotów uprawnionych i utworów muzycznych, z uwzględnieniem w możliwie największym stopniu dobrowolnych standardów i praktyk branżowych opracowanych na poziomie międzynarodowym lub unijnym;
- stosować odpowiednie środki w celu szybkiego i skutecznego identyfikowania i likwidowania niespójności w danych posiadanych przez inne organizacje zbiorowego zarządzania, które udzielają licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*.

Artykuł 25

Przejrzystość informacji na temat wieloterytorialnego repertuaru

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacja zbiorowego zarządzania, która udziela licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, dostarczała drogą elektroniczną dostawcom usług *online*, podmiotom uprawnionym, których prawa reprezentuje, oraz innym organizacjom zbiorowego zarządzania, w odpowiedzi na należycie uzasadniony wniosek, aktualne informacje umożliwiające identyfikację repertuaru muzycznego *online*, który reprezentuje. Informacje te obejmują:

- reprezentowane utwory muzyczne;
- prawa reprezentowane w całości lub części; oraz
- terytoria, których to dotyczy.

2. Organizacja zbiorowego zarządzania może, w razie konieczności, stosować uzasadnione środki służące ochronie dokładności i integralności danych, kontroli ich dalszego wykorzystywania oraz ochronie szczególnie chronionych informacji handlowych.

Artykuł 26

Poprawność informacji na temat wieloterytorialnego repertuaru

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania, które udzielają licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, wprowadziły ustalenia, które umożliwiają podmiotom uprawnionym, innym organizacjom zbiorowego zarządzania i dostawcom usług *online* występowanie o korektę danych, o których mowa w wykazie warunków w art. 24 ust. 2, lub informacji przewidzianych w art. 25, w przypadku gdy te podmioty uprawnione, organizacje zbiorowego zarządzania i dostawcy usług *online* mają uzasadnione powody, by sądzić, że te dane lub informacje są niedokładne w odniesieniu do ich praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*. W przypadku gdy zastrzeżenia te są wystarczająco uzasadnione, organizacja zbiorowego zarządzania zapewni korektę tych danych lub informacji bez zbędnej zwłoki.

2. Organizacja zbiorowego zarządzania zapewnia podmiotom uprawnionym, których utwory muzyczne wchodzi w skład jej repertuaru muzycznego, oraz podmiotom uprawnionym, które powierzyły jej zarządzanie swoimi prawami do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* zgodnie z art. 31, możliwość przekazywania jej w formie elektronicznej informacji dotyczących ich utworów muzycznych, ich praw do tych utworów oraz terytoriów, w odniesieniu do których upoważniają one daną organizację. Organizacje zbiorowego zarządzania i podmioty uprawnione uwzględniają przy tym, w możliwie największym stopniu, dobrowolne branżowe standardy lub praktyki w zakresie wymiany danych opracowane na poziomie międzynarodowym lub unijnym, które umożliwiają podmiotom uprawnionym wskazanie utworu muzycznego lub jego części, praw przysługujących w całości lub części dla wykorzystania *online* oraz terytoriów, w odniesieniu do których upoważniają one daną organizację.

3. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania zleca innej organizacji zbiorowego zarządzania udzielanie licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* zgodnie z art. 29 i 30, organizacja zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji, również stosuje ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do podmiotów uprawnionych, których utwory muzyczne wchodzi w skład repertuaru zlecającej organizacji zbiorowego zarządzania, chyba że organizacja zbiorowego zarządzania postanowi inaczej.

Artykuł 27

Dokładne i terminowe zgłaszanie wykorzystania praw oraz wystawianie faktur

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania monitorowały wykorzystanie praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, które reprezentują w całości lub części, przez dostawców usług *online*, którym udzieliły licencji wieloterytorialnych dotyczących tych praw.

2. Organizacje zbiorowego zarządzania oferują dostawcom usług *online* możliwość zgłaszania drogą elektroniczną faktycznego wykorzystania praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, a dostawcy usług *online* przekazują dokładne informacje o faktycznym wykorzystaniu tych utworów. Organizacje zbiorowego zarządzania oferują możliwość stosowania co najmniej jednego sposobu zgłaszania, który uwzględnia dobrowolne standardy lub praktyki branżowe opracowane na poziomie międzynarodowym lub unijnym na potrzeby elektronicznej wymiany tego rodzaju danych. Organizacje zbiorowego zarządzania mogą odmówić przyjęcia zgłoszeń dostawców usług *online* dokonywanych przy użyciu zamkniętego formatu, jeżeli dopuszczają dokonywanie zgłoszeń przy użyciu branżowego standardu elektronicznej wymiany danych.

3. Organizacje zbiorowego zarządzania wystawiają faktury dostawcom usług *online* drogą elektroniczną. Organizacje zbiorowego zarządzania oferują możliwość stosowania co najmniej jednego formatu, który uwzględnia dobrowolne standardy lub praktyki branżowe opracowane na poziomie międzynarodowym lub unijnym. Na fakturze wskazuje się utwory i prawa, które w całości lub części są przedmiotem licencji, na podstawie danych, o których mowa w wykazie warunków zawartym w art. 24 ust. 2, oraz odpowiadające im faktyczne wykorzystanie tych praw, w stopniu, w jakim jest to możliwe na podstawie informacji przekazanych przez dostawcę usług *online* oraz formatu wykorzystanego do przekazania tych informacji. Dostawca usług *online* nie może odmówić przyjęcia faktury z powodu jej formatu, jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania stosuje jeden ze standardów branżowych.

4. Organizacje zbiorowego zarządzania wystawiają dostawcom usług *online* rzetelne faktury niezwłocznie po zgłoszeniu faktycznego wykorzystania praw do danego utworu muzycznego dla wykorzystania *online*, chyba że nie jest to możliwe z przyczyn leżących po stronie dostawcy usług *online*.

5. Organizacje zbiorowego zarządzania wprowadzają odpowiednie rozwiązania umożliwiające dostawcom usług *online* zgłaszanie zastrzeżeń odnośnie do rzetelności faktur, w tym również w przypadkach, gdy dostawca usług *online* otrzymuje od co najmniej jednej organizacji zbiorowego zarządzania faktury za wykorzystanie tych samych praw dla wykorzystania *online* do tego samego utworu muzycznego.

Artykuł 28

Dokładne i terminowe płatności na rzecz podmiotów uprawnionych

1. Bez uszczerbku dla ust. 3 państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania, które udzielają licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, dokonywały podziału między podmioty uprawnione kwot należnych im z tytułu tych licencji w sposób rzetelny i niezwłocznie po zgłoszeniu faktycznego wykorzystania utworu, chyba że nie jest to możliwe z przyczyn leżących po stronie dostawcy usług *online*.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3 organizacje zbiorowego zarządzania udostępniają podmiotom uprawnionym wraz z każdą płatnością dokonaną zgodnie z ust. 1 co najmniej następujące informacje:

- a) okres, w którym miało miejsce korzystanie z praw, z tytułu którego podmiotom uprawnionym przysługuje wynagrodzenie, a także terytoria, na których miało miejsce korzystanie z praw;
- b) kwoty pobrane, dokonane potrącenia i kwoty podzielone przez organizację zbiorowego zarządzania w odniesieniu do każdego prawa dla wykorzystania *online* odnośnie do każdego utworu muzycznego, do reprezentowania którego w całości lub części upoważnił je podmiot uprawniony;
- c) kwoty pobrane w imieniu podmiotów uprawnionych, dokonane potrącenia oraz kwoty podzielone przez organizację zbiorowego zarządzania w odniesieniu do każdego dostawcy usług *online*.

3. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania zleca innej organizacji zbiorowego zarządzania udzielanie licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* zgodnie z art. 29 i 30, organizacja zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji, przekazuje rzetelnie i bez zwłoki kwoty, o których mowa w ust. 1, oraz udostępnia informacje, o których mowa w ust. 2, zlecającej organizacji zbiorowego zarządzania. Zlecająca organizacja zbiorowego zarządzania jest następnie odpowiedzialna za podział tych kwot i udostępnienie tych informacji podmiotom uprawnionym, chyba że organizacja zbiorowego zarządzania postanowi inaczej.

Artykuł 29

Umowy między organizacjami zbiorowego zarządzania dotyczące udzielania licencji wieloterytorialnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda umowa o reprezentacji między organizacjami zbiorowego zarządzania, według której jedna organizacja zbiorowego zarządzania upoważnia inną organizację zbiorowego zarządzania do udzielania – w odniesieniu do jej własnego repertuaru muzycznego – licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania *online*, była zawierana na zasadzie niewyłączności. Organizacja zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji, zarządza tymi prawami do korzystania *online* na niedyskryminujących zasadach.

2. Zlecająca organizacja zbiorowego zarządzania informuje swoich członków o głównych warunkach takiej umowy, w tym o okresie jej obowiązywania, oraz kosztach usług świadczonych przez organizację zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji.

3. Organizacja zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji, informuje zlecającą organizację zbiorowego zarządzania o głównych warunkach, według których udzielane są licencje dotyczące praw zlecającej organizacji do korzystania *online*, w tym o sposobie eksploatacji, wszystkich postanowieniach, które dotyczą opłat licencyjnych lub mają na nie wpływ, okresie obowiązywania licencji, okresach rozliczeniowych oraz terytoriach objętych licencją.

Artykuł 30

Obowiązek reprezentowania innych organizacji zbiorowego zarządzania w przypadku licencji wieloterytorialnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji gdy organizacja zbiorowego zarządzania, która nie udziela ani nie oferuje udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania *online* należących do jej własnego repertuaru, zwraca się do innej organizacji zbiorowego zarządzania z wnioskiem o zawarcie z nią umowy o reprezentacji celem reprezentacji tych praw, organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z takim wnioskiem, zaakceptowała go, jeżeli już udziela lub oferuje udzielanie licencji wieloterytorialnych w odniesieniu do tej samej kategorii praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* należących do repertuaru jednej lub większej liczby organizacji zbiorowego zarządzania.

2. Organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z wnioskiem, odpowiada wnioskującej organizacji zbiorowego zarządzania na piśmie i bez zbędnej zwłoki.

3. Bez uszczerbku dla ust. 5 i 6 organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z wnioskiem, zarządza repertuarem reprezentowanym przez wnioskującą organizację zbiorowego zarządzania na takich samych warunkach jak te, jakie stosuje ona do zarządzania własnym repertuarem.

4. Organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z wnioskiem, włącza repertuar reprezentowany przez wnioskującą organizację zbiorowego zarządzania do wszystkich ofert, jakie kieruje do dostawców usług *online*.

5. Opłaty z tytułu zarządzania pobierane z tytułu świadczonych usług przez organizację zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z wnioskiem, od wnioskującej organizacji, nie przekraczają kosztów zasadnie poniesionych przez organizację zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z takim wnioskiem.

6. Wnioskująca organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia organizacji zbiorowego zarządzania, do której zwróciła się z takim wnioskiem, informacje związane z własnym repertuarem muzycznym niezbędne do celów udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*. W przypadku gdy informacje te są niewystarczające lub są udostępniane w takiej formie, że organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z takim wnioskiem, nie jest w stanie spełnić wymogów określonych w przepisach niniejszego tytułu, organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z takim wnioskiem, jest uprawniona do nałożenia opłaty z tytułu kosztów zasadnie

poniesionych celem spełnienia tych wymogów lub do wyłączenia z zakresu licencji tych utworów, w przypadku których informacje są niewystarczające lub nie mogą zostać wykorzystane.

Artykuł 31

Dostęp do licencji wieloterytorialnych

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy do dnia 10 kwietnia 2017 r. organizacja zbiorowego zarządzania nie będzie udzielać ani nie będzie oferować udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* lub nie zezwoli innej organizacji zbiorowego zarządzania na reprezentowanie tych praw w tym celu, podmioty uprawnione, które udzieliły tej organizacji zbiorowego zarządzania upoważnienia do reprezentowania ich praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, mogły wycofać spod zarządu tej organizacji zbiorowego zarządzania prawa do utworów muzycznych do korzystania *online* celem udzielania licencji wieloterytorialnych w odniesieniu do wszystkich terytoriów bez konieczności wycofania prawa do utworów muzycznych do korzystania *online* celem udzielania licencji monoterytorialnych, tak aby samodzielnie lub za pośrednictwem jakiegokolwiek innej upoważnionej przez siebie osoby trzeciej, lub za pośrednictwem jakiegokolwiek innej organizacji zbiorowego zarządzania, która spełnia wymogi określone w przepisach niniejszego tytułu, udzielać licencji wieloterytorialnych dotyczących ich praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*.

Artykuł 32

Odstępstwo w odniesieniu do praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* w przypadku programów radiowych i telewizyjnych

Wymogi określone w przepisach niniejszego tytułu nie mają zastosowania do organizacji zbiorowego zarządzania, gdy udzielają one – na zasadzie dobrowolnej agregacji wymaganych praw, zgodnie z zasadami konkurencji na podstawie art. 101 i 102 TFUE – licencji wieloterytorialnej dotyczącej praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* niezbędnej nadawcy celem publicznego komunikowania lub udostępnienia swoich programów radiowych lub telewizyjnych równocześnie z ich pierwotną emisją lub później oraz wszelkich innych treści *online*, w tym zapowiedzi, wyprodukowanych przez nadawcę lub dla niego, stanowiących uzupełnienie pierwotnej emisji jego programu radiowego lub telewizyjnego.

TYTUŁ IV

ŚRODKI SŁUŻĄCE EGZEKOWANIU PRZEPISÓW

Artykuł 33

Procedury składania skarg

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania udostępniały swoim członkom oraz organizacjom zbiorowego zarządzania, w imieniu których zarządzają prawami na podstawie umowy o reprezentacji, skuteczne procedury szybkiego rozpatrywania skarg, szczególnie w odniesieniu do udzielenia upoważnienia do zarządzania prawami oraz wypowiedzenia lub wycofania praw spod zarządu, warunków członkostwa, pobierania kwot należnych podmiotom uprawnionym, dokonywania potrąceń od tych kwot oraz ich podziału.

2. Organizacje zbiorowego zarządzania udzielają na piśmie odpowiedzi na skargi członków lub organizacji zbiorowego zarządzania, w imieniu których zarządzają prawami na podstawie umowy o reprezentacji. Odrzucenie skargi przez organizację zbiorowego zarządzania wymaga uzasadnienia.

Artykuł 34

Alternatywne procedury rozstrzygnięcia sporów

1. Państwa członkowskie mogą postanowić, że spory między organizacjami zbiorowego zarządzania, członkami organizacji zbiorowego zarządzania, podmiotami uprawnionymi lub użytkownikami dotyczące przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, mogą być przekazywane do rozstrzygnięcia w ramach szybkiej, niezależnej i bezstronnej alternatywnej procedury rozstrzygnięcia sporów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby do celów tytułu III następujące spory dotyczące organizacji zbiorowego zarządzania mającej siedzibę na ich terytorium, która udziela lub oferuje udzielanie licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online*, mogły być przekazane do rozstrzygnięcia w ramach niezależnej i bezstronnej alternatywnej procedury rozstrzygnięcia sporów:

- a) spory z faktycznym lub potencjalnym dostawcą usług *online* dotyczące stosowania art. 16, 25, 26 i 27;
- b) spory z jednym podmiotem uprawnionym lub większą ich liczbą dotyczące stosowania art. 25, 26, 27, 28, 29, 30 i 31;
- c) spory z inną organizacją zbiorowego zarządzania dotyczące stosowania art. 25, 26, 27, 28, 29 i 30.

Artykuł 35

Rozstrzygnięcie sporów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby spory między organizacjami zbiorowego zarządzania a użytkownikami dotyczące w szczególności obowiązujących lub proponowanych warunków udzielenia licencji lub naruszenia umowy mogły być przekazywane do rozstrzygnięcia przez sąd lub, w stosownych przypadkach, przez inny niezależny i bezstronny organ rozstrzygnięcia sporów posiadający wiedzę fachową w zakresie prawa własności intelektualnej.

2. Art. 33 i 34 oraz ust. 1 niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla prawa stron do dochodzenia i obrony swoich praw na drodze sądowej.

Artykuł 36

Zgodność

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone do tego celu monitorowały przestrzeganie przez organizacje zbiorowego zarządzania mające siedzibę na ich terytorium przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby istniały procedury umożliwiające członkom organizacji zbiorowego zarządzania, podmiotom uprawnionym, użytkownikom, organizacjom zbiorowego zarządzania oraz innym zainteresowanym stronom

powiadamianie właściwych organów wyznaczonych do tego celu o działaniach lub okolicznościach, które w ich opinii stanowią naruszenie przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

3. Państwa członkowskie zapewniają nadanie właściwym organom wyznaczonym do tego celu uprawnień w zakresie nakładania stosownych kar lub podejmowania stosownych środków w przypadku nieprzestrzegania przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy. Te kary i środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie powiadomią Komisję o właściwych organach, o których mowa w niniejszym artykule oraz w art. 37 i 38, do dnia 10 kwietnia 2016 r. Komisja opublikuje te informacje.

Artykuł 37

Wymiana informacji między właściwymi organami

1. W celu ułatwienia monitorowania stosowania niniejszej dyrektywy każde państwo członkowskie zapewnia, aby właściwe organy wyznaczone do tego celu bez zbędnej zwłoki odpowiadały na wniosek o udzielenie informacji otrzymany od właściwego organu innego państwa członkowskiego, wyznaczonego do tego celu, dotyczący spraw istotnych dla stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do działalności organizacji zbiorowego zarządzania mającej siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, do którego zwrócono się z wnioskiem, pod warunkiem że wniosek taki został należycie uzasadniony.

2. W przypadku gdy właściwy organ uzna, że organizacja zbiorowego zarządzania mająca siedzibę w innym państwie członkowskim, ale działająca na jego terytorium, może nie przestrzegać przepisów prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym ta organizacja zbiorowego zarządzania ma siedzibę, które zostały przyjęte zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie, organ ten może przekazać wszelkie stosowne informacje właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym ta organizacja zbiorowego zarządzania ma siedzibę, a w razie potrzeby może dołączyć do nich wniosek do tego organu o podjęcie odpowiednich działań leżących w zakresie jego kompetencji. Właściwy organ, do którego zwrócono się z wnioskiem, udziela odpowiedzi wraz z uzasadnieniem w terminie trzech miesięcy.

3. Właściwy organ występujący z takim wnioskiem może również skierować sprawy, o których mowa w ust. 2, do grupy ekspertów ustanowionej zgodnie z art. 41.

Artykuł 38

Współpraca na rzecz rozwoju licencji wieloterytorialnych

1. Komisja wspiera regularną wymianę informacji między właściwymi organami wyznaczonymi do tego celu w państwach członkowskich oraz między tymi organami a Komisją, dotyczącą udzielania licencji wieloterytorialnych i rozwoju sytuacji w tym zakresie.

2. Komisja regularnie przeprowadza konsultacje z przedstawicielami podmiotów uprawnionych, organizacji zbiorowego zarządzania, użytkowników, konsumentów i innych zainteresowanych stron dotyczące ich doświadczeń ze stosowaniem przepisów tytułu III niniejszej dyrektywy. Komisja przekazuje właściwym organom wszystkie stosowne informacje, które pojawiają się w trakcie tych konsultacji, w ramach wymiany informacji przewidzianej w ust. 1.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 10 października 2017 r. ich właściwe organy przekazały Komisji sprawozdania dotyczące udzielania licencji wieloterytorialnych i rozwoju sytuacji w tym zakresie na ich terytorium. Sprawozdania te zawierają w szczególności informacje na temat dostępności licencji wieloterytorialnych w danym państwie członkowskim i przestrzegania przez organizacje zbiorowego zarządzania przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania tytułu III niniejszej dyrektywy, wraz z oceną rozwoju sytuacji w zakresie udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania *online* przez użytkowników, konsumentów, podmioty uprawnione i inne zainteresowane strony.

4. Na podstawie sprawozdań otrzymanych zgodnie z ust. 3 oraz informacji zgromadzonych zgodnie z ust. 1 i 2 Komisja dokonuje oceny stosowania przepisów tytułu III niniejszej dyrektywy. W razie konieczności, a w stosownych przypadkach na podstawie odrębnego sprawozdania, Komisja rozważa podjęcie dalszych kroków celem rozwiązania wszelkich stwierdzonych problemów. Ta ocena obejmuje w szczególności następujące elementy:

- a) liczbę organizacji zbiorowego zarządzania spełniających wymogi tytułu III;
- b) stosowanie art. 29 i 30, w tym liczbę umów o reprezentacji zawartych przez organizacje zbiorowego zarządzania zgodnie z tymi artykułami;
- c) udział repertuaru w państwach członkowskich, który jest dostępny na potrzeby udzielania licencji na więcej niż jednym terytorium.

TYTUŁ V

SPRAWOZDAWCZOŚĆ ORAZ PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 39

Zgłaszanie organizacji zbiorowego zarządzania

W oparciu o informacje będące w ich posiadaniu państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 10 kwietnia 2016 r. wykaz organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę na ich terytorium.

Państwa członkowskie bez zbędnej zwłoki informują Komisję o wszelkich zmianach w tym wykazie.

Komisja publikuje te informacje i na bieżąco je aktualizuje.

Artykuł 40

Sprawozdanie

Do dnia 10 kwietnia 2021 r. Komisja dokonuje oceny stosowania niniejszej dyrektywy i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to obejmuje ocenę wpływu niniejszej dyrektywy na rozwój usług transgranicznych i różnorodność kulturową, stosunków między organizacjami zbiorowego zarządzania a użytkownikami oraz działalności w Unii organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę poza Unią, oraz w stosownym przypadku, konieczności przeglądu. W stosownych przypadkach Komisja dołącza do tego sprawozdania wniosek ustawodawczy.

Artykuł 41

Grupa ekspertów

Niniejszym ustanawia się grupę ekspertów. Grupa ekspertów złożona jest z przedstawicieli właściwych organów państw członkowskich. Grupie ekspertów przewodniczy przedstawiciel Komisji, zbiera się ona z inicjatywy przewodniczącego albo na wniosek delegacji jednego z państw członkowskich. Do zadań grupy należy:

- a) badanie wpływu transpozycji niniejszej dyrektywy na funkcjonowanie organizacji zbiorowego zarządzania i niezależnych podmiotów zarządzających na rynku wewnętrznym oraz wskazywanie wszelkich problemów;
- b) organizowanie konsultacji na temat wszystkich kwestii wynikających ze stosowania niniejszej dyrektywy;
- c) ułatwianie wymiany informacji na temat istotnych zmian prawa i orzecznictwa, a także ważnych wydarzeń ekonomicznych, społecznych, kulturalnych i osiągnięć technologicznych, zwłaszcza w odniesieniu do rynku cyfrowego utworów i innych przedmiotów objętych ochroną.

Artykuł 42

Ochrona danych osobowych

Przetwarzanie danych osobowych prowadzone w ramach niniejszej dyrektywy podlega przepisom dyrektywy 95/46/WE.

Artykuł 43

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 10 kwietnia 2016 r. Niezwłocznie powiadamiają one o tym Komisję.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych środków prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 44***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 45***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 lutego 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Informacje, które należy zamieścić w rocznym sprawozdaniu na temat przejrzystości, o którym mowa w art. 22 ust. 2:
 - a) sprawozdanie finansowe obejmujące bilans lub zestawienie aktywów i pasywów, rachunek dochodów i wydatków za dany rok obrotowy oraz rachunek przepływów pieniężnych;
 - b) sprawozdanie z działalności za dany rok obrotowy;
 - c) informacje o przypadkach, w których odmówiono udzielenia licencji zgodnie z art. 16 ust. 3;
 - d) opis struktury prawnej i struktury zarządzania organizacją zbiorowego zarządzania;
 - e) informacje o wszelkich podmiotach, w których organizacja zbiorowego zarządzania bezpośrednio lub pośrednio posiada całość lub część udziałów lub które bezpośrednio lub pośrednio, w całości lub częściowo kontroluje;
 - f) informacje o łącznej kwocie wynagrodzeń wypłaconych w poprzednim roku osobom, o których mowa w art. 9 ust. 3 i art. 10, oraz o innych świadczeniach na ich rzecz;
 - g) informacje finansowe, o których mowa w pkt 2 niniejszego załącznika;
 - h) odrębne sprawozdanie dotyczące wykorzystania wszelkich kwot potrąconych na cele świadczenia usług o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym, zawierające informacje, o których mowa w pkt 3 niniejszego załącznika.
2. Informacje finansowe, które należy zamieścić w rocznym sprawozdaniu na temat przejrzystości:
 - a) informacje finansowe dotyczące przychodów z praw, w podziale na kategorie zarządzanych praw i pola eksploatacji (na przykład nadawanie, wykorzystanie *online*, odtwarzanie), w tym informacje o zyskach pochodzących z inwestowania przychodów z praw i wykorzystaniu tych dochodów (czy zostały podzielone między podmioty uprawnione lub innych organizacji zbiorowego zarządzania, lub wykorzystane inaczej);
 - b) informacje finansowe dotyczące kosztów zarządzania prawami oraz innych usług świadczonych przez organizację zbiorowego zarządzania na rzecz podmiotów uprawnionych, wraz ze wyczerpującym opisem co najmniej następujących elementów:
 - (i) wszystkich kosztów operacyjnych i finansowych, w podziale na kategorie zarządzanych praw, oraz w przypadku gdy koszty są pośrednie i nie można ich przydzielić do jednej lub większej liczby kategorii praw, wyjaśnienie metody alokacji takich kosztów pośrednich;
 - (ii) kosztów operacyjnych i finansowych, w podziale na kategorie zarządzanych praw, oraz w przypadku gdy koszty są pośrednie i nie można ich przydzielić do jednej lub większej liczby kategorii praw, wyjaśnienie metody alokacji takich kosztów pośrednich, tylko w odniesieniu do zarządzania prawami, w tym opłat z tytułu zarządzania potrąconych z przychodów z praw lub skompensowanych z nimi lub wszelkich zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw zgodnie z art. 11 ust. 4 oraz art. 12 ust. 1, 2 i 3;
 - (iii) kosztów operacyjnych i finansowych w odniesieniu do usług innych niż zarządzanie prawami, ale obejmujących usługi o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym;
 - (iv) zasobów wykorzystanych do pokrycia kosztów;
 - (v) potrąceń dokonanych z przychodów z praw, w podziale na kategorie zarządzanych praw i pola eksploatacji oraz cele potrącenia, na przykład pokrycie kosztów związanych z zarządzaniem prawami lub ze świadczeniem usług o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym;
 - (vi) procentowego stosunku kosztów zarządzania prawami oraz innych usług świadczonych przez organizację zbiorowego zarządzania na rzecz podmiotów uprawnionych do przychodów z praw w danym roku obrotowym, w podziale na kategorie zarządzanych praw, oraz w przypadku gdy koszty są pośrednie i nie można ich przydzielić do jednej lub większej liczby kategorii praw, wyjaśnienie metody alokacji takich kosztów pośrednich;
 - c) informacje finansowe dotyczące kwot należnych podmiotom uprawnionym, wraz z wyczerpującym opisem co najmniej następujących elementów:
 - (i) łącznej kwoty przydzielonej podmiotom uprawnionym, w podziale na kategorie zarządzanych praw i pola eksploatacji;
 - (ii) łącznej kwoty wypłaconej podmiotom uprawnionym, w podziale na kategorie zarządzanych praw i pola eksploatacji;
 - (iii) częstotliwości płatności, w podziale na kategorie zarządzanych praw i pola eksploatacji;

- (iv) łącznej kwoty pobranej, ale nieprzydzielonej jeszcze podmiotom uprawnionym, w podziale na kategorie zarządzanych praw i pola eksploatacji, wraz ze wskazaniem roku obrotowego, w którym te kwoty zostały pobrane;
 - (v) łącznej kwoty przydzielonej, ale niepodzielonej jeszcze między podmioty uprawnione, w podziale na kategorie zarządzanych praw i pola eksploatacji, wraz ze wskazaniem roku obrotowego, w którym te kwoty zostały pobrane;
 - (vi) w przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania nie dokonała podziału i wypłaty w terminie określonym w art. 13 ust. 1 – przyczyn tego opóźnienia;
 - (vii) łącznych kwot niepodlegających podziałowi, wraz z wyjaśnieniem sposobu wykorzystania tych kwot;
- d) informacje dotyczące stosunków z innymi organizacjami zbiorowego zarządzania, wraz z opisem co najmniej następujących elementów:
- (i) kwot otrzymanych od innych organizacji zbiorowego zarządzania oraz kwot wypłaconych innym organizacjom zbiorowego zarządzania, w podziale na kategorie praw, na pola eksploatacji i na poszczególne organizacje;
 - (ii) opłat z tytułu zarządzania oraz innych potrąceń dokonanych z przychodów z praw należnych innym organizacjom zbiorowego zarządzania, w podziale na kategorie praw, na pola eksploatacji i na poszczególne organizacje;
 - (iii) opłat z tytułu zarządzania oraz innych potrąceń dokonanych z kwot wypłaconych przez inne organizacje zbiorowego zarządzania, w podziale na kategorie praw i poszczególne organizacje;
 - (iv) kwot podzielonych bezpośrednio między podmioty uprawnione przekazanych przez inne organizacje zbiorowego zarządzania, w podziale na kategorie praw i poszczególne organizacje.
3. Informacje, które należy zamieścić w odrębnym sprawozdaniu, o którym mowa w art. 22 ust. 3:
- a) kwoty potrącone w danym roku obrotowym do celów świadczenia usług o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym, w podziale na poszczególne rodzaje celów i dla każdego rodzaju celu, w podziale na kategorie zarządzanych praw i pola eksploatacji;
 - b) wyjaśnienia dotyczące wykorzystania tych kwot, z podziałem na poszczególne rodzaje celów, w tym koszty zarządzania kwotami potrąconymi na finansowanie usług o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym oraz oddzielne kwoty wykorzystane na usługi o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym.
-

DECYZJE

DECYZJA RADY NR 136/2014/UE

z dnia 20 lutego 2014 r.

określająca zasady i procedury umożliwiające udział Grenlandii w systemie certyfikacji Procesu Kimberley

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 203,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska jest uczestnikiem systemu certyfikacji Procesu Kimberley („system certyfikacji PK”) dla handlu międzynarodowego surowcem diamentowym. Jako uczestnik powinna gwarantować, że certyfikat będzie dołączony do każdej przesyłki surowca diamentowego przywiezionej na terytorium Unii lub wywiezionej z jej terytorium.
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2368/2002 ⁽²⁾ ustanawia unijny system certyfikacji oraz kontroli przywozu i wywozu surowca diamentowego dla celów wprowadzenia w życie systemu certyfikacji PK.
- (3) Grenlandia nie jest częścią terytorium Unii, niemniej jednak znajduje się w wykazie krajów i terytoriów zamorskich zawartym w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zgodnie z art. 198 TFUE celem stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Unią jest promowanie rozwoju gospodarczego i społecznego krajów i terytoriów zamorskich oraz ustanowienie ścisłych stosunków gospodarczych między nimi a Unią jako całością.
- (4) Dania i Grenlandia zwróciły się z wnioskiem o umożliwienie Grenlandii uczestnictwa w systemie certyfikacji PK dla handlu surowcem diamentowym poprzez jej współpracę z Unią. Taka współpraca wpłynęłaby na pogłębienie stosunków gospodarczych między sektorem produkcji diamentów Unii i Grenlandii, w szczególności

umożliwiłaby Grenlandii prowadzenie wywozu surowca diamentowego, zaopatrzonego w świadectwa UE wydane dla celów systemu certyfikacji, i przyczyniającego się do rozwoju gospodarczego Grenlandii.

- (5) Dlatego też obrót surowcem diamentowym w Grenlandii należy prowadzić zgodnie z zasadami Unii dotyczącymi wprowadzenia w życie systemu certyfikacji PK dla handlu międzynarodowego surowcem diamentowym. W związku z tym zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 2368/2002 zostanie rozszerzony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 257/2014 ⁽³⁾ na terytorium Grenlandii dla celów systemu certyfikacji.
- (6) W szczególności Grenlandia powinna dokonywać wywozu surowca diamentowego do innych uczestników systemu certyfikacji PK po uzyskaniu dla niego certyfikatu jednego z organów Unii wymienionego w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 2368/2002. Przywóz surowca diamentowego do Grenlandii również powinien być weryfikowany przez organy Unii.
- (7) W celu umożliwienia prowadzenia handlu międzynarodowego surowcem diamentowym w Grenlandii, zgodnie z zasadami dotyczącymi handlu w Unii, Grenlandia powinna przenieść do swojego prawa krajowego odpowiednie przepisy rozporządzenia (WE) nr 2368/2002, aby umożliwić stosowanie tej decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

Niniejsza decyzja określa ogólne zasady i warunki udziału Grenlandii w systemie certyfikacji i kontroli przywozu i wywozu surowca diamentowego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2368/2002. W tym celu w niniejszej decyzji określono zasady i procedury stosowania systemu certyfikacji Procesu Kimberley („system certyfikacji PK”) dla surowca diamentowego poddanego przywozowi lub wywozowi z Grenlandii do Unii albo do innych uczestników systemu certyfikacji KP.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 4 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2368/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. wprowadzające w życie system certyfikacji Procesu Kimberley dla handlu międzynarodowego surowcem diamentowym (Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 28).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 257/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2368/2002 w odniesieniu do włączenia Grenlandii do systemu certyfikacji Procesu Kimberley. (Zob. s. 69 niniejszego Dziennika Urzędowego).

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- a) „uczestnik” oznacza „uczestników” zgodnie z definicją w art. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 2368/2002;
- b) „organ Unii” oznacza „organ wspólnotowy” zgodnie z definicją w art. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 2368/2002;
- c) „świadczenie UE” oznacza „świadczenie wspólnotowe” zgodnie z definicją w art. 2 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 2368/2002.

Artykuł 3

Zasady ogólne

1. Grenlandia gwarantuje przeniesienie do ustawodawstwa mającego zastosowanie do Grenlandii odpowiednich przepisów rozporządzenia (WE) nr 2368/2002 w odniesieniu do warunków i formalności dotyczących przywozu i wywozu surowca diamentowego, jego tranzytu przez Unię oraz do uczestnika innego niż Unia, włącznie z Grenlandią, w systemie certyfikacji PK, zobowiązań dotyczących należytej staranności, zapobiegania obchodzenia systemu, wymiany informacji oraz zagwarantowaniaprzestrzegania takich przepisów.

2. Grenlandia wyznacza organy odpowiedzialne za wprowadzenie odpowiednich przepisów rozporządzenia (WE) nr 2368/2002 na jej terytorium i przekazuje Komisji wykaz tych organów wraz z ich danymi kontaktowymi.

Artykuł 4

Przywóz do Unii surowca diamentowego wykopanego lub wydobytego w Grenlandii

1. Surowiec diamentowy wykopany lub wydobyty w Grenlandii może zostać poddany przywozowi do Unii, tylko gdy:

- a) towarzyszy mu dokument poświadczający, o którym mowa w ust. 2;
 - b) surowiec diamentowy jest umieszczony w pojemnikach odpornych na manipulacje, a pieczęcie zastosowane przy wywozie są nienaruszone;
 - c) dokument poświadczający, o którym mowa w ust. 2, wyraźnie określa przesyłkę, do której się odnosi;
 - d) surowiec diamentowy nie był wcześniej wywożony do uczestnika innego niż Unia.
2. Aby umożliwić przywóz surowca diamentowego wykopanego lub wydobytego w Grenlandii, właściwy organ Grenlandii wymieniony w załączniku II („organ Grenlandii”) na żądanie wydaje dokument poświadczający, zgodny z wymogami określonymi w załączniku I.

3. Organ Grenlandii przekazuje dokument poświadczający wnioskodawcy i przechowuje jego kopię przez okres trzech lat dla celów ewidencji.

4. Przyjęcie zgłoszenia celnego dla dopuszczenia do swobodnego obrotu zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽¹⁾ surowca diamentowego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, uzależnione jest od weryfikacji przez organ Unii wymieniony w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 2368/2002 dokumentu poświadczającego wydanego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. W tym celu pojemniki z surowcem diamentowym wykopany lub wydobyty w Grenlandii są podczas przywozu do Unii bezzwłocznie przekazywane do weryfikacji właściwemu organowi Unii.

5. Jeżeli dany organ Unii uzna, że warunki określone w ust. 1 zostały spełnione, potwierdza to na oryginalnym dokumencie poświadczającym i przekazuje importerowi uwierzytelnioną i zabezpieczoną przed sfałszowaniem kopię tego dokumentu poświadczającego. Ta procedura potwierdzenia odbywa się w ciągu dziesięciu dni roboczych od przedłożenia dokumentu poświadczającego.

6. Państwo członkowskie, do którego surowiec diamentowy jest przywożony z Grenlandii, gwarantuje jego przekazanie właściwemu organowi Unii. Eksporter jest odpowiedzialny za odpowiedni przepływ surowca diamentowego i jego koszty.

7. W razie wątpliwości dotyczących autentyczności lub poprawności dokumentu poświadczającego wydanego zgodnie z ust. 2 oraz w przypadku, gdy potrzebne są dodatkowe wyjaśnienia, organy celne kontaktują się z organem Grenlandii.

8. Organ Unii zatrzymuje przez co najmniej 3 lata oryginalne dokumenty poświadczające, o których mowa w ust. 2, przedłożone do weryfikacji. Zapewnia on Komisji, osobom lub organom wyznaczonym przez Komisję dostęp do tych oryginalnych dokumentów poświadczających, w szczególności w celu udzielenia odpowiedzi na pytania zadane w ramach systemu certyfikacji PK.

Artykuł 5

Jakikolwiek dalszy przywóz surowca diamentowego wykopanego lub wydobytego w Grenlandii do Unii

Niezależnie od art. 4 surowiec diamentowy wykopany lub wydobyty w Grenlandii może zostać przywieziony do Unii, gdy:

- a) został wcześniej legalnie ponownie wwieziony z Unii do Grenlandii;
- b) towarzyszy mu uwierzytelniona i zabezpieczona przed sfałszowaniem kopia dokumentu poświadczającego, o której mowa w art. 4 ust. 2, zweryfikowanego przez organ Unii zgodnie z art. 4 ust. 5;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1).

- c) jest umieszczony w pojemnikach odpornych na manipulację, a pieczęcie zastosowane przy wywozie są nienaruszone;
- d) dokument, o którym mowa w lit. b), wyraźnie określa przesyłkę, do której się odnosi;
- e) surowiec diamentowy nie był wcześniej wywożony do uczestnika innego niż Unia.

Artykuł 6

Pozostałe przypadki przywozu do Unii surowca diamentowego z Grenlandii

Niezależnie od art. 4 i 5 surowiec diamentowy z Grenlandii może zostać przywieziony do Unii, gdy:

- a) został wcześniej legalnie przywieziony z Unii do Grenlandii;
- b) towarzyszy mu dokument, o którym mowa w art. 9 lit. b);
- c) jest umieszczony w pojemnikach odpornych na manipulację, a pieczęcie zastosowane przy wywozie są nienaruszone;
- d) dokument, o którym mowa w art. 9 lit. b), wyraźnie określa przesyłkę, do której się odnosi.

Artykuł 7

Wywóz surowca diamentowego z Grenlandii do innych uczestników

1. Surowiec diamentowy można wywozić z Grenlandii do uczestnika innego niż Unia, tylko gdy:

- a) został najpierw legalnie przywieziony z Grenlandii do Unii zgodnie z art. 4 ust. 1, art. 5 lub 6;
- b) przy przywozie do Unii został przekazany do weryfikacji organowi Unii;
- c) jest zaopatrzony w odpowiednie świadectwo UE wydane i uwierzytelnione przez organ Unii;
- d) jest umieszczony w pojemnikach odpornych na manipulację, zabezpieczonych zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 2368/2002.

2. Organ unijny, któremu przekazano surowiec diamentowy przywieziony z Grenlandii do Unii do weryfikacji, wydaje świadectwo UE eksporterowi takiego surowca zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 2368/2002.

3. Państwo członkowskie, do którego surowiec diamentowy jest przywożony z Grenlandii, gwarantuje jego przekazanie właściwemu organowi Unii.

4. Eksporter jest odpowiedzialny za odpowiedni przepływ surowca diamentowego i jego koszty.

Artykuł 8

Ponowny wywóz z Unii do Grenlandii surowca diamentowego wykopanego lub wydobytego w Grenlandii

Surowiec diamentowy wykopany lub wydobyty w Grenlandii może zostać ponownie wwieziony do Grenlandii z Unii, tylko gdy:

- a) został najpierw legalnie przywieziony z Grenlandii do Unii zgodnie z art. 4 ust. 1, art. 5 lub 6;
- b) towarzyszy mu uwierzytelniona i zabezpieczona przed sfałszowaniem kopia dokumentu poświadczającego, o której mowa w art. 4 ust. 2, zweryfikowanego przez organ Unii zgodnie z art. 4 ust. 5;
- c) jest umieszczony w pojemnikach odpornych na manipulację, a pieczęcie zastosowane przy wywozie są nienaruszone;
- d) dokument, o którym mowa w lit. b), wyraźnie określa przesyłkę, do której się odnosi;
- e) surowiec diamentowy nie był wcześniej wywożony do uczestnika innego niż Unia.

Artykuł 9

Pozostałe przypadki przywozów do Grenlandii surowca diamentowego od innych uczestników

Niezależnie od art. 8 surowiec diamentowy może zostać przywieziony do Grenlandii z Unii, tylko gdy:

- a) został najpierw legalnie przywieziony do Unii od uczestnika innego niż Unia zgodnie z rozdziałem II rozporządzenia (WE) nr 2368/2002;
- b) towarzyszy mu uwierzytelniona i zabezpieczona przed sfałszowaniem kopia potwierdzonego świadectwa zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2368/2002;
- c) jest umieszczony w pojemnikach odpornych na manipulację, a pieczęcie zastosowane przy wywozie są nienaruszone;
- d) dokument, o którym mowa w lit. b), wyraźnie określa przesyłkę, do której się odnosi.

Artykuł 10

Sprawozdawczość

1. Organ Grenlandii przekazuje Komisji co miesiąc sprawozdanie dotyczące wszystkich dokumentów poświadczających, wydanych na mocy art. 4 ust. 2.

2. Dla każdego dokumentu poświadczającego sprawozdanie to wymienia co najmniej:

- a) niepowtarzalny numer seryjny dokumentu poświadczającego;
- b) nazwę organu wydającego wymienionego w załączniku II;
- c) datę wydania;
- d) datę utraty ważności;
- e) kraj pochodzenia;
- f) kod(-y) Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów („kody HS”);
- g) wagę w karatach;
- h) wartość (szacunkową).

Artykuł 11

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsza decyzja ma zastosowanie od dnia, w którym Grenlandia powiadomi Komisję, że wdrożyła do prawa krajowego odpowiednie przepisy rozporządzenia (WE) nr 2368/2002, aby umożliwić włączenie Grenlandii do systemu certyfikacji PK.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 lutego 2014 r.

W imieniu Rady
K. HATZIDAKIS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Dokumenty poświadczające, o których mowa w art. 4, 5, 8 i 10

Dokumenty poświadczające, o których mowa w art. 4, 5, 8 i 10, zawierają co najmniej następujące dane:

- a) niepowtarzalny numer seryjny;
 - b) datę wydania;
 - c) datę utraty ważności;
 - d) nazwę, podpis i pieczęć organu wydającego określonego w załączniku II;
 - e) kraj pochodzenia (Grenlandia);
 - f) kod(-y) HS;
 - g) wagę w karatach;
 - h) wartość (szacunkową);
 - i) oznaczenie eksportera i odbiorcy.
-

*ZAŁĄCZNIK II***Organ właściwy dla Grenlandii, o którym mowa w art. 3 ust. 2, art. 4 i 10**

Bureau of Minerals and Petroleum

Imaneq 1A 201, P.O. Box 930, 3900 Nuuk, Grenlandia

Tel. +299 346800; faks +299 324302; e-mail: bmp@nanoq.gl

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL